

ДВЪ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ.

СЪБОРНИ БЕСЪДИ

отъ

УЧИТЕЛЯ

Дадени на ученицитъ отъ Всемирното Бъло
Братство, при срѣщата имъ въ гр. Търново прѣзъ
лѣтото 1925 година.

ИЗДАНИЕ НА ПРОСВѢТНИЯ КОМИТЕТЪ

Недѣля.
5 ч. 40 м.

23 августъ, 1925 г.

Двѣтъ свещени положения.

Ще ви прочета нѣколко извадки отъ книжката „Завѣта на цвѣтнитѣ лжчи“ отъ Духа на Любовта — стр. 10.

„Вижъ, Господи, защото съмъ въ утѣснение“.

— Сега всички вие сте въ утѣснение. Не само вие, но и цѣлиятъ свѣтъ е въ утѣснение.

„Скърбитѣ на сърцето ми се умножиха, Веселието ми се обърна на скръбъ: Сърцето ми е изнемощѣло въ менъ“.

— Това го казва не единъ свѣтски човѣкъ, но единъ много високо духовно повдигнатъ човѣкъ, който разбира Божия законъ. Тѣй усѣщаль той. Сега иде отговорътъ на това нѣщо.

„Ако прѣмина всрѣдъ утѣснение; Ти ще ме оживишъ“.

И наистина, при туй утѣснение, въ което се намирате, само Господъ може да ви утѣши. Тази идея трѣбва да проникне дълбоко въ душата ви. Ако търсите утѣшение отъ другитѣ, никога не може да го намѣрите. То е заблуждение. Понеже ние живѣемъ въ Бога, само Богъ ще ни утѣши, само Богъ ще ни оживи. Кога? — Когато Богъ се

всели въ насъ. Другъ единъ процесъ се заражда въ свѣта. Азъ ще говоря върху него.

„Той, наистина, взе на себе си болеститѣ ни и съ скърбитѣ ни се натовари“.

— Защо? — Любовта го е заставила. За да вземе Господъ нашитѣ скърби, значи, тѣ не сж за друго, освѣнъ да познаемъ Любовта Му. Скърбитѣ и сраданията сж начини, чрѣзъ които се изпитва, доколко единъ човѣкъ е силенъ въ свѣта. Юнацитѣ се познаватъ, доколко сж юнаци, по тежестта, която дигатъ; учениятъ — чрѣзъ силата на своето знание; силниятъ — чрѣзъ своята сила. Голѣмиятъ юнакъ се познава по тежестта, която носи на гърба си. Отъ невидимия свѣтъ, за да изпитатъ единъ човѣкъ, до колко е силенъ, турятъ му скръбъ, равносилна на едно кило, двѣ, три . . . 40, 50, 100, 500, 1000 кгр. Колкото повече носи, толкова посиленъ, е той по-голѣмъ герой; колкото по-малко носи, толкова е по-слабъ. Като се пита те сега, защо ви сж скърбитѣ, ще знаете, че ви сж дадени, за да изпитатъ, доколко е духовната и физическата ви сила. Тѣй се ди въпросътъ. Сега, Богъ се обръща къмъ онѣзи, които сж оскърбени въ свѣта и мислятъ, че сж изоставени.

„О, оскърбени, смутени, неутѣшени“ — къмъ човѣшкитѣ души се обръща.

„Ето, азъ ще постеля камънитѣ ти стивиевидни,

Ще туря основанията ти отъ сапфиръ“.

— Значи, Той ще тури такива основи

на душата. Въ всички тия недоразумѣния пророкътъ или псалмопѣвецътъ изказва слѣдното:

„Млъкнете и разумѣйте, че Азъ съмъ Богъ.“

— Значи, човѣкъ, за да разбира работитѣ въ свѣта, трѣбва да мълчи. Когато говори Учителътъ, ученикътъ трѣбва да мълчи. Ако той говори и се разправя, нищо нѣма да разбере. Нѣкой пжтъ казваме: защо трѣбва да мълчимъ? — За да научишъ нѣщо, ще мълчишъ въ себе си. Докато ти се смущавашъ и мислишъ, че свѣтътъ не е уреденъ, нищо нѣма да научишъ. Богъ казва: „Азъ съмъ Любовь“. Млъкнете и ще разберете, че Богъ е Любовь. Като млъкнемъ ние, Богъ, Любовта ще уреди всичкитѣ работи. Затова трѣбва да мълчимъ, защото Богъ е Любовь. Ако Богъ не бѣше Любовь, щѣхме да говоримъ постоянно, но щомъ Богъ е Любовь — ще мълчимъ.

„Богъ на всѣко утѣшение“.

— Значи, Любовта е, която утѣшава. Всѣко утѣшение иде само отъ Любовта. Само онзи, който ни люби, може да ни утѣши. Никой никого не може да утѣши, ако не го обича.

„Азъ съмъ съ тебе да те утѣшавамъ“

— Значи, Богъ е всѣкога съ насъ.

„Духъ на утѣшение“.

— Духътъ е онзи Учителъ. Който ржководи човѣшката душа и я утѣшава.

„Азъ съмъ, Който ви утѣшавамъ.“

За да утѣша всички сѣтующи,

Да имъ дамъ музика вмѣсто пепель,
Елей на веселие вмѣсто плачъ;
Облѣкло на хваление вмѣсто дрехи на
унииние“.

— Значи, човѣкъ трѣбва постоянно да
хвали Господа. Туй сж облѣклата на човѣка.

„Да се не смуцава сърцето ви“ — това
сж думитѣ на Христа.

„Ето Азъ съмъ съ васъ“.

Кой? — Богъ на Любовта.

„И днитѣ на сѣтованието ти ще се свър-
шатъ,

И ще избърше Богъ всѣка сълза отъ
очитѣ имъ“.

Кога се унижи нѣкой, тогава ще речешъ:
има възвишение.

„Скрѣбъта ви ще се промѣни въ радость“

Казва се по-нататъкъ:

„Утѣшавайте, утѣшавайте людетѣ ми.

За да научатъ всички, и всички да се
утѣшаватъ.

И ще го водя и ще въздамъ пакъ утѣ-
шение нему и на оскърбенитѣ му.“

„И ще ви даде другъ утѣшителъ да
прѣбжде съ васъ въ вѣки“.

— Духътъ на Любовта.

„Който ни утѣшава въ всѣка наша скрѣбъ,

За да може и ние да утѣшаваме тѣзи,

Които се намиратъ въ всѣка скрѣбъ,

Съ което и ние сме утѣшавани отъ Бога“

Разумна и свята обхода — това
ще ви бжде една задача за прѣзъ цѣлата

година. Азъ искамъ да изнеса нѣколко мисли тъй ясно, че да ви бждатъ понятни, т. е. да ги направя достъпни за вашия умъ. Има една голѣма мжнотия, която срѣщаме въ материалния свѣтъ, а тя е тази, че духовнитѣ идеи не могатъ да се прѣдставятъ ясно, не могатъ да изпжкнатъ лесно въ ума. Сега азъ ви питамъ: когато онази млада мома на 20 или 21 годишна възраст се облѣче много хубаво, за кого се облича? Три положения има: тя се облича или за себе си, или за окръжаващитѣ или за своя възлюбленъ. Едно отъ тия три положения е вѣрно. Друго положение има ли? Ако ние живѣемъ въ разумна и свята обхода, за кого ще бжде това? Или за себе си, или за окръжаващитѣ ни, или за Бога. И тритѣ тия положения сж важни. Отдѣ трѣбва да започне разумниятъ ученикъ? Когато хващате една кокошка, дѣ я хващате, за краката, или за главата? Нѣкои я хващатъ за краката, други за главата, а трети за опашката. Като влѣзете въ курника, тя е на ваше разположение, и вие я хващате, както ви дойде. Но азъ казвамъ: да хванешъ кокошката за краката, да хванешъ кокошката за главата, или за опашката — това не е разрѣшение на въпроса. Е, какъ трѣбва да да я хванете, я ми кажете? Ще вземешъ малко житце за тази кокошка и ще ѝ кажешъ: кѣтъ — кѣтъ. Тя ще излѣзе отъ курника, ще дойде при тебе, и ти ще я помилвашъ малко по гърба — това е правилното разрѣшение на въпроса. И вие сега хващате

всѣки въпросъ или за краката, или за главата, или за опашката. До сега хората все така сж хващали въпроситѣ: кой за главата, кой за опашката, но туй не е правилното разрѣшение. Питамъ: какви сж резултатитѣ отъ вашия сѣмеенъ животъ? Много отъ въпроситѣ тамъ сж разрѣшени по сжщия начинъ: за главата, за краката, за опашката. Вие опитвате тия три метода. Тѣ, обаче, нѣматъ добри резултати. Какъ ще постъжите тогава? — Ще вземете крината съ жито, ще извикате кокошката, ще ѝ кажете: кѣтъ — кѣтъ. Като излѣзе, ще я потупате малко, и тя ще трѣгне подирѣ ви. Тогава вие ще можете да се разговаряте съ тая кокошка. Казвате: това е кокошка, какво ще разговаряме съ нея? Тя живѣе въ курникъ. Може ли тя да мисли тѣй, както азъ мисля? Питамъ ви тогава: вие можете ли да мислите тѣй, както Господъ мисли? Че вашето положение прѣдъ Бога е такова, каквото е положението на кокошката въ курника. Съ туй знание, съ тия способности, които имате, можете ли да се равните съ знанието, съ туй дълбоко разбиране, което Богъ има. Ще кажете: ама за въ бждеще и ние ще се развиемъ. Че и кокошката ще се развие за въ бждеще. Когато вие станете ангелъ, тази кокошка ще стане човѣкъ, Все таки, вие не унижавайте кокошката! Не мислете, че кокошката не разбира. Е, каква интуиция има тя! Туришъ ѝ житце, викашъ я, но тя те погледне и си казва: не ти искамъ житцето, не ти

искамъ житцето — и седи надалечъ. Защо? — Тя схваща, че имашъ лоши намѣрения. Интуиция има тази кокошка!

Второто положение, което трѣбва да имате въ ума си, е слѣдното. Вие, като сте дошли на този свѣтъ, очаквайте да ви посрещнатъ съ плетени вѣнци, съ угощения, като нѣкои царски синове. Това е идеалното положение, то е сжщото, като да извадишъ кокошката отъ курника, да я погалишъ малко и да я пуснешъ на свобода. Но хората въ свѣта не посрѣщатъ така. Когато пуснатъ онзи голѣмия съврѣмененъ паракходъ въ морето, какъ го посрѣща то? Мислите ли, че морето ще утихне зарадъ него? Мислите ли сжщо така, че навсѣкждѣ по свѣта ще се издаде заповѣдь да утихне морето, никой да не побутне даже съ перце този царски синъ? — Не. Щомъ влѣзе въ морето, всичко ще се подигне срѣщу него. Даже нарочно се издава заповѣдь: всички противъ него! Подигнатъ се бури, вѣтрове, хали. . . . Най-първо, този великанъ, до като стои на пристанището, мисли, че е много силенъ, че никой не може да го разклати. Хиляди килограма тежи, но, като влѣзе въ морето или океана, тия вълни го люлѣятъ налѣво — надѣсно, отзадъ — отпрѣдъ, и всички ония хора вжтрѣ, които имаха упованието си на него, почватъ да се страхуватъ. Но той не се спира да се разправя съ тия вълни, той не се страхува, той ги руши. Една отлѣво го удари, друга отдѣсно, но той си държи

своя път. Питамъ сега: ако вие сте въ това море, или този океанъ, и ако срещнете всички тия противодѣйстващи вълни, какво има да се разправяте съ тѣхъ? Вие ще помните вашата цѣль. Каква е цѣльта ви? — Пристанището на живота. Това е Божията Любовь, къмъ която трѣбва да се стремимъ. И този океанъ трѣбва да го минемъ! Тия вълни не сж нѣкакво нещастие. Тѣ сж овации, съ които ви посрѣщатъ. Ние виждаме друго-яче работитѣ. Всички вълни се повдигатъ, подскачатъ налѣво, — надѣсно отъ парахода, ей. . . морето се вълнува. То казва: една овация ще ви дадемъ! — поздравява парахода. Ако тѣзи хора разбираха закона, нѣмаше да се плашатъ. Но понеже не го разбиратъ, плашатъ се. Стегне се умътъ и сърцето имъ, казватъ: този параходъ може да потъне. Питамъ ви: мислите ли, че извънъ Бога, Който така разумно е устроилъ нашето тѣло, Който е вложилъ въ насъ Духа Си, има нѣкоя сила, която може да потопи нашата душа въ океана, да ни лиши отъ живота? — Нѣма такава сила. И никой не може да ни лиши отъ Божията Любовь. Кой е въ състояние да вдигне Любовьта и да я скрие нѣкъдѣ? — Криятъ се малкитѣ капчици вода. Кой отъ васъ може да скрие голѣмия изворъ? Слѣдователно, въ умоветѣ на нѣкои ученици седи идеята, че благо, което Богъ имъ е далъ, може нѣкой да имъ го вземе, Тѣ мислятъ, че параходътъ, съ който сж тръгнали по този път, може да загине нѣкъдѣ въ море-

то. Това сж възможности, това сж вѣроятности, но тѣ сж само разсждения въ живота. Всѣки отъ васъ, който е влѣзълъ въ този пжтъ, трѣбва да знае, че нѣма сила въ свѣта, която може да го отдѣли отъ пжтя, който Богъ му е опрѣдѣлил! Така седи въпросътъ положително.

Третото положение е мисълта за слънцето. Когато слънцето изгрѣва, то носи своето благословение. Слънцето извършва два процеса на земята: сухитѣ дървета прави по-сухи, изсушава ги, а онѣзи дървета, които растатъ, уголѣмява и имъ дава по-голѣма сочностъ и мекота. Кои дървета изсушава слънцето? — Тия, които не искатъ да растатъ, които се отказватъ да работятъ. Има и хора като тия дървета. Тѣ се наричатъ хора съ установени характери. И азъ ги наричамъ установени характери. Тѣ всѣкога сж изправени нагорѣ, като празни класове. Такива хора казватъ: правъ трѣбва да бжде човѣкъ! Не, отъ такава правота въ свѣта вие трѣбва да се откажете. „Ама азъ не искамъ да се огъвамъ“. Ще се огъвашъ, защото иначе ще бждешъ едно сухо дърво. Животътъ се отличава по това, че въ него има огъване. Ще заемешъ хиляди различни положения: и правъ, и кривъ ще бждешъ, но трѣбва да си господарь на всѣко положение. Туй, което хората въ свѣта разбиратъ подъ „огъване“, то е — клонътъ да не се отдѣля отъ дървото — това е важното. Всѣка твоя мисълъ трѣбва да бжде свързана съ общия Божественъ животъ. Туй, което азъ

мисля, трѣбва да бжде въ съгласие съ Божия умъ, съ Божиитѣ мисли, съ Неговитѣ закони. Не само това, което азъ мисля, но и вашитѣ мисли трѣбва да бждатъ въ съгласие съ Божиитѣ мисли и закони. Щомъ ние сме въ съгласие съ великия Божи законъ, съ Неговия Духъ, ние ще бждемъ клонъ, свързанъ съ Божественото дърво. Въ такъвъ смисълъ, именно, трѣбва да бждемъ въ съгласие съ всичко въ Бога.

Ще ви запитамъ: кога сте излѣзли отъ небето? Вие не помните, отъ колко хиляди години сте излѣзли отъ небето. Вие даже не помните ония хиляди блага, които сж ви дадени оттамъ. Вие сте забравили, когато ангелитѣ сж ви изпращали съ вѣнци. То е толкова далечно врѣме, че почти никакво възпоменание нѣмате отъ него. Тържествено ви изпратиха оттамъ. Тогава бѣхте облѣчени великолѣпно: съ красиви дрехи, съ гирлянди и съ свѣтли лица. А сега сте се сгушили, като нѣкоя разбита армия. Нѣкой отъ васъ облѣкълъ офицерски мундиръ, но еполетитѣ му нѣма; шинелъгъ му промушенъ оттукъ — оттамъ, и той си казва: какъ стана тази работа? Слѣдъ такова едно разнебитване на армията, военнитѣ казватъ: ще има нова обмундировка. Сега свѣтъгъ прѣтърпѣва едно вжтрѣшно прѣобразование, едно коренно прѣустройство. Богъ прави новъ свѣтъ сега, и ние сме свидѣтели на този свѣтъ. По новъ начинъ Той устройва този свѣтъ — чрѣзъ закона на Любовта. И всички ние, които се

намираме въ този моментъ, помагаме на тази нова зидария. Всѣки отъ васъ може да тури на това ново здание поне по единъ камъкъ отъ Любовъ! Единъ день ще кажете: и ние сме турили единъ камъкъ въ туй велико, ново здание. И като туримъ единъ камъкъ, ние вече имаме дѣлъ въ великото, което Богъ приготвява. Вие ще кажете: да видимъ, дали ще бжде така. Виждате го отчасти и ще го видите напълно. Отчасти виждаме, отчасти знаемъ, отчасти разбираме, отчасти чувствуваме. Има нѣкои нѣща мжчни за разбиране.

Запримѣръ, азъ нѣма да се спра да ви разправямъ степенитѣ на Любовта, но ще ви дамъ обяснение, какво нѣщо е радостта. Или, ще ви покажа степенитѣ на радостта. Има една радостъ въ свѣта, тя е слѣдната. Прѣдставете си, че вие имате да плащате нѣкому 200,000 лева златни, но кредиторътъ ви е такъвъ кождеръ, не чака да се улесниге и тогава да му ги платите, но ви осжда. И сждията е съгласенъ съ него, осжда, ви: ако не изплатите на врѣме дълга си, ще ви затворятъ 20 години въ затворъ. Единъ вашъ приятель ви обѣщава до това врѣме да ви даде паритѣ. Обаче, врѣмето приближава, остава още единъ часъ. Вашиятъ приятель го нѣма. Само една минута остава още. Но законътъ е толкова строгъ, че ако тия пари не дойдатъ на врѣме, вие сте изгубени. Сърцето ви тупа, смутени сте, но въ послѣдния моментъ паритѣ пристигатъ. Какво ще почувствувате? — Една радостъ, че сте свободни

отъ затвора. Туй е едното понятие за радостта. Вие спечелихте ли нѣщо? Тия пари влѣзоха ли въ джоба ви? — Не. Тѣ отидоха въ чуждѣ джобѣ. Защо се радвате тогава? — Радвате се, че не сте влѣзли въ затвора, че имате свобода да работите.

Второто положение на радостта. Прѣд-ставете си, че вие сте пѣтникъ и отъ дългия пѣть сте оголѣли, обосѣли, нѣмате хлѣбъ. Зимно врѣме е: вѣнъ е виелица, студъ. Вие сте се приютили въ една малка колибка и ви казватъ, че единъ вашъ приятелъ ще ви донесе топла храница и дрехи. Вие чакате. Първиятъ день минава, нѣма го. Бурята бу-чи отвѣнъ. Казватъ ви: скоро ще дойде приятельтъ ви. Още петъ минути, още една минута и най-послѣ ви казватъ: ето иде приятельтъ ви съ топлата храница! Той дойде, запази огънь, стопли стаята, даде ви дрехи. Вие се омиете, обличате се и вкусвате отъ топлата чорбица. И въ този случай пакъ имате радостъ въ душата си. Питамъ ви: спечелихте ли нѣщо? — Спечелихте. Хлѣбецътъ влѣзе въ стомаха ви. И дрехи ви дадоха. Тази радостъ и първата мязатъ ли си? При едната радостъ вие чувствувате, че сте придобили свобода, и единъ товаръ се е смъкналъ отъ гърба ви: усѣщате една лекота въ душата си. Въ второто положение, освѣнъ първата радостъ, усѣщате, че сте придобили нѣщо; което е влѣзло въ стомаха ви. Една топлинка, една мекота ви е обгърнала. Тази радостъ се отличава по нѣщо отъ първата.

Третото положение на радостта. Вие имате вече свободата: 200,000 лева сж платени за васъ, имате и хубави дрешки, и хлѣбецъ, и чорбица, — осигурени сте. Но иде едно трето положение: тамъ, дѣто живѣте, има единъ великъ университетъ, въ който трѣбва да постѣпите. Ако не постѣпите тамъ, изгубвате всичко въ този свѣтъ. Вие давате своето заявление прѣдъ една специална за това комисия и чакате резултата. Чакате день, два . . . послѣдниятъ день иде. Оставатъ още петъ минути, една минута само остава, и вие треперите, какъ ще се произнесе комисията за васъ. Тупа ви сърцето! Има опасностъ и да не ви приематъ. Най-послѣ комисията се прсизнася, и вие получавате отговоръ, че ви приематъ въ университета. Пакъ имате радостъ. Питамъ: по какво се отличава тази радостъ сега? Прѣдъ васъ се отваря единъ широкъ свѣтъ, ще влѣзете вжтрѣ, ще се обогатите съ знание, съ мъдростъ и послѣ ще имате кждѣ да работите. Нѣкои отъ васъ сега придобивате първата опитностъ на радостта. Остава ви още една минута и 200,000 лева ще дойдатъ. Вие очаквате. Сърцето ви тупа. Други отъ васъ сте въ положението на онзи, на когото остава една минута само да дойде хубавата супа и дрехитѣ. Вие пакъ чакате. Трети отъ васъ сте прѣдъ вратата на университетъ, при туй велико училище. Една минута остава още, комисията да разрѣши, ще влѣзете ли вжтрѣ, или не. Азъ ви казвамъ, че тази комисия е

много справедлива. Тя нѣма да ви лиши отъ благата, които ви се падатъ. И вашиятъ приятелъ, кайто ви е обѣщаль дрехитѣ и топлата храна, ще дойде на врѣме, нѣма да закъснѣе. И онзи, който ви е обѣщаль паритѣ, и той ще дойде. Азъ ви говоря за нѣщата тѣй, както ставатъ. Ако приятелитѣ ви въ свѣта сж толкова точни, то оня отъ другия свѣтъ, или Бѣлитѣ Братя, за които ние говоримъ, сж още по-постоянни, още по-точни.

Ако вие искате да си съставите понятие за Бѣлитѣ Братя, всѣкога трѣбва да изпжкне въ вашия умъ образа на Христа. Христосъ, обаче ни е показалъ само едната страна на своя образъ. Ние виждаме Христа въ унижението, въ носенето скръбъ и страдание, въ изкуплението на човѣчеството. Ние не сме видѣли Христа въ Неговата любовъ. Ние не сме видѣли още Господа въ Неговата Любовь.

Въ какво седи тази любовъ? Първото положение, съ което можемъ да познаемъ Бога е слѣдното:—ще ви приведа двѣ свещени положения. Искамъ вашитѣ сърца да сж готови да чуete тия свещени нѣща. Това, което ще кажа, е свещено за менъ. По-свещенъ работи на земята отъ тия нѣма да намѣрите. Едното свещено положение е: да дойде Богъ чрѣзъ Духа си да живѣе въ насъ! Нѣма по-свещена идея отъ тази — да дойде Богъ чрѣзъ Духа си да живѣе у насъ. И когато Богъ дойде въ насъ, Той ще произведе това разширение, това освобождение въ нашата душа, което чакаме. Богъ е, Който ще

ни освободи. Само когато Богъ дойде да живѣе въ нашата душа, ще дойде и тази свобода. Нѣма другъ изходенъ пѣтъ. Само така ще познаемъ Божиата Любовь. Сега може да имате разни понятия за Бога, но когато Богъ дойде да живѣе въ васъ, вие ще усѣтите пълнота въ себе си, ще бждете примирени съ небето. Вие ще бждете толкова горещи, че всичкитѣ скърби и страдания на земята ще се стопяватъ въ васъ. Вие ще бждете толкова богати, че ще можете да изплащате всичкитѣ дългове на свѣта. Вие ще бждете толкова силни, че ще можете да дигнете цѣлата земя на рѣцѣтъ си. Това ще бжде само тогава, когато Богъ дойде да живѣе въ васъ. Това не е само тѣй символически, но е фактъ. Вие ще чувствувате такъвъ миръ, такава радостъ, такава веселие, каквото никога не сте чувствували. Да дойде Богъ чрѣзъ Духа си да живѣе въ васъ — то е първото священо положение. Но туй положение отъ страна на Бога е само на половина. Богъ ще ни се изяви тѣй, както Той обича.

Второто положение, което за менъ е свято, е слѣдното: ние да влѣземъ да живѣемъ въ Бога. За сега ние сме още отвънъ. Ще кажете: защо е така? Христосъ казва: „Отецъ живѣе въ менъ, и азъ живѣя въ Отца“. Това сж двѣ положения, коренно различни помежду си. И тѣй: Отецъ живѣе въ менъ — първото положение. То е силата, която азъ имамъ, а тази сила е отъ Бога. Азъ живѣя въ Отца си — това е второто

положение. Като влѣземъ да живѣемъ въ Бога, тогава ще се изпълнимъ съ Божията Любовь.

Сега, вие сте длѣжни, като ученици, да добиете второто положение — да живѣете въ Бога. Тогава вие ще се изпълните съ Неговата Мждростъ, съ Неговото знание, съ Неговата сила и съ пълнотата Му, Имаге ли тия двѣ положения, т. е. живѣе ли Богъ чрѣзъ Духа си въ васъ, и живѣете ли вие въ Бога, между Бога и човѣшката душа вече наставка единство. Павелъ казва: „Нѣма сила въ свѣта, която може да ни отдѣли отъ Любовта на Бога, отъ Любовта Христова“. А това е цѣльта — да се образува тази връзка. Азъ нѣмамъ време да ви обяснявамъ, какво нѣщо е тази връзка. Днесъ ще размишлявате върху тѣзи двѣ идеи: първото положение — да живѣе Богъ въ васъ — да придобиете необходимата за вашето развитие свобода; второто положение — да живѣете вие въ Бога — само тогава ще придобиете онази вътрѣшна интуиция, чрѣзъ която ще разбирате сжщината на нѣщата. Защо сега не се познавате? Вие не сте възприели, не сте научили тѣзи закони. Ще се опитате най-първо да живѣете въ Бога. Вие сега започвате да опитвате тази Любовь. Правили ли сте опитъ да живѣете въ Бога? Правили сте, но не зная, до колко опитътъ ви е излѣзълъ сполучливъ. Въ всѣка работа има само единъ сполучливъ моментъ, при който изпълнението ѝ бива свършено. Когато живѣемъ въ Бога,

всичкитѣ ни работи на земята, въ каквото положение и да сме, ще бждатъ съвършени. Тогава вие нѣма да бждете въ нужда. Ако тръгнете на пѣть, азъ нѣма да ви дамъ цѣлъ самунъ, но ще ви дамъ едно малко парченце хлѣбецъ, не повече отъ 100 грама. Този хлѣбъ ще има това свойство, че и цѣла година да пѣтувате, все 100 грама ще си носите, все ще имате хлѣбъ. Хлѣбътъ ви нѣма да се намали. Ако ви дамъ една круша, прѣзъ цѣлата година ще ядете тази круша, и все цѣла ще бжде. Постоянно ще ядете отъ нея, безъ да можете да я изядете. Ако пъкъ ви дамъ една златна монета, по този законъ тя все ще си остане цѣла. Ще я давате навсѣкждѣ, но въ джоба ви все ще има една монета. Цѣлиятъ свѣтъ ще пропѣтувате съ нея, и тя пакъ ще остане въ джоба ви. Какъ ще си обясните този законъ? Това показва, че Божественото постоянно се увеличава, увеличава, до безкрайностъ. Това е красивото въ живота! И когато ние приемаме този Божественъ животъ въ насъ по този начинъ именно, — Богъ да живѣе въ насъ, и ние въ Бога,—този нашъ малкъ животъ ще бжде сила. Малкитѣ нѣща, това сж силнитѣ нѣща. Вие не очаквайте голѣми радости. Малкитѣ радости, това сж силнитѣ положения въ свѣта. Да знаешъ да се радвашъ на малкитѣ блага, както малкитѣ дѣца, туй е истинската радость. Нѣкои учени мислятъ върху нѣкой въпросъ цѣли 20 години и нищо не успѣватъ. Най-послѣ, една малка идея проблесне въ

ума имъ, и тѣ се зарадватъ. Тази малка идея разрѣшава въпроса.

И тъй имайте прѣдъ видъ тѣзи свещени идеи. Като живѣете по този начинъ, само така ще може между всички ви да се въдвори тази вжтрѣшна връзка на Любовта. Безъ нея вие нѣма да се разбирате. Вие ще имате за менъ едно понятие, ще кажете: Учителътъ прави, каквото иска. И азъ за васъ ще кажа: тия мои ученици си правятъ, каквото искатъ. Не е така, азъ не правя, каквото си искамъ. Азъ започвамъ съ първото положение. Азъ правя това, което Богъ изисква. Като стана сутринъ, казвамъ: Господи, какво искашъ да направя сега? Кждѣго ме прати Господъ, тамъ отивамъ. Азъ съмъ готовъ да направя всичко, което ми каже Господъ. Вие трѣбва да знаете и второто положение, че и Господъ прави за менъ всичко, което азъ искамъ. Защо? — Понеже и азъ живѣя въ Него. Нѣма нищо, което азъ да поискамъ, и Богъ да го не направи. Когато Богъ обърне лицето си къмъ мене, Той мисли, какво да направи за мене. Следователно, Той и азъ сме въ съгласие. Азъ мисля за Него, питамъ Го: какво да направя Господи? Той ми каже да поправа нѣкои малки работи — да посѣтя нѣкого, направлямъ го веднага. Ето азъ съмъ ви събралъ тукъ. За кого? — За Господа. Господъ е казалъ да се събератъ тия ученици. И ето, азъ ви събирамъ, разправямъ ви това, което Богъ ми казва. Той ми казва: „Това ще имъ разправишъ! Вие казвате: тъй си по-

мислилъ Учителътъ, да ни говори това-онова. Не, азъ не говоря, каквото ми дойде на ума, но каквото Господъ ми каже. Вие казвате: е какво ще каже Господъ утрѣ? — То е въ менъ, и каквото ми каже Господъ, ще ви го кажа и азъ. Вие ще възразите: наистина, дали е така? Това, дали вие ще вѣрвате, или не, то е другъ въпросъ. Може да мислите, както искате, за менъ това е единъ фактъ, абсолютно вѣренъ. Азъ ви казвамъ, че ако Господъ живѣеше въ васъ, щѣше да бжде нѣщо красиво, нѣщо величествено. Какво ще каже Господъ сега на васъ? Ако Господъ живѣе въ насъ и ни говори всѣка сутринъ, какво трѣбва да направимъ за Него? Ще дадемъ 200,000 лева които сме обѣщали на онзи, когото ще затворятъ. Ще занесемъ дрешките и топлата чорбица, която сме обѣщали на онзи, който зъзне на студа и ни чаква! Ако Господъ живѣе въ насъ и го слушаеме, ще рѣшимъ да приемемъ този, който трепери предъ вратата на училището и очаква да влѣзе тамъ, да се учи. Тази комисия сме ние. Тази комисия е все отъ хора съставена, а не отъ ангели. Тази комисия трѣбва да рѣши да пусне въ училището всѣки, който иска да се учи, за да може да работи, да се зарадва. Вчера дойде при менъ единъ младъ братъ, трепери горкиятъ и ми казва: „Учителю, до сега не съмъ билъ въ школата, не съмъ слѣдвалъ това учение, но отъ Васъ зависи всчко. Ако ме приемете въ школата, моята душа ще се повдигне“. По чо-

вѣшки, по вашему, вие ще кажете: този братъ не е посѣщавалъ школата, да не се приеме! Казвамъ му азъ: чакай да видя, какво ще каже Господъ. Какъ мислите, какво ще каже Господъ? — Щомъ Господъ го праща при менъ, Той го е приелъ вече. Казвамъ му: нѣ бой се, Господъ те е приелъ! Ти като обичашъ Господъ, дай му възможность да живѣе въ тебе! А тази външна работа, да влѣзешъ въ школата, е уредена вече. Не бой се! Ти ще слушашъ Бога, защото, който влиза въ училището, трѣбва да слуша. Като влѣзе учителятъ въ класъ, нали трѣбва да го слушашъ? Ако нѣмашъ туй разположение на ума да слушашъ, не ще може да разбирашъ и да възприемашъ тѣзи велики работи, тѣзи велики задачи, които се прѣподаватъ. Тѣ сж толкова тънки и деликатни! Въ туй училище се изисква единъ свѣтълъ умъ и разположение на духа, за да се разбератъ нѣщата, да стане нашата душа благородна. По нѣкой пжтъ въ обходата си ние не сме толкова деликатни, по причина на материята, която е много груба и не е още добре устроена. Нѣкой пжтъ искаме да кажемъ нѣщо хубаво, но езикътъ ни не е тѣй мекичкъ, не може да се огъва, та току вижъ, кажешъ нѣкои думи, за които послѣ се разкайвашъ. Казвашъ си: не трѣбваше тѣй да кажа, не биваше тѣй да кажа и т. н. Значи, като се всели Господъ въ насъ, ние ще придобиемъ такава мекота, която ще ни отличава. Вие различавате всички ония, въ които

Господъ живѣе. Чували ли сте, колко е мекичкъкъ гласа на единъ такъвъ човѣкъ? Нѣщо особено има въ Божественото, въ Любовта.

Та прѣзъ тази година вие ще живѣете въ Бога, и Той въ васъ. Вие сте живѣли въ Бога тѣй, както дѣтето е живѣло въ утробата на майка си. Вие сте живѣли въ Бога тѣй, както скжпоцѣннитѣ камъни сж живѣли съ хиляди години заровени въ нѣдрата на земята. Несъзнателенъ животъ е билъ тогава. И въ този културенъ вѣкъ ги изкопаватъ отъ земята, за да ги турятъ на прѣстена на нѣкоя млада невѣста, или на нѣкоя царска корона. Мислите ли, че този камъкъ, когато е билъ заровенъ въ дѣното на земята, не е усѣщалъ скръбъ? — Усѣщалъ е. Но мислите ли, че и сега, когато е туренъ на царската корона, или на нѣкой прѣстенъ, не усѣща радостъ? — Усѣща. Въ този скжпоцѣненъ камъкъ е затворена една душа, която чака своето освобождение. И като излѣзе отъ земята, тя се радва, че е излѣзла на бѣлия свѣтъ. Радва се, че е на прѣстена, или на царската корона. Така и ние казваме за васъ: ангелитѣ влизатъ въ тази гжста материя и ви изкопаватъ. Това наричамъ азъ „пробуждане на съзнанието“. И вие сте били затрупани тѣй, както скжпоцѣннитѣ камъни. Тия, у които съзнанието се е пробудило, ангелитѣ ги намиратъ тѣй, както днесъ намиратъ заровенитѣ скжпоцѣнни камъни, и ги изкопаватъ. Какво значи „прбуждане на съзнание-

то“? — Да се пробуди съзнанието, значи да почувствувате Божествената Любов. Турятъ ви на пръстена на нѣкой духъ. Той ви поглади, и вие почувствувате неговата любовъ; сърцето ви затупа. Значи, почувствуваха сте любовта му, почувствуваха сте Бога.

Сега, прѣзъ цѣлия день желая да останатъ двѣ важни нѣща въ ума ви. Ще размишлявате върху слѣднитѣ положения: Богъ да живѣе въ васъ, и вие да живѣете въ Бога. Само по този начинъ ние ще разрѣшимъ великитѣ задачи, които ни прѣдстоятъ: да станемъ зидари, да служимъ на Бога, да вземемъ участие въ съграждането на този разумъ животъ, който Богъ сега строи! Азъ ви извамъ, че Господъ въ мене, ми казва: „Вие ще имате всичкото Негово благословение!“ Не мислете, че това е една химера. Вие ще опитате думитѣ ми въ всѣко отношение. Въ тѣхъ нѣма никакво изключение. Ще имате Божието благословение! Всичко, което е необходимо за живота ви, ще го имате. Ще имате и срѣдства, и здраве, и знание — Всичко ще имате, но не се стремете да задържате физическото. Не се старайте да запазите тия съдрани дрехи, които носите. Всички трѣбва да се съблѣчете отъ тѣхъ. Ново се гради сега у човѣка. Да съградимъ новия животъ, да почувствуваме, че ние сме братя — това е, което трѣбва да желае всѣка душа. Братя ще бждемъ, само когато Духътъ на Бога живѣе въ насъ. Този Духъ ще ни разкрие великата тайна на живота. По-велика тайна отъ тази

нѣма. Ами какво щѣше да бжде вашето положение, ако в' се отворѣха очитѣ и видитѣ и другитѣ ваши братя, които присѣтствуватъ тукъ? Какво ще стане съ васъ тогава? — Всички ще излѣзете изъ кожата си навънъ. Вие сте чудни, когато запитвате, защо ще излѣзете отъ кожата си навънъ. Ами когато дойде майка ти, която си очаквалъ съ нетърпѣние цѣли 20 години, ще седишъ ли въ кжщи, докато пристигне тя? — Не, ще излѣзешъ вънъ да посрещнешъ майка си. Нѣма да я чакашъ въ кжщи. Такова е и състояние то на човѣшката душа, когато очаква да види тия свои братя. Ще излѣземъ отъ тѣлата си! Ще останатъ само слугитѣ ни и, като дойдатъ нашитѣ братя, ще ни намѣрятъ полегнали, ще кажатъ: тия хора сж измрѣли. Тѣй ще бжде! И Павелъ казва: Ние нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ. Но има и друго нѣщо: кжщитѣ ни тогава ще бждатъ много лекичко направени, като колибки, та лесно ще ги събираме въ едно малко денкче, което нѣма да тежи повече отъ единъ грамъ. И ние, и колибката ни ще идемъ да посрещнемъ майка си.

И тѣй, ще се въоржжете съ вѣра, съ новата вѣра, която излиза изъ дълбокото съзнание, че Богъ живѣе съ насъ. За тази вѣра Христосъ казва: „Ако имате вѣра, голѣма колкото синапово зърно“ . . . Това е вѣрата, която Богъ разработва. Христовитѣ ученици разбираха много добръ закона. Тѣ казваха: „Господи придай ми вѣра!“ Христосъ

имъ казва: „Ако думитѣ ми прѣбждатъ въ васъ, и вие прѣбждвате въ менъ, азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ.“ Туй е законътъ на вѣрата. Всѣки единъ отъ васъ, който иска вѣра, Богъ трѣбва да се всели чрѣзъ Духа си да живѣе въ него, и той да живѣе въ Бога. Само тогава ще имате тази вѣра, която прѣмѣства планини и гори — вѣра, чрѣзъ която всичко може да стане. Не е мжно да се достигне тази вѣра. Нѣкои хора искатъ чудеса.

Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво прави вѣрата. Въ София имаше една болна сестра. Единъ день тази сестра отива на Витоша, но се връща отъ тамъ болна. Сираче е тя, сама въ кжщи. Цѣла година боледува. Пращамъ сестри, да я нагледватъ, казвамъ имъ: идете при нея, подкрѣпете я. Тѣ чакатъ, Учителътъ да отиде при нея, да я дигне веднага, но той не отива, особенъ Учителъ е той. Пращамъ една сестра, пращамъ друга сестра, да я видятъ, да я понасърчатъ, но тази сестра става все по-злѣ. Работата се влошава. Нѣкои ѝ казватъ: нали вашиятъ учителъ всичко може, защо не те дигне тогава? Най-послѣ, тя иска да влѣзе въ болницата, понеже здравословнитѣ условия въ кжщи не били благоприятни за нея, трѣбвало ѝ млѣчице, по-силна храна изобщо. Казвамъ: ако тя влѣзе въ болницата, повече нѣма да излѣзе, и въпросътъ не е рѣшенъ. Иде една сестра, казва ми: тая сестра нѣма да я бжде, не може да стане отъ леглото си. Казвамъ

и: ще кажете на тази сестра да дойде при мене! — Учителю, защо си тъй жестокъ? Ти трѣбва да отидешъ и да я насърчишъ, да кажешъ, че я обичашъ. Казвамъ: тая сестричка ще дойде при мене! Какъ ще дойде? — Ще пълзи, и ще дойде. Единъ день тя дойде. Казвамъ ѝ тъй: слушай, Господъ ти е далъ едно малко изпитание. — Ама учителю, краката ми . . . , Гледамъ, жбитѣ ѝ сж здрави, казвамъ: нищо, ще се оправи тази работа. Тя очаква да туря ржцѣтъ си отгорѣ ѝ, пъкъ азъ ги турихъ отдавна Тя казва: не мога да ходя, слаба съмъ. Казвамъ ѝ: въ една седмица отгорѣ ти ще можешъ да ходишъ до Борисовата градина. Нѣма да викашъ сестри да те водятъ. И съ файтонъ нѣма да ходишъ, ще пѣплишъ, ако не можешъ да ходишъ на два крака, но сама ще отидешъ. Тя ме гледа. Казвамъ ѝ: ще ме слушашъ, моята дума е свещена. И наистина, слѣдъ една седмица тя бѣше на Борисовата градина. На втората седмица ѝ казахъ: ще идешъ „на изгрѣвъ“ и ще почнешъ да работишъ тамъ, ще копаешъ. Най-послѣ ще идешъ и на Витоша. Тя отиде и на Витоша. Сега тази сестра е здрава и е тукъ между насъ. Казвамъ на тия сестри: човѣкъ не се утѣшава тъй, както вие мислите. Азъ казвамъ на болната сестра: Господъ въ менъ ми казва, че ще направи всичко за тебе, ще влѣзе да живѣе въ тебъ и ще те повдигне, но и ти трѣбва да научишъ урока си — да имашъ вжтрѣшна вѣра. Азъ ѝ казахъ да дойде при менъ, защото Господъ ми каза това.

Това значи, че тя трѣбва да дойде при Вѣрата на душата, при Господа. Нѣкой пжтъ вие трѣбва да отидете при Господа, при Вѣрата на душата. Азъ ви давамъ този примѣръ, но той не се отнася само за тази сестра, за всинца ви се отнася. Всички ще пѣплите като тази сестра: първата седмица ще отидете до Борисовата градина; втората — до „Изгрѣвъ“; третата — до Витоша, а четвъртата ще бждете вече здрави, навсѣкждѣ ще можете да отивате. Защо? Защото такава е волята Божия. Ние сме дошли на земята да изпълнимъ волята Му. Най-доброто, най-хубавото нѣщо, което можемъ да направимъ е:—да изпълнимъ Волята Божия. И за насъ нѣма по-свещено нѣщо, нѣма по-свещена идея отъ тази, да изпълнимъ Волята Божия, да изкажемъ нашата благодарностъ, нашата признателностъ, че Богъ къмъ насъ е билъ толкова благъ и че отъ хиляди години Той се е грижилъ и грижи за насъ. И днесъ Богъ е толкова благъ къмъ насъ, че ни е събралъ тукъ, че е накаралъ слънцето да грѣе за насъ, че ни е далъ онѣзи самунчета тамъ наредени въ кухнята, ония домати, круши, грозде, дини и т. н. Пъкъ както виждамъ, и вие сте бодри, весели. Всички ние сега ще пѣемъ на Господа, ще кажемъ: „Господи, много Ти благодаримъ за всичко това. Ние сме много доволни, много благодарни. Ще Ти служимъ, Господи, ще изпълнимъ Твоята Воля!“ И тогава Господъ ще каже на своитѣ слуги — ангелчета: „Я разведете тия мои ученици изъ хубавата

градина, която съмъ направилъ заради тѣхъ!“ И тѣ ще изпълнятъ своя цѣль въ тази работа. Всѣки ангелъ ще почне да ви разхожда, кждѣто искате, но трѣбва Богъ да влѣзе да живѣе въ васъ, съзнателно да чувствувате това. Всѣка сутринъ, като станете, трѣбва да кажете: Господи, какво мога да направя днесъ заради Тебъ? Прѣзъ цѣлитъ день ще мислишь, какво можешъ да направишь за Господа. Само така ще бъдете свободни.

Богъ да живѣе въ насъ, и ние да живѣемъ въ Бога! И Любовта да бжде една силна връзка помежду ни — не само между насъ, но между всички на земята; не само между всички на земята, но и между всички на небето. И всички, които живѣятъ на земята, и на небето, да бждатъ всички едно. — Аминъ, Тѣй да бжде!

Сега, ще дадете просторъ на вашия умъ. Главата ви да се освободи отъ всички спънки и ограничения на ума. Ще дадете просторъ на вашето сърце. Сърцето ви трѣбва да обича нѣщо, да върши волята Божия. Както сърцето постоянно тупа и изпраща кръвь по цѣлото тѣло, — а кръвьта е символъ на живота, така и Божественото сърце трѣбва да изпраща новия животъ навсѣкждѣ. Туй сърце може да бжде движено само чрѣзъ Божия Духъ. Кръвьта ще бжде Духътъ и чрѣзъ всѣко пулсиране на това сърце Той ще изпраща животъ къмъ ума ни, къмъ душата ни, къмъ сърцето ни — навсѣкждѣ, и ние ще бждемъ живи, Второто положение е, че оно-

ва живо огнище, на което всички нѣща се ковятъ, се приготвява. Всичко трѣбва да бжде свещено! Това да бжде живиятъ огънь, който постоянно трѣбва да гори въ душата ни.

И тъй, свѣтлина въ ума ни, животъ въ сърцето ни и любовъ въ душата ни! Това е мѣстото, дѣто Богъ живѣе. Богъ се проявява въ ума ни като свѣтлина, въ сърцето ни като животъ, а въ душата ни като Любовъ. Гуй е великото! Ако ние не можемъ да разберемъ свѣтлината, която се разкрива въ живота ни—ато е физическата страна на работата, не можемъ да разберемъ и живота. Ако не разберемъ живота, не можемъ да разберемъ и Любовта. Процесътъ е вѣренъ. Ако разберемъ свѣтлината, и тази свѣтлина внесе всичко хубаво въ душата ни, ние ще разберемъ този животъ. Този животъ ще разшири вашето сърце. Щомъ разбираме живота, ще разберемъ Любовта, която живѣе въ душата ни. Живѣемъ ли въ Бога, тогава цѣлиятъ свѣтъ ще се отвори прѣдъ насъ, като единъ цвѣтъ, и ние ще почувствуваме този вжтрѣшенъ смисълъ на нашата душа. Ние ще разберемъ Бога като свѣтлина, тъй както ангелитѣ го разбиратъ. Ще разберемъ Бога като животъ; ще го разберемъ и като Любовъ. Разберемъ ли тия нѣща, ние ще имаме една основа, отъ която никой не може да ни поклати. Ще имаме една мѣрка, съ която ще можемъ да разрѣшаваме всички трудни въпроси. Ще имаме една велика наука на ангелитѣ, и ще се радваме. Тогава и ние ще бж-

демъ ангели. Ангелъ значи служителъ. Всинца вие ще бждете служители. Сега нѣмате крилѣ, но единъ день тѣ ще ви израснатъ. Щомъ свѣлината влѣзе въ ума ви, животътъ въ съцето ви и Любовта въ душитѣ ви, вие ще бждете ангели. Това сж качества на единъ ангелъ. Така се проявява Богъ.

И тъй, като ви питатъ, какви сте, ще кажете: ние сме носители на свѣтлината; ние сме носители на живота; ние сме носители на Любовта. Защо? Защото Богъ живѣе въ насъ, и ние живѣемъ въ Бога. Това е разрѣшението на великата задача. Само този, който може да каже така, за него вече свѣтлината има смисълъ, и животътъ има смисълъ, и Любовта може да се прояви. И азъ вѣрвамъ въ това, тъй ми каза Господъ сега. Като казвамъ „тъй ми каза Господъ“, азъ чувствувамъ една малка скръбъ. Въ думата „казва“ има иѣщо, което спира, думата не е силна. Буквата „з“ дразни езика. Ако знаехте езика на ангелитѣ, бихъ ви казалъ В е х а д и . Ве-хади—това е свойство на Духа. Тази дума произтича отъ дълбочината на душата, отвжтрѣ произлиза тя. Съзнанието трѣбва да се пробуди. Какъ? Ще имате вѣра. При думата казва, буквата „з“ показва, че искашъ нѣщо, но вжтрѣ се спъвашъ, а при в е х а д и , виждате, какъ се отваря духа ви, За въ бж-деще и вие ще знете този законъ. Като станете духовни хора, това „з“ ще се смекчи. Българскиятъ езикъ ще се смекчи, защото ще се смекчи и съдържанието му. Когато

нѣкой инструментъ не върви, то е защото не е нагласенъ. Нали и той така шуми, не издава приятенъ звукъ, но като се образуватъ б ъ р з и т ѣ течения, движения, шуменето изчезва. Като се завърти силно колелото на нѣкоя воденица, тя се движи по-сигурно и по-устойчиво.

И тъй, Любовта е най-силната връзка, която ние можемъ да направимъ въ този свѣтъ. И като направимъ този вжзелъ, никой не може да го развърже. Това е великата връзка, която съществува между Бога и насъ. Винаги да сме съединени съ Бога — това е смисълътъ на нашия животъ. Ще изучавате този законъ! Той е една разумна сила, която трѣбва да прилагате въ живота си. Духътъ Божий отвѣтрѣ ще ви научи, какво трѣбва да правите. И вие сами ще се учите отъ своята опитностъ. Ние ще ви учимъ, Господъ ще ви учи, и вие сами ще се учите. Трима души като се събератъ да ви учатъ, ще научите туй, което е най-същественото за живота.

Сега азъ ви поздравлявамъ съ радостта на онзи, който има да дава на кредитора; поздравлявамъ ви съ радостта на онзи, който очаква дрехитѣ и топлата чорбица; поздравлявамъ ви съ радостта на онзи, който очаква да го приематъ въ училището. Господъ да бжде съ васъ, и вие да бждете съ Господа!

На отворено и на затворено.

Азъ взимамъ като прѣдметъ на тази си бесѣда думитѣ: „на затворено и на отворено“. Казватъ за нѣкого: той е отворенъ човѣкъ. За друго казватъ: той е затворенъ човѣкъ. На отворено живѣятъ свободнитѣ хора, а на затворено живѣятъ затворницитѣ. Обаче, думата „затворено“ има и другъ смисълъ. Ако думата „затворено“ подразбира редъ и порядъкъ, тогава ние живѣемъ въ Бога, ние сме на затворено. Слѣдователно, като живѣемъ въ Божията Любовь, въ Божията Мждростъ, въ Божията Истина, въ Божията Правда и въ Божията Добродѣтель, ние сме затворени, ограничени сме. Отъ това гледище, думата „отворено“ означава, че живѣемъ извънъ Любовта.

Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да разбира живота дълбоко, трѣбва да разбира вжтрѣшния смисълъ на нѣщата. Той не се е явилъ тукъ като случайно същество; той има смисълъ, цѣль въ живота. Човѣкъ може да се е родилъ българинъ, може да се е родилъ французинъ, може да се е родилъ англичанинъ, американецъ, или какъвто и да е, това не е смисълътъ на живота, защото първитѣ хора не бѣха нито българи, нито ан-

гличани, нито американци. Ами какви бѣха тогаза? — Богъ създаде двама души и нищо повече. Тѣй че отдѣлнитѣ индивиди, общества и народи играятъ съвсѣмъ друга роль въ икономията на природата, а не както хората разбиратъ. И всѣки индивидъ на земята, отъ това гледище, играе извѣстна роль вътрѣ въ природата. Всѣки човѣкъ е на своето мѣсто. Всѣки индивидъ, който е дошълъ на земята, и у когото има съзнание, трѣбва да схване своето прѣдназначение въ живота и да го изпълни. Най-първо той трѣбва да знае отношенията си къмъ Бога. Да опрѣдѣлимъ отношенията си къмъ Бога, този е важниятъ въпросъ, който ни прѣдстои. Нашата земя най-първо е разрѣшила отношенията си къмъ слънцето, и чрѣзъ това се е самоопрѣдѣлила. Тя е опрѣдѣлила своята орбита, и съ това ни е дала възможность да се явимъ. Ако земята промѣни отношенията си къмъ слънцето, цѣлиятъ органически свѣтъ въ нея ще се измѣни. Следователно, отъ нейното самоопрѣдѣление зависи какво ще бжде и нашето опрѣдѣление. Нѣкой ще каже, че може да живѣе и безъ да се самоопрѣдѣля. Не, докога не се самоопрѣдѣлишъ, не можешъ да живѣешъ. Съзнателно или несъзнателно ние ще се самоопрѣдѣлимъ. Рибитѣ живѣятъ въ водата, но рибата се е самоопрѣдѣлила безсъзнателно. Сжщеврѣменно окултната наука гласи, че душата на рибата не живѣе въ

водата, а живѣе извънъ водата. Значи, горѣ колективно рибата се е опрѣдѣлила, въ каква срѣда да се движи. Дърветата по сѣщия законъ сж се самоопрѣдѣлили. Половината отъ тѣхния животъ е въ почвата, половината въ въздуха. Хората се самоопрѣдѣлили да живѣятъ по Бога, и всички трѣбва да живѣемъ по Бога. Насъ не ни трѣбва само едно голо вѣрую за Бога: насъ не ни трѣбва само едно формално спазване Божия законъ отъ страхъ, но всѣки човѣкъ трѣбва да бжде законъ за себе си! Този законъ въ него трѣбва да бжде свещенъ, както когато е самъ, така и когато е вънъ. Не трѣбва човѣкъ въ дома си да има единъ законъ, а вънъ въ свѣта — другъ законъ. Единъ законъ трѣбва да има навсѣкждѣ! Този законъ трѣбва да бжде свещенъ, той трѣбва да бжде законъ на Любовта. Любовта, това е най-великиятъ законъ въ свѣта, отъ който произтичатъ всички закони. Защо? — Понеже Любовта опрѣдѣля живота. Пъкъ самиятъ животъ опрѣдѣля условията. Искашъ да се хранишъ: животътъ те заставя да работишъ; животътъ те заставя да дишашъ; животътъ те заставя да мислишъ — животътъ те заставя да вършишъ всичко това. Животътъ не е едно просто движение. Движението е резултатъ на самия животъ, а животътъ произтича отъ Любовта. Тя е нѣщо разумно, велико!

Ето защо, въ живота ние трѣбва да виждаме онова свещено проявление на Бога. Кое се проявява въ всѣко живо същество? — Разумното. Всѣко същество, колкото малко и да е, когато го настѣпишъ, чувствува известна болка. Запримѣръ, настѣпишъ една малка мравя, една малка пеперудка, тя те погледне и казва: недѣй, и азъ искамъ да живѣя, колкото и да съмъ малка!

И тъй, отъ вашето самоопредѣление зависи бъдещето на цѣлото човѣчество. Човѣчеството, това сж разумни души, въплотени на земята. За въ бъдеще, вашитѣ тѣла ще се измѣнятъ. Нѣкои отъ васъ сте сега жени, други сте мъже. Това е само една форма на живота. Цѣлокупността на живота още не се е проявила. Каква форма може да имате слѣдъ хиляда години? — Не знаете. Нѣкои казватъ: то се свърши вече съ живота! Това свършване, което вие подразбирате, е много повърхностно. Въпросътъ съ това не се разрѣшава. Нѣкой ученикъ отъ първо отдѣление казва: свърши се вече! Какво се е свършило? — Свърши се първо отдѣление. Послѣ ще започне второ. Като свърши второ отдѣление, казва: свърши се! Какво се свърши? — Второ отдѣление. Но слѣдъ това ще свърши трето, четвърто отдѣление и т. н. Слѣдъ като свърши всичкитѣ отдѣления, всичкитѣ класове, свършва ли се въпросътъ? Не, това, което вие считате свършване,

прѣдставлява единъ непрѣкъснатъ процесъ. Учението е единъ вѣченъ процесъ на онази Божествена Мѣдростъ, която душата очаква, за което се радва и въ която постоянно се разкрива. Въ човѣка има нѣщо, което постоянно трепти. Въ човѣка има много желанія, които не могатъ да се реализиратъ на земята. Много отъ тия желанія, въ продължение на хиляди години не могатъ да се осществятъ. Човѣкъ има желание да стане царъ на цѣлата земя и да заповѣдва на всичко: като каже на плодоветъ да зрѣятъ, да зрѣятъ; като каже на вѣтроветъ да спратъ, да спратъ; като имъ каже да духатъ, да духатъ; като каже на небето да има дѣждъ, да има; да стане буря, или да се роди жито и т. н. — изобщо, каквото каже, да стане. Всѣки отъ васъ има скрито въ себе си това желание. Борбата днесъ въ свѣта е за осществяване на това желание. Хората днесъ искатъ да бждатъ голѣми. Добрѣ, да допуснемъ, че ви дадатъ цѣлата земя. Тогава пъкъ въ васъ ще се яви друго желание — да заповѣдвате на слънцето да грѣе. Ако и цѣлото слънце ви дадатъ, ще се роди друго желание — да владате и цѣлата вселена. Питамъ: вие можете ли да се задоволите съ тия нѣща? Ако човѣкъ има днесъ 1,000 лева, послѣ 2,000 лева, 3,000, 10,000 лева, милионъ, пакъ не ще е доволенъ. Въ Америка имало единъ богаташъ, който ималъ хиляда милиарди. Можете ли да

си прѣдставите, колко злато сж хиляда милиарди? Този човѣкъ усѣща ли благо то на това богатство? — Не. Единъ отъ американскитѣ милиардери казва така: „Тритѣ лева, които спечелихъ първия пѣтъ съ своя трудъ, ми причиниха много по-голѣма радостъ въ душата, отколкото милионитѣ, които се втичатъ въ моята каса, безъ да ги усѣтя, безъ да вземе моето съзнание участие въ припечелването имъ“. Слѣдователно, този день, въ който сме се събрали да подишаме чистъ въздухъ, тѣзи малкитѣ блага, които имаме, струвагъ повече, отколкото хилядитѣ блага на цѣлата земя. Прѣдставете си, че вие сте господарь на цѣлата земя, и тия единъ милиардъ и половина хора ви гракатъ всѣки день, искатъ това-онова отъ васъ. Какво ще бжде положението ви? Вие не ще може да спите, ще станете неврастеникъ. Наистина, да бжде човѣкъ царь, това е нѣщо велико! Знаете ли какво нѣщо е да бжде човѣкъ царь? Да бжде човѣкъ царь, трѣбва да бжде най-разуменъ, трѣбва да бжде изпълненъ съ Божията Любовь, съ Божията Мѣдрость и съ Божията Истина. Царьтъ трѣбва да бжде като единъ океанъ, като единъ изворъ, който постоянно да излива, да изпраща своето благословение тѣй, както слънцето изпраща своята топлина и свѣтлина. Слънцето, като мине отъ изтокъ къмъ западъ и ни оставя хилядитѣ си блага, какво иска отъ насъ?

— Нищо. Прѣдставете си, обаче, че слѣдъ като залѣзва слънцето всѣка вечеръ, дойдатъ ония негови агенти, както има такива въ обществената безопасностъ, и ви кажатъ: ще платите толкова хиляди лева за изразходванитѣ отъ васъ калории свѣтлина и топлина! Какъвъ ще бжде вашиятъ халъ? Но слънцето си минава и заминава, и неговитѣ агенти не идватъ. Ако пъкъ дойдатъ агентитѣ му, казватъ: имайте ли достатъчно свѣтлина? — Нѣмахме. Е, нищо, утрѣ ще ви дадемъ повече. Вие ги запитеате: ами колко да ви заплатимъ? — Даромъ даваме. Какво искате отъ насъ тогава? — Да служите на Бога и да Го обичате.

И тъй, Богъ иска отъ насъ да Му служимъ доброволно и съзнателно. Туй съзнателно служене на Бога подразбира, че всички по-дребни същества отъ насъ да познаятъ, че ние дѣйствително служимъ на Бога. И мравкитѣ, и птичкитѣ, и дърветата, и изворитѣ — всички да знаятъ, че служимъ на Бога. Дѣто и да минемъ, да оправимъ пжтя, да служимъ съзнателно на Бога. Да служимъ тъй, както Богъ служи, както слънцето служи, както звѣздитѣ служатъ, както земята служи. Ние сме призвани на земята само за това — да служимъ. Единъ день, когато съзнанието на хората се пробуди, когато умоветѣ имъ се просвѣтятъ, тѣ и сега сж просвѣтени, но не сж проявени, така ще слу-

жатъ на Бога — отъ любовь и съзнателно. Има нѣкои хора богати, но скжперници. Трѣбва да ги натискнешъ, за да излѣзе нѣщо отъ тѣхъ. Има голѣми извори съ вода, нѣкждѣ дълбоко скрити въ земята и нѣкой пжтъ трѣбва да стане катаклизъмъ, землетресение, да се пукне канарата надъ тѣхъ, за да вземагъ да бликатъ. Съ хиляди години се е събирала тази вода. Казватъ хората: какъвъ хубавъ изворъ! Казвамъ: да, отъ колко хиляди години тази вода се е събирала тамъ! Тия скжперници на земята сж сжщо такива голѣми извори които трѣбва да разпукнешъ, за да излѣзе нѣщо отъ тѣхъ. Ще ги пропука Господъ изъ видите, че и въ тѣхнитѣ сърца се крие нѣщо хубаво. Единъ день, отъ сърцата на хората, споредъ Божието благоволение, ще се разкрие нѣщо хубаво. Таи се нѣщо хубаво и въ тѣхъ, но хубавото о е не се проявява. Дълбоко въ душата на всѣки човѣкъ има скрито нѣщо цѣнно, но непроявено. Когато се прояви, тогава ще дойде Царството Божие на земята между насъ, и ние щъ се разозремъ. Въ тоа отношение именно, знанието, което имаме, опитността, която носимъ съ себе си, ще ни помагатъ.

Сега между хората има споръ, дали за първи пжтъ се явяватъ на земята. Човѣкъ е излѣзълъ нѣкога отъ Бога. Кога? — Въ далечното минало той е излѣзълъ отъ Бога, и въ далечното бждеще пакъ ще се върне

при Бога. Знаете ли какъ ще се върне при Бога? Когато се върне, велико посрѣщане ще бѣде! Ще го посрещнатъ тамъ съ пѣсни и свирни. Такова посрѣщане ще бѣде, каквото въ свѣта никога не може да стане! Въ сърцата на всички, които посрѣщатъ, ще блика Божествената Любовь. Богъ ще се прояви като свѣтлина. Тогава ще се оправдаятъ сегашнитѣ ни страдания. Ще разберемъ, че днешнитѣ ни страдания не могатъ да се сравнятъ съ бѣдещата слава, която ще се открие за нашитѣ души. Слѣдователно, ние живѣемъ за Бога. Като живѣемъ за Бога, то и Богъ като живѣе въ всички хора, всичко, което Той създава е красиво. Като служимъ на Бога, ние косвено изпълняваме волята Му. Всички растения и животни и всички народи изпълняватъ Божиата воля, споредъ великия Божественъ планъ. Казвамъ: първото нѣщо за всинца ви е да се яви въ васъ онова велико съзнание за онази вжтрѣшна благодарностъ, да се радвате, че сте дошли на земята. Този моментъ е най-важенъ. Слушамъ нѣкой казва: защо ли съмъ се родилъ на земята? По-добрѣ да не бѣхъ се раждалъ! Хубаво, да допуснемъ, че е така, но родилъ си се веднѣжъ. Какво трѣбва да правишъ? Казва нѣкой: сиромяхъ съмъ се родилъ. — Не е вѣрно, ти мислишъ само, че си сиромяхъ. Нито петъ пари нѣмамъ! — Не, имашъ двѣ очи, които струватъ най-малко 10 милиона лева,

Ако ти дадатъ 10 милиона лева за очитѣ, ще ги дадешъ ли? Хемъ 10 милиона златни, звон ови монети. Пъкъ самиятъ животъ, то е нѣщо неоцѣнимо! Онова, което трепти въ насъ, тази радостъ, която усѣщаме, съ пари не може да се купи. Тя е избликъ на Божествената Любовь. Това е Богъ, Който живѣе въ насъ и се проявява. Слѣдователно, ние не можемъ да спремъ този великъ избликъ на Бога. Ако ние не искаме да проявимъ Бога доброволно, Той най-послѣ самъ ще се прояви. Такъвъ е законътъ. Когато единъ клонъ се откаже отъ дървото и не иска да работи, какво става съ него? — Изсѣхва. Когато цѣлото дърво се откаже да работи, и то изсѣхва. На мѣстото на това дърво ще дойде друго, и тогава, въ края на краищата, Богъ ще се прояви. Тѣй чѣ, ако нѣкой каже, че не иска да живѣе, ще изсѣхне като това дърво. Ако пъкъ каже, че иска да живѣе, туѣ дърво ще расте, ще придобие интелигентностъ, сила. Всичко онова, което искате, ще ви се даде. Това е Божественото учение за всички. Така трѣбва да схващатъ всички хора положението. Вземете, напримеръ, войниците. Отъ тѣхъ може да научите единъ добъръ урокъ. Кой човѣкъ, като стане войникъ, иска да забогатѣва? У насъ, българитѣ, даватъ на войницитѣ по 6 лева мѣсечно — дѣромъ служатъ. И наистина, тѣ искатъ само да служатъ. Богатството, което

ние търсимъ, се придобива отвжтрѣ. Богатството на човѣка е неговото сърце, неговата душа, неговиятъ духъ. Богатството на човѣка седи въ знанието, което той може да придобие и съ което може да си служи. Всичко, каквото искате на земята, принадлежи на Бога. Щомъ ние обичаме Бога, можемъ да разполагаме съ всичко Негово. Ако ние имаме Божията Любовъ въ себе си, оскъдностъ въ този свѣтъ нѣмаше да има. Съврѣмненитѣ хора могагъ да провѣрятъ този законъ. Ако тѣ биха живѣли по Бога, любовно, гладни години за тѣхъ нѣмаше да има, болести нѣмаше да има, землетресения, катаклизми нѣмаше да има. Забѣлѣжете, гладнитѣ години, морѣтъ, всичко това сж резултати отъ нарушението на онзи великъ Божественъ законъ на Любовта, която ражда хармонията. Нѣкои отъ васъ може да кажатъ, че ние не сме умни хора. Погрѣшката е ваша. Уменъ може да бѣде всѣки, който живѣе по Бога. И всѣки, който наруши Божия законъ, може да оглупѣе.

И тъй, първото нѣщо, което трѣбва да почувствува всѣки отъ васъ, като си лѣга вечеръ, е да бѣде въ съгласие съ общия пулсъ на живата природа. Има едно ритмическо движение на живота—вдигане и слагане, приливъ и отливъ, съ което движение човѣкъ трѣбва да бѣде въ съгласие. Сутринъ като станѣшъ, туй движение ще те подеме нагорѣ-надолу така, както

майката люлѣе дѣтето си. Ето защо, всѣка вечерь, всѣки отъ васъ трѣбва да знае, въ съгласие ли е неговиятъ животъ съ това общо разумно движение, което Богъ е вложилъ въ него. И сутринъ като стане, трѣбва да почне пакъ същия животъ. Направете опитъ и ще видите, каква голѣма разлика ще има тогава въ живота ви, въ сравнение съ днешния. Мжчнотиитѣ нѣма да изчезнатъ, но тогава лесно ще разрѣшавате въпроситѣ. Всичкитѣ ви спънки ще бждатъ благословение. Тѣ ще ви донесатъ радостъ и веселие. Тия нѣща сж се проповѣдвали отъ хиляди години насамъ, и днесъ пакъ се проповѣдватъ.

Единъ великъ проповѣдникъ въ Америка запитва единъ артистъ отъ театъра: „Защо вие, които прѣдставлявате всѣкакви небивалици, карате хората да плачатъ въ театъра, а ние, които проповѣдваме велики Истини, никой не плаче?“ Казва му артистътъ: „Вие проповѣдвате Истината като лъжа, а ние проповѣдваме лъжата като истина“. Така и вие сега проповѣдвате Господа. Казвате: я има Господъ, я нѣма. Ти ще проповѣдвашъ тази Истина смѣло, безъ колебание, ще бждешь въ речъ на себе си. Ще проповѣдвашъ туй, което си опиталъ; ще проповѣдвашъ туй, което е открито въ душата ти като Истина. Ще проповѣдвашъ като този артистъ. Този артистъ прѣдставлява, за примѣръ, че нѣкой умира. Той прѣживѣза това като истина, и

така го прѣдставлява. Този артистъ, който прѣдставлява сцени на умирање, по-скоро умира. Да прѣдставлявашъ, че нѣкой умира, все ще прѣживѣешъ нѣщо отъ неговото състояние. Не е лесна работа това!

Нѣкои хора търсятъ лесния пжть. Въ свѣта лесенъ пжть нѣма. Казвалъ съмъ и другъ пжть: ако изберете най-мжчния пжть, той е най-лесниятъ пжть, а най-лесниятъ пжть е най-мжчниятъ пжть. Да кажешъ, че лесниятъ пжть е най-мжчниятъ пжть, това е едно противорѣчие повидимому. Всички съврѣмenni хора страдатъ все отъ лесния пжть. Азъ ще ви приведа едно малко сравнение. Допуснете, че въ съврѣмennитѣ училища, тъй както сж наредени у насъ и на западъ, нѣкой българинъ отива въ странство и безъ да е слѣдвалъ, купува си единъ дипломъ за ичжънеръ, или за архитектъ. Не, знания съ пари не се купуватъ. Човѣкъ трѣбва да работи, за да придобие знания. Не работи ли, получава ли знание — то безъ усилие, ще го познаятъ. Ще му дадатъ да построи нѣкоя линия. Първиятъ пжть, прѣди да се е проявилъ, ще му повѣрватъ, че знае, но слѣдъ като построи една-двѣ линии — никой нѣма да му вѣрва. Ще му кажатъ: ти нищо не знаешъ! Дипломъ имашъ, но дипломътъ не съотвѣтствува на знание о, което имашъ. Другъ нѣкой може да е слѣдвалъ медицина, но слѣдъ като измори нѣколко хиляди души, знаете ли на какво ще замяза

неговата медицина? Тя ще мяза на медицината на онзи сръдновѣковенъ лѣкарь, който лѣкувалъ болнитѣ си по особенъ методъ. Той ги лѣкувалъ, като имъ пуцалъ кръвь и отгорѣ имъ давалъ да пиятъ топла вода. Всѣки день, за да изтече лошата имъ кръвь, пуцалъ по малко кръвь. Цѣли 20 години наредъ лѣкувалъ само по този начинъ, но нито единъ отъ пациентитѣ си не могълъ да излѣкува. Запитва се най-послѣ самъ: какъ така моето лѣкарство не спаси нито единъ боленъ? Отговаря си: е, нима другитѣ лѣкари ги спасяватъ? Не, туй е залъгване, туй е заблуждение. Ни- не лѣкуваме хората съ пуцане кръвь. Въ човѣка трѣбва да се внесе нѣщо ново. Храната е, която лѣкува. Храната, свѣтлината, въздухътъ, обмѣната съ добритѣ хора — това ще бжде лѣкарството ви за въ бждеще. Срещнешъ единъ добъръ човѣкъ — той е цѣръ. Добриятъ човѣкъ, святиятъ човѣкъ ще те лѣкува безъ да знаешъ, че се лѣкувашъ при него. Лѣкаритѣ трѣбва да бждатъ най-добритѣ хора. Свещеницитѣ трѣбва да бждатъ най-добритѣ хора. Сждитѣ трѣбва да бждатъ най-добритѣ хора. Офицеритѣ трѣбва да бждатъ най-добритѣ хора. Войницитѣ трѣбва да бждатъ най-добритѣ хора. Навсѣкждѣ, въ всички съсловия се изискватъ най-добритѣ, най-умнитѣ хора. Казвамъ: като туримъ всички тия хора на своето мѣсто, ще имаме редъ и порядкъ, какъвто свѣтътъ из-

искава. Най-добри, най-умни, най-благородни хора се искатъ! Добрѣ, но отдѣ ще дойдатъ тия добри хора? — Отъ небето. Та и вие отъ небето дойдохте. И вие ще бждете отъ най-добритѣ. Трѣбва да дойдатъ сега други нѣкои и да ви напомнятъ, че сте дошли отъ небето. Вие сте забравили това. На какво мяза вашата работа? Една много красива слугиня, отъ нѣкое село, се пазарила въ града, при една много взискателна господарка. Тя била много угледно момиче. Накичила се единъ день, излиза на пазаря, намира своя възлюбенъ и забравя, че я чакатъ за хлѣбъ, че гювечъ има на фурната. Господарката я чака, но нѣма я още. Иде господаркитѣ, чака и той, нѣма я още. Лѣгатъ си гече, но слугинята все я нѣма. Едва с ѣдъ полунощъ се връща тя. И хората мязатъ на тази слугиня. Нѣкой стане търговецъ, казва: искамъ да се осигуря! Господъ го пратилъ на земята, чака го, а той търговецъ станалъ, за осигуряване мисли. Търговията не е твоя работа. Тебъ Господъ не те е пратилъ търговецъ да ставашъ. Ти си пратенъ тукъ на земята да служишъ на Бога, волята Му да извършишъ. Търговията е нѣщо послѣдно, нѣщо вмѣтнато въ живота ти. Най-първото нѣщо, като съзнателенъ човѣкъ, трѣбва да служишъ на една велика идея. Тогава Господъ ще живѣе въ тебъ. Ще Му служишъ, ще се вдъхновявашъ и всѣки день ще слушашъ гласа Му. Този

гласъ е толкова хубавъ, толкова красивъ, толкова благъ, толкова тихъ, че като го възприсмешъ и разберешъ, умътъ ти се разширява, просвѣтлява, сърцето ти се облагородява и отъ тебе изчезва оня духъ на униние. Ти се повдигнешъ, казвашъ си: има за какво да се живѣе! Не е ли този Господъ въ тебе, ще дойде смъртъта и ще кажатъ хората: младъ и зеленъ умрѣ! Да, безъ Бога зеленъ умира, а съ Бога вѣчно живѣе.

Та сега, искамъ всички да сте на закрито. Азъ вѣрвамъ, че тази вечеръ ние сме на закрито. Отгорѣ ни има поставена една завѣса. Казватъ: вие сте били на открито. Не, нашиятъ покривъ бѣше отъ стъкло, а отдолу сме на зелената трѣва. Много хубавъ салонъ имаме тука. Ние трѣбва да благодаримъ на Бога, че Той ни е далъ освѣтление безъ пари. За такова освѣтление въ София, за една вечеръ, само за два часа, взиматъ 4-5 хиляди лева. И при това, даже и не е такова освѣтление. Ние тукъ, ще благодаримъ на служителитѣ на този салонъ, които сж били толкозъ добри, че ни го прѣдлагатъ даромъ. Както виждате, днесъ салонътъ е много добръ отопленъ и освѣтленъ, прѣчистенъ е добръ. Азъ вѣрвамъ, че вие ще благодарите на тѣзи, които сж помислили за васъ. Тѣй сжщо ние трѣбва да благодаримъ на Бога за живота, който ни е далъ. Трѣбва да благодаримъ на Бога за ума, който ни е далъ. Трѣбва да бла-

годаримъ на Бога за доброто сърце, което ни е далъ. Трѣбва да благодаримъ на Бога и за това, че ни е събралъ тука. Трѣбва да благодаримъ на Бога, че е изпратилъ своитѣ свѣтли духове да ни ръководятъ въ пѣтя на живота ни. Да благодаримъ, че Той ни окриля съ Своята Любовь, да живѣемъ въ Него, да Го познаваме и да Му служимъ.

Сега, коя е основната мисль, която трѣбва да носите съ себе си? — На закрито и на открито. Когато правишъ добро — крий го, а когато правишъ зло — открий го, нека знаятъ всички! Това е законъ. Сегашнитѣ хора, когато правятъ добро, откриватъ го. Обратното трѣбва да бжде! Когато правишъ добро, скрий го, никой да не го знае — туй е великъ законъ въ свѣта. Нека само Богъ те знае. Когато правишъ зло, нека те знаятъ всички хора, за да се изправишъ. Слѣдователно, лошото въ живота да бжде открито за хората, а добриятъ животъ да бжде откритъ за Бога.

И тъй, ние седимъ на открито прѣдъ хората. Хората могатъ да кажатъ много лоши работи заради насъ — прави сж. На открито да ни ги кажатъ! На закрито пъкъ Богъ ще ни каже много хубави нѣща. Хората ще кажатъ едно, Господъ ще каже друго. Когато хората говорятъ нѣщо лошо за васъ, вие ще кажете: това е на открито! Когато Богъ вж-

трѣ въ васъ ви каже хубавото, великото,
ще кажете: това е на закрито! Тази е ми-
съльта, която искамъ тази вечеръ да остане
въ ума ви.

Търпѣние и вѣра.

Въ съзнателния животъ има три положения, които трѣбва да се поставятъ въ ума на всеки, който иска да се развива правилно. Разбира се, тукъ не е въпросътъ за обикновенитѣ схващания, за обикновенитѣ разбирания на живота. Обикновенитѣ разбирания нѣма какво да се повтарятъ, тѣ сами по себе си се налагатъ отъ външния, отъ физическия животъ. Човѣкъ прѣкарва едноврѣменно два диаметрално противоположни живота. Отъ това се раждатъ противорѣчията, но въ края на краищата тия противорѣчия пакъ се хармонизиратъ. За насъ сж важни резултатитѣ, а тѣ сж различни. За оня, който отива къмъ небето, материята се разреждава, условията на живота се подобрѣватъ, тамъ има повече свѣтлина; за оня пъкъ, който отива къмъ ада, материята се сгъстява, той отива надолу, дѣто има тъмнина и пжтьтъ му е трудень. И на едното, и на другото мѣсто, обаче, живѣятъ разумни същества. На небето живѣятъ свѣтлитѣ духове, а въ ада — тъмнитѣ духове. Споредъ това, движите ли се отъ небето къмъ ада и обратно, въ васъ се създава извѣстно раздвояване. Туй раздвояване

се отразява въ ума и сърцето ви. Когато сте свързани съ небето, вие сте подъ влиянието на свѣтлитѣ духове, прѣживѣвате тѣхния животъ, т. е. живота на свѣтлината; когато сте свързани съ ада, вие се намирате подъ влиянието на тъмнитѣ духове, т. е. прѣживѣвате живота на тъмнината. Но и въ двата случая този животъ не е вашъ. Нѣкой день вие сте радостни, настроението ви е подигнато, вие прѣживѣвате живота на ангелитѣ. На другия день вие сте тѣжни, настроението ви е понижено, вие прѣживѣвате живота на тъмнитѣ духове. Това сж двѣ различни състояния.

Ще взема единъ примѣръ за пояснение на мисълта си. Да допуснемъ, че вие имате въ кесията си 200,000 лева, съ които можете да разполагате, както и когато поискате. Вие може да бъркате въ кесията си и да си служите съ тия пари, даже и когато не сж ваши. Другото положение: да допуснемъ, че вие ставате гарантъ нѣкому. Ако той не плати дълга си, вие трѣбва да платите единъ день вмѣсто него. Каква полза, че имате тия 200,000 лв. въ кесията си? Въ този случай тѣ не сж ваши. Азъ казвамъ: гарантите не ставайте! — нищо повече. Но трѣбва да знаете, че това, което оставите въ касата на Бѣлото Братство е една гаранция. Законътъ, който може да се извлѣче отъ този примѣръ е слѣдниятъ: въ моята кесия, съ моитѣ пари,

мога да разполагамъ само азъ. Не бъркайте въ чуждитѣ кесии, не разполагайте съ чужди пари! Сега вие казвате: не искаме да имаме скърби. Тогава откажете се и отъ радости-тѣ. Щомъ искате радости, ще имате и скърби.

Ще ви дамъ другъ примѣръ. Влизате вие въ единъ магазинъ съ бижутерии, съ много скъпоцѣнни камъни. У васъ ще изпъкне желанието да имате единъ отъ тия скъпоцѣнни камъни. Това желание може да реализирате по два начина: или да си купите този скъпоцѣненъ камъкъ, или да го откраднете. Но вие можете да реализирате и двѣ-тѣ желанія и да се считате истински притежателъ на този камъкъ само тогава, когато сте работили за този бижутеръ. Тогава у васъ се заражда желание да се учите, да работите, за да го спечелите. Цѣльта на живота е именно тази, да прѣдизвика това желание у васъ. Първото положение е, че този бижутеръ занимава вашия умъ. Слѣдъ това идва друго едно положение въ живота: вие сте гладенъ, влизате въ една гостилница, въ която има много госби. Гостилничарътъ ви показва тенджеритѣ съ всичкитѣ ястия и най-сетнѣ той ви сипва малко отъ едната госба, но само за реклама. Вие излизате отъ гостилницата и почвате да хвалите госбитѣ му. Втори пѣтъ като отидете при сѣщия гостилничаръ, той ви казва: сега ще си платите за яденето.

И тъй, въ свѣта вие се намирате въ двѣ-
 тѣ положения. Най-напрѣдъ у васъ се зараж-
 да желание да се учите и учите много, но
 когато дойдете въ второто положение, ще
 видите, че сте придобили малко. Каква
 ще бѣде вашата изненада, като видите, че
 не сте забогатѣли отъ бижутера и не сте
 се наяли при гостилничаря? Питамъ: защо
 става така? Отговарямъ: ти си бѣднякъ, ти
 си сиракъ, не можешъ да платишъ за този
 скъпоцѣненъ камъкъ, който се иска, не мо-
 жешъ да платишъ и за много госби. Ако си
 билъ синъ на нѣкой богатъ баща, щѣше да
 купишъ скъпоцѣнния камъкъ. Слѣдователно,
 изводътъ отъ тия два примѣра е слѣдниятъ:
 ти ще тръгнешъ да търсишъ Баща си. Като
 Го потърсишъ, ще Го намѣришъ. Ако пъкъ
 не си се възползувалъ отъ гостилничаря, то-
 ва значи, че ти си на кривия пѣтъ. Ако този
 гостилничарь, ако този бижутеръ е Баща ти,
 тогава ти ще се опретнешъ да Му работишъ:
 или ще продавашъ тия камъни въ магазина
 на Баща си, или ще служишъ въ гостилница-
 та Му. И тъй, сега вие сте или въ дюкяна
 на бижутера, или въ гостилницата. Вие може-
 те да ми кажете: гостилничарьтъ не разбира
 мойтъ нужди. Не, азъ казвамъ: ти не раз-
 бирашъ отношенията си къмъ този гостил-
 ничарь и къмъ този бижутеръ. Тогава какво
 трѣбва да направите?

Сега ви е сте тукъ 62-ма души. Ако ви кажатъ да влѣзете въ гостилницата, ще може ли всички да влѣзете изведнѣжъ въ една гостилница? Ще има ли тя нужда отъ 62-ма слуги? Ами ще има ли 62 гостилници за всѣки едного отдѣлно? Какво подразбирамъ подъ „гостилница“? — Всѣко мѣсто, дѣто може да се служи на Бога.

Сега, да дойдемъ до сжщинската задача. Вие искате да бждете носители на Божественото учение. Можете ли да постѣпите по единъ отъ тия два метода — на бижутера, или на гостилничаря? Първиятъ методъ, на бижутера, е да събуди у васъ желание да учите, да знаете. Вториятъ методъ, на гостилничаря, е да възбуди вкуса на гладния. Въ първия случай у насъ се явява нужда да вкусимъ отъ богатата, които Богъ ни е далъ въ тоя свѣтъ. Но какъ да удовлетвори́мъ тая нужда? Ако не я удовлетвори́мъ, ще се чувствуваме недоволни, ще има нѣщо, което ще смущава сърцето ни. Тогава трѣбва да разрѣшите, кой е този бижутеръ, отъ който можете да вземете скжпоцѣнния камъкъ, и кой е този гостилничаръ, който ви е далъ малко отъ госбата си? Вие ще ги намѣрите. Въ лицето и на единия, и на другия ще видите вашия Баща. Тогава само вие ще разрѣшите въпроса по сжщество. Това значи, че трѣбва да се намѣрятъ сжщинскитѣ отношения между Бога и насъ.

И тъй, първиятъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшите, е да опрѣдѣлите отношенията си къмъ бижутера, т. е. къмъ живата природа, отъ която ще черпите знания и мъдростъ. Вториятъ въпросъ е да придобиете Любовьта, която трѣбва да носите въ свѣта. Тя е любовта на гостилничаря. Всѣки човѣкъ, който иска да проповѣдва Божественото учение, трѣбва да бжде богатъ. Въ ума ви трѣбва да бжде складирано най-голѣмото богатство. Сжщо и въ сърцето ви трѣбва да бжде вложено най-доброто ядене. Всѣки отъ васъ трѣбва да стане богатъ.

Вие всички минавате за ръководители — ръководители въ най-широкъ смисълъ на думата — на себе си, и на другитѣ. Ако придобиете знание, знанието ви трѣбва да има поне отчасти малко приложение. Въ всички хора има единъ вжтрѣшенъ егоизъмъ, но вие трѣбва да обръщате и на другитѣ толкова внимание, колкото и на себе си. Вие трѣбва да знаете, че хората, които идватъ при насъ, сж отъ разни категории. Тѣ сж като животни: единъ е като вълка, другъ като лисицата, трети като змията, четвърти като гълъба и пр. За да ги задоволите, вие трѣбва да имъ дадете онова, отъ което иматъ нужда. На вълка трѣбва да дадете една овца. Вие ще възразите: имамъ ли право да давамъ овца на вълка? Вие какъ постъпвате въ такъвъ случай? Казвате: ние нѣмаме право да дава-

мѣ на вълка да ядѣ овци. Теоритически е право, но фактически вършите тѣкмо обратното: давате овцата въ устата на вълка.

Сега, ще ви дамъ другъ примѣръ. Азъ искамъ да възпроизведа една ябълка, и за тази цѣль посаждамъ нѣколко сѣмена отъ нея. Вие казвате: защо посадихте тѣзи сѣменца, да изгниятъ въ земята? Азъ ви отговарямъ: ако едно сѣме отъ посѣтитѣ въ земята изникне, то компенсира жертвата на ябълката. Съ този примѣръ азъ изнасямъ само значението на мжнотиитѣ, на страданията въ свѣта. Вълкътъ, това сж мжнотиитѣ въ свѣта. Въ сжщностъ, вълкътъ не може да изяде овцата, защото въ природата сжществува единъ законъ, че туй, което се изяжда, повече се размножава. Ако вълцитѣ се бѣха отказали да ядатъ овцетѣ, овцетѣ щѣха да намаляватъ. Значи, докато сжщесгвуватъ мжнотиитѣ и страданията въ свѣта, знанието на земята ще се увеличава. Вземете за примѣръ послѣдната война, която стана. Тя причини много врѣди, но и ползитѣ отъ нея сж грамадни. Страданията въ този животъ ви причиняватъ много болки, но тѣ сж необходими за бждещия ви животъ. Тѣ ни донасятъ много блага. Павелъ казва: „Днешнитѣ ни страдания не могатъ да се сравнятъ съ бждещитѣ ни блага“.

Всѣки отъ васъ трѣбва да има правилни отношения къмъ живата природа, т. е. къмъ Бога. Тѣ трѣбва да бждатъ напълно есте-

ствени, а не прѣсилени. Само тогава ще имате вжтрѣща свобода, вжтрѣшенъ миръ. Ако още не сте придобили тази вжтрѣшна свобода и този вжтрѣшенъ миръ, това да не ви обезсърчава. Защо? Защото и мирътъ, и свободата сж на степени.

И тъй, благото, което искате отъ Бога, ще ви се даде. Но кога? — Само когато имате вѣра и търпѣние. Вѣрата може да се придобие отвѣнъ, тя отвѣнъ се дава, но вие трѣбва сами да придобиете търпѣнието. Тогава, отъ васъ търпѣнието, отъ менъ вѣрата. Азъ не мога да ви дамъ търпѣние, но вѣра мога да ви дамъ. Ако питате за нѣщо: ама кога ще бжде това? — вие сте нетърпеливъ човѣкъ. Ти нѣма да туряшъ въ ума си мисълта, дали това нѣщо ще бжде сега, или слѣдъ единъ милионъ години, защото единъ милионъ години може да се събератъ въ една минута, и едча минута може да се разтегли въ единъ милионъ години. Да допуснѣмъ, че имамъ желание да ви дамъ една круша, но вие ме нахуквате, и азъ я скривамъ. Повторно ви я давамъ, но вие пакъ ме нахуквате, и азъ пакъ я скривамъ. Значи, за да получите крушата, не хукайте. Вие сте причичата, за дѣто не ви давамъ крушата. Благостъ и търпѣние трѣбва да имате! Не трѣбва да ми напомняте постояно за крушата. Ако ми напомняте за нея, азъ ще я туря въ торбата си.

Всѣко благо носи първия день. Кой е този първи день? — Днитѣ въ небето не се броятъ тъй, както на земята. Всѣки день носи едно велико благо. Азъ бихъ желалъ, всѣки отъ васъ да има въ ума си мисълта: днесъ слънцето изгрѣ заради менъ! Днесъ почувствувахъ, какво значи човѣкъ да бжде роденъ отъ Божествения Духъ!

Въ този съборъ, азъ бихъ желалъ да изгрѣе слънцето на вашия день. Това е първото нѣщо. Второ: да ви се даде крушата. Но за тази цѣль, трѣбва да имате търпѣние. Вѣрата ще дойде, а пъкъ и най-малкото нетърпѣние, което човѣкъ проявява, може да стане причина да не му се даде опрѣдѣленото за него благо. Нетърпеливиятъ човѣкъ е човѣкъ съ слаба вѣра и съ слаба любовъ. Търпѣнието показва степенъта на нашата любовъ. Това е единъ ключъ, и ето, азъ ви го давамъ. Вие ще го турите на 100 ключалки, но трѣбва да знаете, че този ключъ може да отвори само една ключалка. Може да опитате всички ключалки, за да намерите съответната за този ключъ ключалка.

Сега азъ забѣлѣзвамъ, че вие сте направили извѣстенъ натрѣдъкъ. Ония стѣпала, които сте направили тамъ долу, показватъ вашия растежъ. Вие ги направихте, безъ да ви се каже, колко трѣбва да направите, а това изразява напрѣдка въ васъ.

Слѣдъ това ги боядисахте съ бѣла боя, а бѣлиятъ цвѣтъ е хубавъ, той е символъ на чистотата.

Азъ прѣпоръчвамъ на всички ръководители да проучаватъ добръ Библията. Ще я прочетете единъ, два, до три пѣти прѣзъ годината. Ще прочетете и всичкитѣ ми бесѣди и ще си извадите отъ тѣхъ бѣлѣжки на по-главнитѣ мисли и закони. Важно е да се види, какво приложение може да иматъ тия закони за всѣки едного отъ васъ. Когато вършите тази работа, ще ви посѣтятъ отгорѣ по-напрѣднали ученици, а може да ви посѣтятъ и по-напрѣднали братя. И азъ ще присъствувамъ при васъ съ една лампа. Трѣбва да знаете, че мжнотиитѣ и страданията въ живота сж Божественитѣ огнь, който постоянно се сгжстява и усилова. Вие ще скачате отъ този огнь, но това да не ви обезсърчава, защото и по-напрѣдналитѣ отъ васъ скачатъ отъ тоя огнь. Туй не е за наказание, а за да се възстанови Божествената Правда. Вие трѣбва да бждете запалени свѣщи за по-малкитѣ отъ васъ братя и да бждете носители на великото, благородното и мощното въ свѣта. Наистина, има противорѣчия въ живота, но тѣ не сж само за васъ; такива има и за най-напрѣдналитѣ братя. Противорѣчия имаше и за Христа. Е, добръ, ако за главния Учитель имаше такива противорѣчия, та за васъ ли, малкитѣ ученици,

нѣма да има? Божията Правда е абсолютна! И вашитѣ противорѣчия сѣ на степени. Богъ не раздава благата самъ, а ги дава на други да ги раздаватъ, и тѣ ги раздаватъ въ изобилие. Когато дойде до страданията, Богъ самъ ги раздава и тогава е много внимателенъ. Той дава отъ тѣхъ на всѣки едного само толкова, колкото може да носи. Да, Богъ е много внимателенъ спрѣмо нашитѣ страдания! Щомъ знаете, че това е тѣй, и вашитѣ отношения къмъ другитѣ хора трѣбва да се изяснятъ, да бждатъ правилни. Когато видите, че нѣкой страда, вие обикновено казвате: кармата му е такава. Да, може кармата му да е такава, но ние трѣбва да му помогнемъ, за да се освободи отъ тази карма.

И тѣй, ако искате да бждете работници, отъ тукъ трѣбва да започнете — съ търпѣние и вѣра. За сега достатъчно е това, което ви говорихъ. Идушиятъ съборъ ще продължимъ отъ тукъ нататкъ. Вие живѣете въ единъ свѣтъ, съ новъ редъ и порядкъ, но още не сте ликвидирали съ стария си животъ. Затова именно ние още не можемъ да отрѣжемъ пѣпа ви. Разбрахте ли? Туй, което не сте разбрали, ще дойде Духа на Истината, и Той ще ви научи.

Сега, като излѣзете вънъ, разпрѣдѣлете всички братя и сестри на групи и имъ прѣдайте това, което ви говорихъ. Направете

единъ малъкъ опитъ. Кажете имъ: Учителътъ ни каза нѣщо, което ще прѣдадемъ и на васъ. Давамъ ви тази работа да я свършите до обѣдъ.

Бесѣда, държана въ Горницата за ржководителитѣ.

5 ч. 30 м. сл. об.

Подпушване на свѣтлината.

Ще ви прочита 18-та глава отъ Евангелието на Матей.

„Ако се не обърнете и не бждете като дѣцата, нѣма да влѣзете въ Царството небесно“.

— Това е едно много ясно положение за васъ, но не е приложено. Вие казвате: ние го разбираме. Да, разбирате, но опитайте се да го приложите! Запримѣрь, сега азъ гледахъ отъ прозорцитѣ, като се дигнахте да дойдете тукъ, дигнахте прахъ до 20 м. височина, който послѣ сами ще гълтате. Вие не стѣпвате на прѣсти, не вървите полекичка, а бързате, всѣки тича да заеме първото мѣсто. Като се яви малко вѣтъръ, този прахъ

ще навлѣзе въ устата, въ дробовѣтъ ви, ще се яви кашлица, неразположение. И слѣдъ всичко това ще кажетъ: неразположенъ съмъ нѣщо. Този прахъ е на мѣстото си, но слѣдъ дъждъ, обаче сега не е врѣме за дъждъ, защото, щомъ дойде дъждътъ, ще развали нашето събрание и тукъ не ще можете да седите. Та първото нѣщо: като идвате тукъ, ще стѣпвате на прѣститѣ си полекичка, внимателно, да не дигате прахъ — нищо повече. На какво мязате вие? Ще ви дамъ единъ примѣръ. Азъ съмъ виждалъ нѣкой ученъ, свършилъ два факултета, върви по прашния пѣтъ, бърза, разисква философски въпроси, но дига прахъ наоколо си, гълга го, а послѣ кашли, киха. Той трѣбва да върви съобразно мисълта си: каквато е мисълта му, такова трѣбва да бжде и движението на краката му. Вие трѣбва да обръщате внимание на това, какъ ходите, защото споредъ вървежа си вие издавате скритото въ васъ, вашия недѣгъ. Вие вървите тѣй, малко изкривени, ребромъ, но съ това се издава е. Човѣкъ трѣбва да върви правъ. Като направи едно движение, въ него да се забѣлѣзва пластичность. Той трѣбва да бжде като корабъ, който като се издига и слага по повърхнината на водата, да образува онѣзи кривитѣ линии, да прави движения ту на една, ту на друга страна, но тия движения да бждатъ гъвкави, пластични. Каквито сж движенията на вашето тѣло, та-

кава ще бжде и мисълта ви. Ако движенията, ви сж гъвкави, пластични, и мисълта ви ще бжде гъвкава, пластична. Казвате: е, то е физическо. Да, но физическото е резултатъ на духовното. Забѣлѣзвамъ, нѣкой писалъ едно писмо. Започналъ най-първо много внимателно, отчетливо, но послѣ станалъ по-невнимателенъ, започва да зацапва, да прави грѣшки и се извинява: ще ме извините, направихъ много грѣшки, зацапахъ, защото снощи свѣщъта ми догаряше, та не се виждаше добръ. Казвамъ: това не е извинение, ти не трѣбва да пишешъ никакво писмо вечерно врѣме. Като изгрѣе слънцето, тогава ще напишешъ писмото си. На когото и да пишешъ, ще знаешъ, че пишешъ като за Господа, като за ангелитѣ — ще се научишъ на чистота. Ангелитѣ сж сщества на абсолютната чистота, на редъ и порядъкъ. Сега запримѣръ, вие искате да живѣете като тѣхъ, но щомъ влѣзете въ това училище, много пжти ще плачете, много пжти упражненията ви ще бждатъ задрасквани, ще ги връщатъ и единъ, и два пжти. Това трѣбва да знаете! Всѣки животъ е единъ Божественъ день, и когато не напишете упражнението си добръ, постоянно ще повтаряте програмата си.

Сега, въпросътъ е да станете като малкитѣ дѣца. Като кои дѣца? Като глупавитѣ дѣца ли? — Не, като разумнитѣ дѣца. Майката, запримѣръ, казва на своето разумно дѣте:

хайде, мама, вземи тази стомничка! — Сега, мама — скача, взима стомничката и отива за вода. Друго нѣщо мога ли, мамо, да направя? Хайде сега донеси малко дръвца! То веднага отива, донася дръвца. Разумното дѣте никога не пита, защо все него пращатъ. Напротивъ, то казва на майка си: мамо, прати мене да услужа! И наистина, то всѣкога услужва. Васъ, като ви пратятъ единъ — два пѣти да услужите нѣщо, на третия пѣтъ казвате: само азъ ли ще ходя за вода? Сега запримѣръ, кой ходи тукъ за вода? Вие казвате: по-културнитѣ братя не бива да ходятъ за вода. Тѣй е, по-ученитѣ братя не бива да ходятъ за вода, но по-проститѣ — могатъ Щомъ мислите тѣй, това е въ реда на нѣщата и въ свѣта. Тогава и вие мислите като хората отъ свѣта. Въ такъвъ случай, какво ново има въ васъ, което да ви отличава отъ свѣтскитѣ хора? Като казвамъ, че всички трѣбва да ходите за вода, не значи, че ако отида да донеса една стомна вода, ще стана по-добъръ, но азъ, който съмъ свършилъ два факултета, ако отида за вода съ онова дълбоко убѣждение, съ онова смирение като у малкитѣ дѣца, то като донеса стомната съ вода, въ мене ще дойде една нова свещена идея, която ще влѣзе въ водата. Че какъ мислите? Тия свещени идеи могатъ да влизатъ въ стомнитѣ! И който пие отъ тази стомна, ще възприеме една отъ тия свещени идеи. Азъ ще отида

нѣкой день да донеса една стомна вода, и вие, като пиете отъ нея, ще видите, какви нови идеи ще влѣзатъ въ васъ. Ако вие ме заставите да сторя това, азъ нѣма да отида, но ако направя това нѣщо съ дълбокото убѣждение, че трѣбва да донеса вода, като пиете отъ тази вода, ще видите, какви нови идеи, какви нови убѣждения ще почерпите отъ нея. Трѣбва да направя това нѣщо и азъ, но какъ? — Съ онова дълбоко вжтрѣшно убѣждение че като носятъ всички вода, и азъ да донеса. У мене трѣбва да дойде онова непринудено желание, онзи дълбокъ священъ потикъ, да донеса една стомна вода.

Това значи да бждемъ като онѣзи малки, разумни дѣца. Не казвамъ, че у васъ нѣма доброто желание да направите това, или онова, но вие считате, че извѣстни идеи сж за прѣдпочитане прѣдъ други. Като дойде да служимъ на Бога, всички идеи иматъ еднаква тежестъ. Защо? Защото въ една машина и малката вида, и голѣмата вида могатъ да причинятъ еднаква врѣда. Нѣкой пжтъ малката вида може да причини по-голѣма опасностъ, по-голѣма врѣда, отколкото голѣмата, но има и обратни процеси. Нѣкой пжтъ малката вида струва повече, отколкото голѣмата. Като дадешъ на нѣкой майсторъ да поправи тази малка вида, той казва: съ такива малки работи не се занимавамъ, трѣбва да платите повече. Мжно се правятъ малкитѣ работи!

За тѣхъ се изисква по-голѣмъ майсторъ. Голѣмитѣ работи и циганинъ може да направи, но за малката вида, за онази малка, деликатна частъ, всѣки не може да се заеме, нея само голѣмиятъ майсторъ може да хване и поправи. Нѣкой пжтъ една малка, микроскопическа постѣпка ни струва по-скжпо, причинява по-голѣма пакостъ, отколкото голѣмата. За голѣмитѣ нѣща ние сме свършени, съ чукове можемъ да ги поправимъ, лесно ги дѣламе, но за малкитѣ нѣща се изисква голѣмъ майсторъ.

„И който приеме едно таквозъ дѣте въ мое име, мене приема.“

Какво разбирате отъ този стихъ? Какъ трѣбва да се приеме такова едно дѣте — вжтрѣшно, или външно? — Вжтрѣшно. Такива дѣца нѣкой пжтъ се изпращатъ отъ небето да посѣтятъ земята и като дойдатъ, запитватъ: мога ли да дойда у васъ, да ви погостувамъ една седмица? Туй дѣте е много разумно. Като ви дойде на гости, ще ви свърши много работа: каквото поискате ще направи. Ти го погледнешъ и си кажешъ: не е това дѣте, което очаквамъ, не мога да го приема. Ти не приемашъ това свещено дѣте, но съ това изгубвашъ много. Като си замине то, ти почувствуващъ една болка и си казващъ: не направихъ добръ.

„Който съблазни одного отъ тѣзи малкитѣ, които вѣрватъ въ мене, за него по-до-

брѣ би било да се окачеше на врата му камъкъ воденичелъ и да потънѣше въ дълбинитѣ на морето“.

Една отъ голѣмитѣ погрѣшки се крие тукъ именно, че нѣкой пжтъ ние можемъ да съблазнимъ и другитѣ. Тогава? Именно отъ това трѣбва всички да се пазите.

Азъ мисля тази вечеръ да ви говоря върху християнската етика, какъ трѣбва да постѣпва човѣкъ въ живота си.

„Горко на свѣта отъ съблазнитѣ!“

„По-добрѣ ти е да влѣзешъ въ живота хромъ или клосенъ, а не съ двѣ ржцѣ и съ двѣ нозѣ да влѣзешъ въ вѣчния огънь.“

„И ако те съблазнява око̀то ти, извади го и го хвърли отъ себе си; по-добрѣ ти е съ едно око да влѣзешъ въ живота, а не да имашъ двѣ очи и да бждешъ хвърленъ въ пѣкъла огненъ“.

Христосъ подъ думата „око“ е подразбиралъ всички навици, създадени въ насъ отъ миналото. Ако азъ кажа на единъ волъ, че докато не отрѣже своята опашка и я хвърли, никога нѣма да стане човѣкъ, какво ще ми каже той? Ще каже: тази опашка ми трѣбва, азъ съ нея се браня отъ мухитѣ. Тази опашка ми е нужна, дадена ми е отъ Бога. Питамъ: като човѣкъ, той ще има ли нужда отъ тази опашка? — Нѣма. Е, да допуснемъ сега, че ти имашъ това завистливо око, съ което виждашъ навсѣкждѣ, кому какво е дадено, какво

ще те ползува то? Добрѣ, ти си християнинъ, влѣзешъ нѣкждѣ, но съ това око виждашъ само лошитѣ работи — кой кждѣ седналъ, кой взелъ първото мѣсто, кой седналъ на плюшенъ столъ, съ какви дрехи билъ облѣченъ и т. н. — какво те ползува всичко това? Човѣкъ възприема съ такова око всички тия работи, напълва ума си само съ такива мисли и почва да критикува всичко, което вижда. Той не вижда хубавитѣ работи. Какво добро ще допринесе съ всичко това за себе си? Въ дадения случай, за себе си той е точило, нищо повече. Ако азъ стана едно точило и изтривамъ ръждата на хората, това въ дадения случай е добро за тѣхъ, но за мене, като човѣкъ, не е добро, азъ имамъ друго прѣдназначение, ще загубя правата си посока. За точила има хиляди други хора, по-способни, нека тѣ извършатъ тази работа! Господъ не ме е пратилъ да бжда точило въ този свѣтъ, нито пъкъ васъ е пратилъ да бждете точила. Та въ този смисълъ, всички онѣзи непотрѣбни навици, трѣбва да се отрѣжатъ и да се изхвърлятъ навънъ. Тѣ сж като онѣзи дяволски нокти, тѣй нареченитѣ мазоли, брадавици, които, за да отрѣжешъ, трѣбва да изтрѣгнешъ отъ коренъ, иначе не можешъ да ходишъ.

„Гледайте да не прѣзрете едного отъ тѣзи малкитѣ!“

„Ако единъ човѣкъ има сто овци и се изгуби една отъ тѣхъ, не оставя ли той

99-тѣ въ гората и отхожда да търси едната?“ Христосъ цитира този стихъ като фактъ отъ живота. Така правятъ и овчаритѣ.

„И ако се случи да я намѣри, истина ви казвамъ, че се радва за нея повече, нежели за 99-тѣ неизгубени. Това не е волята на Отца вашего, Който е на небеса, да погине единъ отъ тѣзи малкитѣ“. Подъ „малкитѣ“ подразбирамъ въплотенитѣ души, които сж дошли на земята да се спасятъ. Хубаво, дойде нѣкой тукъ, и вие му казвате: не можешъ да се спасишъ, върви си! Вие много бързо рѣшавате въпроситѣ. Добрѣ е човѣкъ да рѣшава бързо, но само въ нѣкой случаи; нѣкога не е добрѣ. Защо? Защото щомъ рѣшавашъ бързо, и за тебе ще рѣшатъ бързо. Щомъ рѣшавашъ медлено, и за тебе ще рѣшатъ медлено.

„Ако ти съгрѣши братъ ти, иди и обличи го между тебе и него самичѣкъ!“ Знаете ли защо трѣбва да отидешъ самичѣкъ? Онзи ученикъ, който се заема да скрибучи на своята цигулка, трѣбва да се отдѣли нѣкъждѣ самичѣкъ да свири, никой да го не чува. Чували ли сте такава скрибучене на цигулка? Този ученикъ си свири, а тебе ти дотегва да го слушашъ. Ето защо, понеже ти ще сподѣлишъ съ този твой братъ горчиви думи, а може и да се поскарате, идете надалечъ, двама само да сте, никой да ви не чува. Ако има трети, и той ще се намѣси, а това ще обърка

работата. Иди при брата си и насамѣ го изобличи! Той ще те изобличи, ти ще го изобличишъ, и тъй ще се свърши въпросътъ. Така е по-хубаво. Онѣзи, които иматъ право да правятъ бѣлѣжки, това сж пророцитѣ, изпратени отъ Бога. Само тѣ иматъ право да изобличаватъ, да правятъ общи бѣлѣжки. Знаете ли, колко пророци сж бити за това? Трѣбва да знаете, че за всѣки човѣкъ, който не знае да изобличава, Господъ казва: „Я му дайте единъ хубавъ урокъ!“ Трѣбва да знаешъ какъ да изобличавашъ. Ако направишъ една малка погрѣшка въ изобличаването, ще ти дадатъ единъ добъръ урокъ, да знаешъ какъ да изобличавашъ.

„Ако те послуша, спечелилъ си брата си.“ — Значи, при брата си ще отидешъ самъ.

„Но, ако те не послуша, вземи съ себе си още одного или двама, за да се потвърди всѣка дума чрѣзъ устата на двама или трима свидѣтели.“ — Значи, при първия опитъ самъ ще отидешъ, при втория опитъ — съ единъ или двама братя, тъй че двама или трима ще бждете.

„Ако ли ги не послуша, кажи това на църквата; че, ако и църквата не послуша, нека ти бжде като езичникъ или митаръ“. — Значи, има три фази: най-първо ще отидешъ самъ, послѣ ще отидете двама или трима, слѣдъ това ще отидете при църквата, и така тѣ ще рѣшатъ въпроса.

„Истина ви казвамъ: каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето.“ — Тъй ще бжде за всѣки едного, който постъпва съобразно Божия законъ.

Тогазъ пристъпи Петъръ при Него и рече: „Господи, до колко пѣти, ако ми сгрѣши братъ ми да му прощавамъ, до седемъ пѣти ли?“ Петъръ излиза изъ между дванадесетѣтъ ученици, като старши братъ и запитва Христа, до колко пѣти да прощава на брата си. Умно постъпва той. Умень човѣкъ е, осигурява се.

Казва му Исусъ: „Не ти казвамъ до седемъ пѣти, но до седемдесетъ пѣти по седемъ.“ Петъръ, като прѣсметна, казва: „Много е това, на седемдесетъ мѣста по седемъ!“

„И смили се господарьтъ надъ тогози слуга, пусна го и прости му заема.“ Христосъ привежда единъ примѣръ отъ древността за единъ древенъ царь, който е постъпилъ така. Тоя примѣръ не е измисленъ. Сжществувалъ е този разуменъ царь. Понеже този слуга нѣмаше да си плати дълга, повѣлѣ господарьтъ му да продадатъ него, жена му и дѣцата му и всичко, що имаше, и дългътъ да се плати. Падна прочее слугата прѣдъ него, кланяше му се и думаше: „Имай търпѣние къмъ мене, и ще ти платя всичко!“

„Така и Отецъ Мой Небесни ще стори съ васъ, ако не простите отъ сърцата ваши зсѣки на брата си прѣгрѣшенията.“ — Тукъ Христосъ засѣга единъ кармически законъ. Между хората сжществуватъ не само обикновени отношения, но и кармически отношения, кармически връзки.

Азъ ще приведа само нѣкои извадки отъ прочетената 18-та глава. Казва се, че Богъ е свѣтлина. Богъ не само че е свѣтлина, но Той произвежда свѣтлината, проявява се въ свѣтлината. Всѣки човѣкъ, който иска да борави съ свѣтлината, трѣбва да разбира законитѣ ѝ. Свѣтлината си има свои начини, методи, по които дѣйствува. Тази свѣтлина, която дѣйствува въ физическия свѣтъ, тази свѣтлина, която дѣйствува въ духовния свѣтъ и тази свѣтлина, която дѣйствува въ умствения свѣтъ, се различаватъ по своята сила, по своята интензивностъ. Свѣтлината, както и всички други сили, може да се подпуши, да стане натрупване. Това става и въ хората, и тогава се образува туй вжтрѣшно горене, което ги изсушава. Нѣкои хора сж нервни по причина, че свѣтлината въ тѣхъ е подпушена. Въ тѣхъ се образува вжтрѣшно електричество. Тѣзи хора ставатъ сухи, слаби като куки, много нервни, много нетърпеливи — подпушили сж свѣтлината. Ти не можешъ да търпишъ нѣкого, то е подпушване. Ти не можешъ да изслушашъ нѣкого, то е подпушване. Изслу-

швай го, изтърпи го, ще има време и ти да говоришъ. Ако разбирашъ законитѣ, ти всѣкога можешъ да говоришъ. Кои закони? — Законитѣ на говора. Силниятъ изворъ всѣкога може да се прояви повече, отколкото слабиятъ. На силния изворъ всѣки може да отвори пжтъ, а онзи слабия изворъ, отъ който водата едва цицирика, и дѣцата могатъ да го подпушатъ. Той се оплаква на хората и казва: „Кажете на тѣзи дѣца да не ме подпушватъ, да ме оставятъ свободно да си върша работата!“ А този голѣмиятъ изворъ казва: „Азъ и тѣзи дѣца мога да нося.“ Голѣмиятъ изворъ задига всички прѣгради. Той казва: „Всѣки, който се опита да ме спре, ще бѣга далечъ отъ мене“. Това е силниятъ човѣкъ. Силниятъ човѣкъ е като голѣмиятъ изворъ. Учениятъ човѣкъ е силенъ човѣкъ, ти ще бѣгашъ отъ него. Ти не можешъ да го подпушишъ. Той всичко може да аргументира. Всѣки може да подпуши малкия изворъ. Слѣдователно, при голѣмия изворъ ти ще бждешъ разуменъ да не го подпушвашъ, защото самъ ще си причинишъ врѣда. Но и малкия изворъ не подпушвай, защото той може да образува локва, и пакъ ще причини врѣда. Съ това ти нищо не печелишъ, но само правишъ пакости. Бжди благоразуменъ, пусни извора въ себе си!

Законътъ, който може да извадите отъ този примѣръ и да го приложите въ живота

си, е слѣдниятъ: силнитѣ желанія, силнитѣ мисли, силнитѣ чувства, които излизатъ отъ дълбочината на вашата душа, това сж силни извори, Божествени извори. Не туряй никаква прѣграда на тѣзи Божествени погити. Дай имъ ходъ да се проявятъ! За тѣхъ нѣма да давашъ никакъвъ отговоръ. Дойдатъ нѣкои при тебе, питатъ те: защо си допусналъ този изворъ да тече въ тебе? Ти ще имъ кажешъ: това е изворътъ, който извира отъ мене. Той кара воденици, азъ не трѣбва да го спирамъ. Той ще си тече, а азъ спокойно ще си продължавамъ пжтя. „Ама винтове трѣбва да му се турятъ!“ — Елате вие да турите тѣзи винтове. Тукъ, прѣди години, имахме единъ много религиозенъ братъ, който казваше: въ името на Исуса Христа азъ мога да направя всичко. Той имаше много планове. Запримѣръ, имаше единъ планъ да вземе една кандилница, да ходи изъ Търново и да кади. Обаче, това не направи. Единъ день му идва друга една идея — да опита силата си. Какъ? Единъ день, при обиколката си изъ търновско, като минава прѣзъ село Беброво, излиза срѣщу него единъ голѣмъ бикъ. Този братъ хваща бика за рогата и казва: въ името на Исуса Христа азъ ти заповѣдвамъ да се махнешъ! Този бикъ не познава думитѣ „въ името на Исуса Христа“, поваля светията на земята и го рови въ праха. Идватъ други двама души и едва го спасяватъ. Какво трѣбваше да

направи той? — Той трѣбваше най-първо да опита силата си на единъ малъкъ бикъ, че послѣ на по-голѣмъ, на по-силенъ. А той, изведнѣжъ отиде срѣщу голѣмия бикъ. Обаче, бикътъ излѣзе по-силенъ. Всѣка ваша силна мисль е единъ голѣмъ бикъ, който излиза насрѣща ви. Не я бутайте, оставете я на страна! Нека си ходи изъ горитѣ, нека си върви изъ своя пжть. Остави силната мисль сама да се реализира. Слабитѣ изворчета сж най-добри за васъ, използвайте ги разумно! И въ тѣхъ има сила.

И тъй, при реализиране на вашитѣ мисли, чувства и желания, пазете слѣдния законъ: не подлушвайте свѣтлината на вашия умъ! Щомъ я подпушите, ще се яви съмнѣние въ душата ви. Азъ гледамъ, мнозина сж повѣрвали въ Бога, но срещне ги нѣкой и, отъ своя страна, иска да ги наставлява да вѣрватъ. Онзи, който наставлява хората въ вѣрата, трѣбва да разбира степенитѣ на вѣрата, като разумни сили. Той самъ трѣбва да разбира, въ какво седи степенъта на вѣрата. И тогава, като обяснява на другитѣ хора, или на нѣкой братъ, да може да имъ я прѣдаде. Първо, ти трѣбва да си способенъ да прѣдадешъ вѣра на нѣкой човѣкъ. Ти не можешъ да прѣдадешъ вѣра на когото и да е, който нѣма търпѣние. Щомъ не търпи, не се опитвай да му говоришъ за вѣра, говори му други работи. Щомъ придобие търпѣние, тогава

можешъ да му говоришъ за вѣра. Имайте прѣдъ видъ едно правило за себе си: безъ търпѣние не можете да приложите нищо. Вие искате да приложите нѣкои нѣща, но не успѣвате. Защо? Защото нѣмате търпѣние. Въ окултната наука има методи, редъ правила за придобиване търпѣние. Запримѣръ, да вземе човѣкъ едно огледало и да се гледа въ него 5 — 10 — 15 минути, до $\frac{1}{2}$ часъ. Седѣли ли сте вие толкова време прѣдъ нѣкое огледало? Ако се гледате толкова време въ едно огледало, ще се хипнотизирате. Щомъ се самохипнотизирате, никой не ще може да ви събуди. Какво трѣбва да направите? Като започнете опита, ще си кажете: като направя опита, слѣдъ два часа ще се събудя. Само така ще пристѣпите къмъ опита. Постѣпите ли така, разумниятъ законъ вече дѣйствува. Като паднешъ въ този лентаргически сънъ, ще дойдатъ разумнитѣ същества да пазятъ тѣлото ти и слѣдъ два часа ще те събудятъ. Ако не ги прѣдупрѣдишъ, тѣ ще мислятъ, че ти си силенъ човѣкъ, нѣкой великъ Учителъ, и ще те оставятъ самъ да се събудишъ. Въ това време ще дойдатъ други същества, ще те обератъ и слѣдъ нѣколко часа може да се събудишъ, но ще бждешъ вече единъ хилавъ човѣкъ.

Значи, вие нѣма да се подпушвате! Всѣкога ще се стараете да имате едно добро разположение на духа и една непоколебима

вѣра. Вѣра въ какво? — Вѣра въ великия законъ, че ако ние имаме търпѣние, Богъ ще ни даде разумна вѣра. Той ще я внесе въ насъ. Туй хубавото, което имаме до сега, това Богъ е внесълъ въ насъ. Всѣки има начатъкъ отъ вѣръ въ себе си, но туй, малкото, Богъ ще го благослови. Христосъ обяснява този великъ законъ на своитѣ ученици съ стиха, въ който уподобява вѣрата на синапово зърно. И казва: „Ако бихте имали вѣра, колкото едно синапово зърно, бихте могли да прѣнасяте планини и гори отъ едно мѣсто на друго“. Защо се уподобява вѣрата на синапово зърно? Защото въ него има условия да расте. Като му давате свѣтлина и топлина, единъ день то ще стане голѣмо дърво. Стига да разкопавате това дърво наоколо, слѣдъ нѣколко години ще израсте голѣмо и силно. Вѣрата не е механически процесъ. Тя е нѣщо разумно, което можете да положите като основенъ камъкъ въ живота си. Тя е една велика, разумна сила, която постоянно се развива въ вашия духъ. Вѣрата може да се развива само на земята. И ангелитѣ иматъ вѣра, само че тѣхната вѣра се различава отъ нашата. Азъ говоря за вѣрата, която е свързана съ физическия свѣтъ.

И тъй, нѣма да подпушвате свѣтлината въ вашия умъ. Никаква алчна мисль, никакво алчно желание нѣма да допускате въ себе си. Тѣ ще дойдатъ отъ вѣнъ, но вие не

трѣбва да имъ се подавате. Като казвамъ, че не трѣбва да имате никакви алчни желанія, трѣбва да имате прѣдъ видъ слѣдното обяснение. Като се качите на парахода въ океана, ще дойдатъ срѣщу него голѣми вълни, ще блъскатъ парахода ви отпрѣдъ — отзадъ, отлѣво — отдѣсно, но параходътъ не трѣбва да допуска тия вълни вътрѣ. Тия вълни, това сж човѣшкитѣ желанія. Нека тия вълни отвънъ си бушуватъ, колкото искатъ, нека дигатъ шумъ, но параходътъ не трѣбва да ги допуска вътрѣ! Душата ти трѣбва да бѣде тиха и спокойна. И при най-голѣмитѣ бури, ти трѣбва да имашъ самообладание и вѣра, че Богъ нѣма да те остави, и твоятъ параходъ нѣма да потъне. Всички вие трѣбва да минете прѣзъ извѣстни опитности. Въ тази Божествена наука млади и стари трѣбва да минете прѣзъ извѣстни опитности, но не е необходимо всички да минете прѣзъ единъ и сжщъ пжтъ. Всѣки отъ васъ минава прѣзъ особена планинска пжтека. Всѣки човѣкъ има въ живота си особени пжтеки, прѣзъ които минава, и които го водятъ къмъ главния Божественъ пжтъ.

Значи, тази свѣтлина, която е опрѣдѣлена за васъ, е специална. За очитѣ на всѣки едного е изпратена отъ невидимия свѣтъ специална свѣтлина, специаленъ лжчъ. Специална свѣтлинна енергия е изпратена само за вашитѣ очи. И нѣкой пжтъ, когато

правимъ екскурзиитѣ си по Витоша, азъ избирамъ врѣмето, за да може да се придобие тази именно свѣтлина. Въ даденъ случай ти не можешъ да добиешъ тази свѣтлина въ София, а трѣбва да се качишъ или на Витоша, или на Мусала, или да отидешъ въ нѣкой другъ градъ. И какво трѣбва да направишъ? — Ще напуснешъ работата си, и ще отидешъ на това, опрѣдѣлено за тебе, мѣсто. Не напуснешъ ли работата си, нѣма да добиешъ тази свѣтлина. Нѣкой пжтъ ще те накаратъ да пжтувашъ далечъ нѣкждѣ, да отидешъ въ Америка, напимѣръ, за да добиешъ тази свѣтлина. Като се върнешъ, ще кажешъ: азъ съмъ много доволенъ, че ходихъ въ Америка. Защо? Защото добихъ тази свѣтлина. Нѣкой ще каже: ами защо трѣбва чакъ въ Америка да се ходи? Не може ли и тукъ да се добие тази свѣтлина? — Не, въ Америка ще отидешъ, за да добиешъ тази свѣтлина. Нѣкой американецъ, за да добие тази свѣтлина, ще го изпратятъ въ България. Ще кажатъ: чудно нѣщо, този американецъ не може ли другагѣ да се просвѣщава, ами дошълъ въ тази страна, която европейцитѣ считагъ некултурна? Той не се просвѣщава тукъ, но отъ небето, отъ невидимия свѣтъ сж изпратили за него тази свѣтлина именно въ България. И той, като се върне, казва: чудна работа, каква свѣтлина добихъ въ България! Той трѣбва да се подчини на Божия законъ,

на Божия Духъ, на това вътрѣшно ръководство. Той трѣбва да дойде тукъ и, като търговецъ ли ще работи, като проповѣдникъ ли, или на нѣкаква друга работа ще се залови, но непременно ще дойде тукъ.

Сега вие се събирате тукъ, въ Търново, и казвате: не може ли другадѣ да се съберемъ? Може навсѣкждѣ: и на Мусала може, и на Витоша може, и въ Варна може, и въ Русе може, навсѣкждѣ може да се направи съборътъ, но навсѣкждѣ не може да приемъ тази свѣтлина, която ни е опрѣдѣлена за тази година. Тамъ е въпросътъ! Туй е законъ. Ако е само до физическата страна на въпроса, той лесно се разрѣшава, но онова, духовното, отъ което ние се нуждаемъ, него именно трѣбва да спазваме. Нѣкой казва: защо дойдохъ тукъ? — За да добиешъ тази свѣтлина. Само тукъ като дойдешъ, ще добиешъ тази свѣтлина. Вие по нѣкой път ти чате да седнете напрѣдъ, на първитѣ мѣста, обаче, не знаете, на кое мѣсто е вашиятъ лжчъ. Всѣки отъ васъ по интуиция трѣбва да избира това мѣсто, отдѣто ще дойде неговиятъ лжчъ. Ако се подчинявате на този законъ, той ще ви посочи точно, на кое мѣсто трѣбва да седнете, до кой братъ, или до коя сестра. И ако седнете тамъ, въ този моментъ вие ще получите тази свѣтлина. Туй течение е точно опрѣдѣлено за васъ. Ако направите този опитъ, вие ще възприемете

наврѣме тази свѣтлина, която иде отгорѣ и ще провѣрите закона. Разумнитѣ същества сж опрѣдѣлили точно геометрически мѣстото ви и, ако не седнете на своето мѣсто, а на друго мѣсто, казвате: усѣщамъ се нѣщо много неразположенъ. Защо? Понеже тази свѣтлина, като стане физическа, вие я приемате отъ всички страни като вълни и се образува това вътрѣшно неразположение, вътрѣшно бѣлникане и казвате: днесъ не съмъ разположенъ. Станешъ сутринъ, искашъ да се молишъ, но почувствувашъ, че не можешъ да се молишъ, кждѣ и да е. Нѣкой пжтъ ти се молишъ въ кухнята и пакъ приемашъ тази свѣтлина. Казвашъ си: чудно нѣщо, и въ кухнята може да се моли човѣкъ! За този день това е твоето геометрически опрѣдѣлено мѣсто. Тамъ ти е опрѣдѣлено да приемешъ тази свѣтлина. Нѣкой пжтъ излѣзешъ на двора да се помолишъ. Тамъ ще те намѣри тази свѣтлина, този лжчъ. Вие не знаете, дѣ ще намѣрите Божественото. Може би, като стигнешъ до вратата, тамъ ще дойде тази свѣтлина. Ама какво ще кажатъ хората, като те видятъ, че се молишъ на двора, или прѣдъ вратата? Не се безпокой за това! Втори пжтъ, обаче, нѣма да се спрешъ тамъ. Спрешъ ли се, нищо нѣма да получишъ. Ще се спрешъ тамъ, дѣто ти е опрѣдѣлено да получишъ свѣтлината. Всѣки день е опрѣдѣлено да получишъ по едно Божествено благо.

Та хубавитѣ дни въ живота, Божественитѣ дни всѣкога се отбѣлѣзватѣ. Тѣ започватѣ съ едно Божествено благо. Всѣко благо се опрѣдѣля съ нѣщо много хубаво, което трѣбва да дойде на деня си. За да стане знаменитѣ този день, за да се отбѣлѣжи въ живота ти, трѣбва да се опрѣдѣли съ едно благо, което да помнишъ за винаги. То ще се отбѣлѣжи тѣй, както въ албумитѣ се пишатѣ нѣкои изречения и цѣнни мисли за споменъ. Тѣй е и въ Божествения свѣтъ, като дойдатѣ тия два лжча. Има лжчи, които идатѣ всѣки день. Има лжчи, които идатѣ единъ пжтъ прѣзъ седмицата. Има лжчи, които идатѣ единъ пжтъ прѣзъ годината, а има и такива лжчи, които идатѣ само единъ пжтъ въ живота ви. И колко буденъ трѣбва да бжде човѣкъ! Тия лжчи може да дойдатѣ въ твоитѣ младини, може да дойдатѣ въ срѣдата на живота ти, а може да дойдатѣ и въ края на живота ти. Ти не знаешъ, кога ще дойде тази свѣтлина. Нѣкой пжтъ идва къмъ 30-тата година, нѣкой пжтъ къмъ срѣдата на живота, а нѣкой пжтъ на края. Нѣкой казва: защо трѣбва да дочаквамъ края на живота си? Защото не си получилъ тѣзи лжчи, които ознаменуватѣ живота ти. Ти не си приелъ още тия два лжча. Като ги получишъ, ще кажешъ: сега съмъ доволенъ, приелъ съмъ тѣзи лжчи въ живота и мога спокойно да замина за другия свѣтъ. Докато не си ги приелъ, не ти се

иска да умирашъ. Тази е причината, задѣто човѣкъ не иска да умира.

Та въ обходата си трѣбва да бждете внимателни. Запримѣръ, вие не можете да обмѣните никакви идеи помежду си. Нѣкой пжтъ казвате, че човѣкъ трѣбва да се само-възпита, да се самообразова и вдълбочава въ себе си, затова прѣкарвате въ мълчание и не размѣняте никакви мисли помежду си. Пъкъ и да размѣняте нѣкои идеи, не можете да образувате тази връзка на свобода. Запримѣръ, като слушашъ нѣкой братъ да ти говори, изслушай го съ такова внимание, да чувствувашъ като че себе си слушашъ. Сега нѣкой братъ седи тамъ недоволенъ. Защо? — Не е намѣрилъ човѣкъ, който да го разбере. Казва: азъ дойдохъ при тѣзи хора, но тѣ сж студени, нищо не разбрахъ! И' така, вие чакате да ви запознаятъ, че тогава да се приближите единъ къмъ другъ, тогава да се поразговорите. Ами знаете ли, че като изслушате този братъ, като видите на какво стѣпало на развитие се намира, ще имате Божието благословение? Може би, Господъ е опрѣдѣлилъ да получишъ тия два Божествени лжча чрѣзъ този братъ. Гледамъ, нѣкой братъ седи, всички се разговарятъ помежду си, а той, горкиятъ, седи самъ: никой не се занимава съ него, никой не му проговаря. Иди при него, седни, почни да се разговаряшъ, вникни въ душата му! Не казвамъ

да го пригръщашъ, но влѣзъ въ положение-то му! Изпълнишъ ли великия законъ, и за тебе, и за него ще дойде това благословение. Този е пжтьтъ! Всички трѣбва да бждете внимателни. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да бждете внимателни. Опитайте това! Онзи, който е майсторъ да се кара, нека бжде майсторъ и да се примирява. Азъ обичамъ тия двѣ качества въ човѣка. Дойде нѣкой и те нахука. Нека дойде слѣдъ това и ти каже: братко, ще ме простишъ, азъ съмъ малко сприхавъ човѣкъ, такъвъ ми е характерътъ, но ще ме извинишъ. Хайде малко да се по-разговоримъ! Слава Богу, научихъ единъ добъръ урокъ. Че нѣкой се проявява грубо, това не показва, че той е най-грубиятъ, но той се изявява. Защото нѣкои хора лесно се изявяватъ, а други не се изявяватъ. Казватъ за нѣкой братъ: ето този братъ е много нетърпеливъ. Не, има други, които сж по нетърпеливи, но се въздържатъ прѣдъ хората. Знаете ли, на какво мязатъ тия хора?—На онази млада невѣста, която прѣдъ своя възлюбенъ показвала, че се самообладава, не се дразни, не се сърди, а послѣ, като отишла въ кухнята, отъ голѣма нервностъ, направила дупка на масата.

Въ прочетената глава се засѣга този кармически законъ. Всички, като ученици на това велико училище, трѣбва да се стремите да имате изразъ, да изслушвате душитѣ, да

знаете, че когато ти страдашъ, има още много души, които страдатъ въ друга посока, и както ти искашъ да бждешъ утѣшенъ, така и тѣ искатъ да бждатъ утѣшени. Ти искашъ да намѣришъ нѣкоя душа, която да има пълна вѣра въ тебе. Затова, като изслушвашъ нѣкого, изслушвай го съ пълна вѣра и не казвай: гледай, какви малки, какви дѣтински работи го занимаватъ! Малкитѣ работи въ живота ни причиняватъ голѣми терзания.

Друго положение ще засегна. На тия, които обичате, вие давате повече, отколкото трѣбва. Това е една слаба черта, която съществува въ всички хора, даже и въ много религиознитѣ, въ много напредналитѣ. Когато имаме много знания, даваме много, говоримъ много, но като се почувствуваме изчерпани, отпаднали, изтощени, съжаляваме, че сме дали повече, отколкото трѣбва. Тѣзи пъкъ, които ни слушатъ, казватъ: ама че дърдорко! — държа ни цѣли 2—3 часа. Казвамъ: ти можешъ да говоришъ 3 часа само на нѣкоя душа, която се е отворила, която е голѣмъ джобуръ, та тъкмо въ 3 часа да се напълни. Когато говоришъ на този човѣкъ, той ще каже: сега съмъ доволенъ, напълниха ме. Ако този човѣкъ е нѣкой малъкъ джобуръ, ти като си му говорилъ 3 часа, той прѣливалъ, прѣливалъ, че окалялъ всичко наоколо. Не е лошо и това, на тази тиня ще изникне трѣвата. Въ дадения случай е

важна етиката въ обходата. Етика, етика ви е необходима! Трѣбва да бждете разумни, да знаете тази нова обхода, не принудената, а естествената обхода. Вие, като срещнете нѣкой братъ, казвате: азъ познавамъ този братъ. Не го познавашъ. Тѣй, както вчера го познаваше, днесъ той не е такъвъ. Пазете се да не правите тѣзи грѣшни, прибързани заключения. Всѣки день човѣкъ се разтваря, всѣки день разгрѣща по единъ новъ листъ отъ своята душа. Всѣка душа е отлична книга, но за външния, физическия свѣтъ човѣкъ е нѣщо друго. Когато дойдемъ до душата, тя е една велика Божествена книга, която постоянно се разкрива. Пристѣпите ли къмъ нѣкоя човѣшка душа, вие ще считате тая душа свещена. Вие съ благоговѣние ще пристѣпвате къмъ нея, за да пристѣпятъ съ благоговѣние и къмъ васъ. Когато се отнася до тѣлото, това е другъ въпросъ, но пристѣпите ли къмъ душата, най-първо, прѣди да я пипнешъ, ще измиешъ рѣцѣтъ си 3-4 пѣти съ сапунъ, та като дойде да обърнешъ нѣкой листъ, да не остане никакво петно върху нея. Внимателно ще пипате! Физическиятъ човѣкъ може да го гледашъ, както искашъ, но онази душа, която е пробудена, вижъ, тя е проникната отъ свещеното съзнание и трѣбва да се пипа внимателно. Тя те погледне, иска да те проникне, да обмѣни своитѣ хубави мисли и чувства съ тебе, но

започнешъ ли да се прѣдпазвашъ отъ нея, или да я човъркашъ, ще ѝ оставишъ много лоши впечатления. Ако не си готовъ да говоришъ на тази душа, ще кажешъ: братко, ще ме извинишъ, днесъ не мога да говоря съ тебе, имамъ всичкото добро желание, но не съмъ разположенъ духомъ. Имамъ нѣщо, което ми тежи на душата, ще ме извинишъ. Кажешъ ли така, и той ще ти отговори: разбирамъ те, братко! Ако хората бѣха тъй внимателни единъ къмъ другъ, щѣше да се образува една вжтрѣшна хармония. Необходимо е да се образува тази вжтрѣшна хармония, защото тя ще привлѣче съответни сили. Защото сроднитѣ сили винаги се привличатъ, и вслѣдствие на това, човѣкъ всѣкога търси противоположното. Противоположното у човѣка е хубавото въ живота. Като видите у човѣка една хубава черта, тя ви привлича.

Та у всѣки човѣкъ трѣбва да има необикновени проявления на ума, необикновени проявления на сърцето. Вие ще кажете: нека бждемъ всички еднакви. Ами ако бждемъ всички еднакви, гладки, валчести, като билиардни топки, всички направени все отъ слонова косъ, какъ бихме се познали? На какво ще замязаме тогава? Не, ние не сме топки, нито сме гумени кукли. Душата не може да бжде гумена кукла. Душата, дѣйствително, може да я ограичимъ по нѣкой пжтъ, но тя е свободна. Тя не може да бжде робиня. Тя

може да се зароби, но най-послѣ тя е силна да се избави отъ това робство. Този законъ ще го знаете: никой не може да зароби вашата душа. Сега нѣкои отъ васъ се опасяватъ, дали сж спасени, или дали имъ е простенъ дългътъ. Дългътъ ви всѣкога може да се прости. Нѣкой день вие мислите, че сте най-голѣмия грѣшникъ, че грѣховетъ ви не сж простени, окайвате се. Какво трѣбва да направите? Намѣрете нѣкой голѣмъ грѣшникъ и му кажете: братко, и тъй азъ не съмъ спасенъ, поне тебе да спася. Платите ли дълговетъ му, ще се простятъ и вашитъ. Знаете ли какво е направилъ единъ голѣмъ скжперникъ, който никога въ живота си не е правилъ добро? Слѣдъ като изгубилъ всичкото си богатство, започналъ да се измъчва и да си казва: „Голѣмъ глупакъ, голѣмъ серсеминъ бѣхъ! До сега нито на единъ човѣкъ не помогнахъ, никому добро не направихъ. Не стига това, ами опълчихъ всички хора противъ себе си, опростихъ много нещастни. Сега имамъ всичко сто лева въ джеба си, тѣхъ ще дамъ.“ Отива, намира единъ бѣденъ човѣкъ, купува му едни дрехи и казва: „Носи тѣзи дрехи за мое здраве! Азъ нищо не мога да направя, поне тебе да благослови Господъ“. Другъ единъ господинъ го прослѣдява и като вижда туй проявление на скжперника, отпуща му единъ авансъ отъ 100,000 лева. Значи, Господъ, като вижда, че той признава грѣшката

си, че скжперничеството не е хубаво нѣщо, и пожелава въ себе си да стане щедъръ, казва: ето една хубава черта въ този човѣкъ!

И тъй, щомъ дадешъ всичко, Божието благословение ще дойде върху тебъ. Сега, вие трѣбва да търсите по-добри хора отъ васъ, но нѣкой пжть трѣбва да търсите и положи хора отъ васъ. Защо? Нѣкой пжть лжчитѣ на Божествената свѣтлина ще намѣрите придобритѣ хора, при светиитѣ, тѣхъ ще търсите. Накрай свѣта ще отидете, но ще ги намѣрите. Нѣкой пжть ще отидете при най-лошитѣ хора—тамъ ще намѣрите тия Божествени лжчи.

И тъй, нѣма да се подпушвате! Срѣщаль съмъ нѣкои сестри, казватъ: какво да правимъ, ние не сме учени хора? Ами ученитѣ какво сж направили? Дѣйствително, учениятъ човѣкъ като намисли нѣщо добро, хубаво ще го направи, но каго намисли нѣщо глупаво, и него майсторски ще направи. А простиятъ, като направи нѣкоя беля, и най голѣмата да е, нѣма да е толкова лошо направена. Не е въпросътъ въ това, да бждемъ всички учени. Кой може да бжде ученъ? — Който се учи. Въ дадения случай, въ живота вие трѣбва да имате тази вътрѣшна благодарностъ, да съзнавате, че въ васъ има сили още непроявени, неразкрити и, ако вие дружите съ нѣкои повисокоиздигнати отъ васъ братя, вие трѣбва да дойдете въ такова съприкосновение съ тѣхъ, че да се събудятъ въ васъ тия скрити

сили. Затова, като идваме въ съобщение единъ съ другъ, трѣбва да спазваме закона на хармонията, за да можемъ да придобиемъ нѣщо; или, по-право, да получимъ нѣщо по-добро. Не мислете, че ще имате загуба. Всѣки, който върви по този законъ, нищо не е загубилъ, а всѣки, който върви противъ този законъ, всичко загубва. Слѣдователно, ако не спазвате закона на свѣтлината, въ главата ви ще стане едно подпушване, ще се яви едно забъркване на идеитѣ. Ако подпушите вашето сърце, ако задържате топлината на вашитѣ чувства, ще забѣлѣжите едно вътрѣшно недоволство, едно неразположение, една вътрѣшна нервностъ. Ако подпушите правилнитѣ функции на тѣлото си, или свѣтлината на физическото тѣло, ще дойдатъ болеститѣ.

Слѣдователно, ще започнете вече съ отпусхането. Нѣма да казвате: днесъ много пече. Не говорите право. Нѣма да противодѣйствувате на проявлението на природата. Ти казвашъ, че пече, а другъ казва, че не пече. Не, ти ще кажешъ: приятна е топлината, която иде; отлична е свѣтлината! Ако врѣмето е дъждовно, нѣма да казвате: колко е неприятно това облачно врѣме! Не, отлично е врѣмето. Това врѣме е точно за тебе. Ами ако ти отивашъ на разораната си вече нива да садишъ царевица, жито, и по пѣтя удари единъ проливенъ дъждъ и те накваси хубаво, но сжщѣ-врѣменно полѣе и нивата, създаде хубави условия за житото и царевицата, лошо ли е

врѣмето? Питамъ: царевицата и житото изгубиха ли нѣщо? — Не, царевицата и житото ще платятъ дрехитѣ ти. Да допуснемъ сега, че не вали дъждъ, прашно, сухо е врѣмето, и дрехитѣ ти не се мокрятъ. Искашъ да копаешъ, но земята е суха, корава — не можешъ да копаешъ. Какво ще правишъ тогава? Хубаво^ѣ ли е сега? Кое положение е по-хубаво: съ дъждъ, или безъ дъждъ?

Друга аналогия Ти отидешъ при нѣкой братъ, който говори много ласкаво за Христа, за Бога. Казвашъ му: дай ми 100 лева. — Нѣмамъ. Отивашъ при другъ братъ, той ти говори за моралъ, за това-онова, и най-послѣ те нахука. Ти му поискашъ пари на заемъ, и той веднага ти дава. Нахука те, но ти дава пари. Нахукването не е ли този дъждъ? — Дъждъ е. Ти ще благодаришъ на Бога и ще кажешъ: благодаря, Боже, че завалѣ дъждъ. Наистина, той накваси дрехитѣ ми, но и царевицата се полѣ. Така и този братъ, нахука те, но ти даде пари. Това положение е похубаво отъ първото. Трѣбва да бждете внимателни, да прилагате тази философия въ живота. Приложението ѝ е мжчно. Азъ съмъ виждалъ много развити, учени хора, които сж срѣщали много трудности, голѣми спѣньки въ приложението на тази философия. Запримѣръ, обиди те нѣкой. Знаешъ ли, колко мжчно можешъ да глътнешъ този хапъ на обидата? Лѣкували ли сте вие тази обида?

Знаете ли какъ се лѣкува тя? — Съ сурова сланина. Вие сте чудни, не вѣрвате въ това! Ще ви кажа, каква е тази сланина. Да кажемъ, че ти си обидилъ нѣкой братъ много, и той не иска да ти прости. Какво трѣбва да правишъ? Ако направишъ една хубава кжца на този братъ, ако издържашъ дѣцата му въ странство, това не е ли намазване на обидата, която си му причинилъ? Това не е ли сланината, която си употребилъ? Този е единъ отъ ефикаснитѣ методи. Този методъ, наистина, е много труденъ, но е възможенъ.

Първото положение: ние трѣбва да бждемъ като разумнитѣ дѣца. Второто положение: ние трѣбва да имаме този всеопростителенъ духъ. Третото положение: ние трѣбва да бждемъ търпеливи. Четвъртото положение: всичко това трѣбва да правимъ отъ любовъ къмъ Бога. Когато правимъ нѣщата отъ любовъ къмъ Бога, Той ще ни даде това, което обичаме. Ами кой образува връзката между хората?—Богъ я образува. Много пжти азъ гледамъ: нѣкои братя измежду васъ сж поети, пишатъ, искатъ да ги прочетатъ нѣщо, но вие нѣмате желание да ги изслушвате, нѣмате търпѣние. Външнитѣ хора ги изслушватъ, вие не ги изслушвате. Този братъ като отиде между външнитѣ хора, тѣ харесватъ, което пише, изслушватъ го. Вие казвате: знаемъ го ние! Нѣкой писателъ отъ свѣтскитѣ хора, външнитѣ не искатъ да го изслуш-

ватъ, но като дойде тукъ, между васъ, вие го изслушвате, разбирате го, и той казва: много добръ ме приеха тѣзи хора. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ сѣмействата. Майката, като набие хубаво дъщеря си, при кого отива тя? — При баща си. Като дойде при него, той взима страната ѝ. Тя върви задъ него. Ако пъкъ бащата набие сина си, той при кого отива? — При майка си. Добръ, но ако и майката, и бащата набиятъ дѣтето си, то при кого отива? — При дѣдо си, при баба си. Това ви се вижда смѣшно, но това сж закони. Всѣки човѣкъ усѣща, че трѣбва да има нѣкой, на когото да се осланя. Все търсишъ нѣкого, съ когото да сподѣлишъ скръбьта си — искашъ да имашъ тилъ.

Сега Христось се обръща къмъ своитѣ ученици и въ тази дълга бесѣда разправя за законитѣ, които ще прѣобразуватъ тѣхния животъ, които ще създадатъ онѣзи хармонични отношения помежду имъ. Защото, отсега нататъкъ ние ще създадемъ образци. Божественото у васъ още спи. То ту се пробужда, ту пакъ заспива. Казвамъ: ти не си юнакъ. Онзи юнакъ, който спи, не е силенъ. Малкото дѣте може да свърже и най-силния юнакъ. Кога? — Когато спи. Виждали ли сте, какво правятъ дѣцата съ нѣкой юнакъ? — Завържатъ го хубаво и послѣ между прѣститѣ му вплетатъ книжки, и слѣдъ това ги запалятъ. Търкаля се той горкиятъ, а тѣ си правятъ смѣшки съ него! Само онзи

човѣкъ, който е пробуденъ, той е силенъ; а онзи, който спи, всѣкога е слабъ. И слабиятъ, който е буденъ, и силниятъ, който е буденъ, всѣкога сж силни. И обратното е вѣрно: и слабиятъ, който спи, и силниятъ, който спи, всѣкога сж слаби. Онзи заякъ, у който се събужда съзнанието, щомъ дойде хрѣтката, и той избѣгва. А онзи, който спи, той попада въ устата ѝ. Мечката, когато е будна, и дойде човѣкътъ, тя избѣгва. Казвамъ тогава: и заякътъ бѣга, и мечката бѣга. Заякътъ бѣга отъ кучето, а мечката бѣга отъ хората. Питамъ: страхътъ на заяка не му ли помогна? Пъкъ и страхътъ на мечката не ѝ ли помогна? Заякътъ става силенъ, като се събуди; и мечката става силна, като се събуди. Ако и двамата спѣха, и двамата щѣха да платятъ съ живота си. Слѣдователно, отъ всички се изисква будностъ. И всичкитѣ нещастия въ живота ни идватъ всѣкога, когато ние спимъ. Затова Писанието казва: „Будни бждете, защото не знаете, кога ще дойде Синъ Человѣчески.“ Будни бждете!

Та казвамъ сега: вие се събирате тукъ за 5—6 дни, да прѣкарате заедно, да се образуватъ между васъ приятелски връзки, че слѣдъ заминаването да си пишете, да се разговаряте мислено, да се образува тази вжтрѣшна връзка на единомушие. Като се образува тази връзка, тогава ще провѣрите този великъ законъ, споредъ който „дѣто сж двама или

трима души, събрани въ мое име, тамъ съмъ и Азъ“. Това събрание трѣбва да става споредъ законитѣ на Божията Любовь, на Божията Мждрость и на Божията Истина. Въ дадения случай азъ мога да постѣпя споредъ единъ отъ тия закони, не мога едновременно да постѣпя и споредъ третѣ закона. Азъ мога да постѣпя, запримѣрь, споредъ закона на Любовьта, другъ може да постѣпи споредъ закона на Мждростѣта, а трети може да постѣпи споредъ закона на Истината. Така ще се допълваме. Ако постѣпя по закона на Любовьта, ще ви дамъ животъ. Ако постѣпя съобразно закона на Мждростѣта, ще ви дамъ знание. Ако постѣпя съобразно закона на Истината, ще ви дамъ свобода, ширина, възможности да работите въ свѣта. Значи, ще работите по тѣзи три закона въ свѣта. Нѣкоя сутричъ като стачете, ще работите съ Любовьта. Втория день ще работите съ Мждростѣта. Третия день ще работите съ Истината. При каквото състояние и да се намирате, прѣятно, или неприятно, при раздражено състояние, обезсърчени—при всички случаи работете съзнателно, бждете будни, използвайте всички условия въ живота! Нѣкой билъ нервень. Хубаво е това. Азъ плащамъ за нервни хора. Щѣше да бжде голѣмо нещастие, ако всички хора бѣха така широко разложени. Пъкъ щѣше да бжде голѣмо нещастие, ако всички хора бѣха отъ нерв-

нитѣ. Спривавитѣ хора съ разложенитѣ добръ се допълнятѣ. Като се съединятѣ, тѣ се обикватѣ, но никога не впрѣгай двамата заедно въ една каруца! Ако искашѣ да впрегнешѣ една каруца, впрегни въ нея или двама разложени, или двама бързи. Вижте какѣ впрѣгатѣ парата въ машината. Впрегнете два бързи коня заедно, и вижте какѣ тичатѣ!

И тъй, първиятъ важенъ законъ: не подпушвайте свѣтлината! Щомъ се подпуши свѣтлината, като срещнете и най-малкото прѣпятствие, ще почувствувате вжтрѣшна тъмнина. Туй трѣбва да знаете! Стане ли нѣкакво подпушване въ васъ, срещнали сте нѣкакво прѣпятствие. Какѣ да се отпусните? — Махнете туй прѣпятствие! Да допуснемъ сега слѣдния примѣръ. Нѣкой братъ ви е обидилъ; съзнателно, или несъзнателно, това не е важно, важното е, че ви е обидилъ. По кармическия законъ, и вие трѣбва да го обидите. Да допуснемъ, че обидата седи въ това: срещне ви този братъ, вземе отъ ржцѣтъ ви стомната, която носите, удря я въ земята и я строшава. По кармическия законъ, и вие взимате неговата стомна, удряте я въ земята, и тя се строшава. Послѣ и двамата се хващате за коситѣ. Питамъ: въпросътъ свършенъ ли е? — Не е свършенъ. Този братъ, на когото вие счупихте стомната, и той, който счупи вашата, какъво трѣбва да направите? Ще му купите най-хубавата стомна и ще кажете:

Братко, азъ бѣхъ неразположенъ духомъ, другъ пжтъ нѣма да правя така. Ще ме извинишъ. Щомъ му дадешъ тази хубава стомна, въпросътъ е ликвидиранъ. Колко струва една стомна? Може да струва и 100 лева. Ще извадишъ тия 100 лева и ще я купишъ, макаръ да сж и послѣднитѣ ти пари. По-хубаво е да отпушишъ ума си, ако ще би да похарчишъ и послѣднитѣ си 100 лева. Като направишъ това, ти прѣмахвашъ враждебното чувство, което стѣга сърцето ти, и ще почувствуващъ, че въ ума ти влиза свѣтлина. Тогава Господъ ще ти каже: „Добрѣ направи, че купи стомната на брата си“. По този законъ именно, когато хората на земята се обичатъ, трѣбва да се молятъ единъ за другъ, да не умре нѣкой отъ тѣхъ. Защо? — Когато ти обичашъ нѣкого, който сжщо те обича, той всѣкога внася въ тебе своитѣ свѣтли мисли, внася нѣщо ново въ живого ти. Ти чувствуващъ това нѣщо, но когато той умре, въ тебе настава тъмнина, и ти чувствуващъ вече, че нѣщо ти липсва. Като умре, той не може вече да внася тази свѣтлина въ тебе. Нѣкой пжтъ казвашъ: азъ мога и безъ него. Не, не можешъ. Като го изгубишъ, въ твоето съзнание се образува едно тъмно петно.

Разправяше ми единъ анархистъ за единъ свой приятель, когото много обичалъ, но често си казвалъ, че може и безъ него. Обаче, единъ день неговиятъ приятель се са-

моубива. „И отъ тогава“, казваше той, „азъ почувствувахъ такива тъмни, черни петна въ съзнанието си, че не можахъ никждѣ да си на-мѣря миръ“. Тѣзи черни петна въ него показватъ, че слѣдъ като изгубилъ приятеля си изчезнала е и онази свѣтлина, която той му изпращалъ. И знаете ли сега, колко е мжно да се възстанови старото положение? Трѣбва да се извика тази душа отъ онзи свѣтъ, да се прѣдизвикатъ тѣзи свѣтли мисли, за да може да дойде отново свѣтлина въ съзнанието му. Колко мжно може да се примири тази душа! Само така могатъ да се махнатъ тия тъмни петна. Затова, като обичашъ нѣкоя душа, трѣбва да се молишъ за нея, да я пази Господъ отъ всѣко зло. Писанието казва: „Молете се единъ за другъ, за да изцѣлѣте“. И вие трѣбва да се молите единъ за другъ. Знаете ли, колко блага изпраща Господъ за васъ? Всѣки отъ васъ е единъ великъ факторъ въ икономията на живата природа. Това е единъ великъ законъ. Вие казвате: да си върви този братъ, и безъ него можемъ. Знаете ли, колко добрини приемате всички чрѣзъ тази душа? Не само вие приемате тѣзи добрини, но и цѣлъ свѣтъ ги приема. Казвате: и безъ тази смахната сестра може. Не, колкото и да е смахната тази сестра, колкото и да е смахнатъ този братъ, заслужаватъ да живѣятъ между насъ. Защо? Защото свѣта нѣма да оправятъ умнигѣ хора, но смахнатигѣ хора ще го

оправятъ. Ами че и въ Писанието се казва: „Избралъ си, Господи, само безумнитѣ хора“. Щомъ въ тѣзи хора, именно, има доброто желание да бждатъ носители на Божията Любозъ, да отворятъ душиѣ си за Бога, добръ дошли! Казвамъ: ето кждѣ е хубавото въ живота. Всички трѣбва отъ сърце и душа да се молимъ усърдно на Бога, да даде свѣтлина на еди-кой си братъ, та работитѣ му да се оправятъ. но не тъй, както той иска, а както Богъ иска. Запримѣтъ, нѣкой братъ нѣма пари да се върне въ Софит. Другитѣ казватъ: Господъ-да промисли за това! Хубаво, Господъ е промислилъ. Какъ? — Въ моя джebъ Той е турилъ нѣколко лева и за този братъ. Трѣбва да ги извадя и да му ги дамъ. Днесъ ми дойде този методъ на ума и го казвамъ на васъ. Нѣкоя сестра нѣма пари да дойде тукъ, и си казва: Господъ ще промисли за мечъ. Качва се на трена, влиза въ първа класа купе — пжтува. Казвамъ: добръ е постъпила, но тя не разбира законитѣ. Азъ, който разбирамъ законитѣ, ето какво ще направя. Като разбере, че тази сестра нѣма билетъ за пжтуване, ще взема единъ билетъ отъ първа класа, ще го дамъ на кодуктора и ще му кажа: този билетъ е за тази сестра тамъ. Така, тя нѣма да знае, че пжтува съ билетъ, ще мисли, че Богъ е промислилъ за нея и вѣрата ѝ ще се утвърди. Господъ ми казва: „Тази сестра се качва безъ пари на трена въ мое

име. Азъ не искамъ да се пазни името Ми, за това ти ще и купишь билета“ Тази сестра ще каже: азъ се радвамъ, че Господъ ми помогна. И азъ ще се радвамъ, че Господъ ѝ помогналъ.

Азъ бихъ желалъ, всички братя, които сж безъ пари, да се качагъ на трѣна, а другитѣ, които иматъ пари, да отидатъ слѣдъ тѣхъ, да имъ купятъ билети и да се радватъ, че сж изпълнили Божия законъ. Нека тѣ отидатъ слѣдъ тѣхъ като ангели хранители. Направете този опитъ! Колкото души тръгнатъ, вие идете слѣдъ тѣхъ и провѣрете, дали ще бждатъ отъ тия, които ще пжтуватъ съ специаленъ билетъ. Този планъ ми дойде на ума днесъ, и азъ пръвъ ще го приложамъ, като разбера, че нѣкой братъ нѣма билетъ. Не е ли хубавъ този планъ?

Та казвамъ: много братя и сестри нѣматъ пари за билетъ, т. е. изпратенъ имъ е чекътъ, но не сж го получили още. Ти, като разберешъ това нѣщо, иди слѣдъ тѣхъ и имъ купи билета, защото днесъ тѣ нѣматъ нито петъ пари въ джеба си. Той, като забогатѣе, ще ги плати. Нѣма да събирате пари по милость, а по любовь. Този братъ иска да дойде тукъ, а нѣма, горкиягъ, билетъ. Не, за тия братя има приготвени специални билети. Ако на единъ кореспондентъ се дава специаленъ билетъ за пжтуване, защо на единъ нашъ братъ да не се даде спе-

циаленъ билетъ? Разбира се, това се отнася за онѣзи по-напрѣднали духове отъ васъ, за онѣзи, които съ тази си постѣпка искатъ да добиятъ Божествената свѣтлина, да приематъ Божия лжчъ. Единъ братъ казва. тази година азъ не мога да дойда на събора, паритѣ ми не дойдоха на врѣме. Ти, който искашъ да получишъ Божията свѣтлина, прибързай да купишъ на брата си билетъ, за да не съжбялавашъ послѣ. Ще кажешъ: Братко, тази година азъ ще ти купя билетъ, а до година ти ще ми купишъ. Тѣй трѣбва да си услужвате. Въ васъ трѣбва да се роди това братско чувство. Каквото вършимъ, да го вършимъ за Бога, да чувствуваме, че това, което правимъ, е една привилегия за насъ. Тѣй да направимъ тази услуга, че този братъ да не знае нищо. Ако пъкъ узнае, тѣй да я направимъ, че да не се обижда. Ще кажешъ: Братко, ще ме извинишъ, азъ ще ти услужа сега, но не се обиждай, не се огорчавай отъ постѣпката ми. Единъ день, когато имашъ възможность, и азъ изпадна въ нужда, ти ще ми купишъ билетъ. Още по-добрѣ би било, ако този братъ свободно можеше да ти каже: Братко, можешъ ли да ми купишъ единъ билетъ? Искрени трѣбва да бждемъ!

Сега между васъ трѣбва да се образува такава обхода, че да не накърнявате чувствата си единъ другъ. Въ отношенията си вие отивате въ другата крайность.

И тъй, вие ще провѣрите сега на опитъ закона за подпушване на свѣтлината. Този въпросъ още не е изчерпанъ, ще се продължи и по-нататъкъ.

Високиятъ върхъ.

Ще прочета 18-та глава отъ Евангелието на Иоана. Иоанъ е ученикъ на Любовта, затова Евангелието на Иоана ще наречемъ Евангелие на „най-високия върхъ.“ Този ученикъ, който бѣше познатъ на първосвещеника, излѣзе вънъ и каза на вратарката да пуснатъ Петра. Значи, Иоанъ въведе Петра. Иоанъ е емблема на Любовта, а Петъръ е емблема на старото учение. Той е камъкътъ. Щомъ дойде Любовта, веднага ще те поставятъ на изпитъ, да видятъ, дали можешъ да подържашъ нейнитѣ принципи. Момата, която се влюбва, тъкмо се разговаря съ своя възлюбенъ, ето идватъ баща ѝ и майка ѝ и я питатъ: що търси тоя момъкъ тукъ? И той започва да се отрича.

И слугинята-вратарка, казва на Петра: „И ти ли си отъ ученицитѣ на тоя човѣкъ?“ Той казва: „Не съмъ!“

Петъръ казва рѣзко и отривисто: не съмъ! Да се отрича единъ човѣкъ отъ Истината, то е все едно, онзи човѣкъ, който има черно лице, да се отказва отъ него. Истината, като тури печата си, съ нищо не може да се изтрие.

Въшшниятъ животъ е отражение на вътрѣшния. Туй, което е станало прѣди 2000

години съ Исуca, съ Петра, съ тия първосвещеници, е това, което става и въ самия човѣкъ. Не е въпросътъ, какво става отвънъ, а какво става отвътрѣ. Много пжти вие имате свещени идеи, които ви причиняватъ голѣма радостъ, но единъ день вие се отричате отъ всички тия свещени идеи. Казвате: това е празна работа! Вие ги прѣдавате на Пилата и Кайафа. После казвате: азъ бѣхъ щуръ едно врѣме, че се водихъ по такива глупави учения. Сега станахъ уменъ човѣкъ! Въ този случай вие играете ролята на Петра. Но когато пропѣе този пѣтелъ, той ще напомни на човѣка за неговитѣ погрѣшки. Този пѣтелъ пѣе винаги, когато дойдатъ страданията. Прѣди да дойдатъ страданията, човѣкъ мисли, че всичко ще му върви добрѣ, лесно, но дойдатъ ли страданията, тѣзи неизбежни спжтници въ живота, този пѣтелъ много пѣе, той кукурига всѣка минута, проглушава ушитѣ ви. Той пѣе много, понеже страданията му даватъ хубава храна. Вие знаете, че пѣтелътъ пѣе щомъ си похапне, и слѣдъ това започва да вика кокошкитѣ наоколо си. Хубавитѣ идеи, това сж кокошкитѣ, които се подхранватъ съ житцето, условията на живота. Тѣ казватъ: да помогнемъ, да освободимъ нашия господарь. Вие мислите, че пѣтелътъ не може да освободи господаря си. — Може.

Знаете ли онази басня за единъ знаменитъ магъ, който разбиралъ езика на жи-

вотнитѣ и могълъ да се разговаря съ тѣхъ? Тази тайна, да се разговаря съ животнитѣ, му била повѣрена, но съ условие да не я съобщава никому. Момента, въ който разправи нѣкому за своята тайна, ще умре, ще изгуби своята сила. Обаче, единъ день жена му подозрѣла, че гой крие нѣщо. Тя видѣла, че като влѣзълъ въ яхъра, позасмѣлъ се малко, Ученъ, сериозенъ човѣкъ билъ той, тя никога не го виждала да се усмихва. Чуди се и си казва: какъ тѣй, толкова сериозенъ човѣкъ, влиза въ яхъра и се засмива! Той се усмихналъ, защото, като влѣзълъ въ яхъра, чулъ, че конътъ и магарето се разговарятъ и разбралъ разговора имъ. Жена му казва: „Кажи ми защо се засмѣ, като отиде при коня и магарето!“ —Остави тия нѣща, тѣ сж обикновени работи. „Ти ще ми кажешъ, защо се засмѣ!“ Той се замислилъ, ходи изъ двора, не може да разрѣши въпроса, какво да ѝ отговори. Пече го тази жена, иска да узнае тайната. Той трѣбва да се отрече. Единъ день той чува, че пѣтелътъ, по обикновеночу, си изкукуригалъ, но кучето веднага излиза срѣщу него и му казва: „Не те ли е срамъ! Огънь гори на главата на господаря ни, той рискува да изгуби главата си, а ти съ всичкия умъ си събралъ кокошкитѣ и кукуригашъ.“ Пѣтелътъ му отговорилъ: „Кой му е кривъ, когато не постѣпва умно! Азъ имамъ 100 кокошки, 100 другарки и всички ми се подчиняватъ, всички ме слушатъ,

а той има една другарка, и тя не го разбира.“ Този замечитѣ магъ, като чулъ отговора на пѣтеля, разрѣшилъ въпроса, като си казалъ: „Нѣма защо да се безпокоя отъ това, че жена мѣ се интересува. Искалата, която ми е повѣрена, никога нѣма да я съобща, защото хората не сж готови за нея.“

Азъ взимамъ думата „жена“ не въ обикновения смисълъ. Какво означава жената въ обикновенъ смисълъ на думата? Жената, това е животътъ. Всички идеи, които влизатъ въ насъ и ни занимаватъ, иматъ това характерно свойство, че ни излагатъ нѣкой пжтъ. Защо? — Всѣка идея иска да се прояви. Казвамъ: тази драма се разиграва вжтрѣ въ насъ. Това е ужасното въ живота! И всѣки отъ васъ ще се опита, до колко е силенъ да устои. Всѣки отъ васъ ще види, дали може да устои за своята свещена идея. Какво прѣдставляватъ свещенитѣ идеи? — Тѣ сж облѣклото на Господа. Щомъ дойдатъ тия свещени идеи въ насъ, това показва, че Господъ ще дойде. Това сж Неговитѣ дрехи. И, ако ние възприемемъ тѣхъ, ще възприемемъ и Господа. Вечерно врѣме, когато се задава въ морето нѣкой параходъ, най-първо параходътъ ли виждате, или неговата свѣтлина? Когато отъ далече се задава нѣкой параходъ, той ли се вижда най-първо, или неговото знаме?

Та тия идеи, това сж свѣтлината, която Господъ носи съ себе си, великата свѣтлина, която Господъ ни изпраща. Това сж животѣ дрехи, които Той носи. Когато Господъ дойде въ свѣта, разпрѣсква тази свѣтлина навсѣкждѣ. Когато Господъ дойде въ насъ, като свѣтлина, тия идеи възникватъ като мощни сили и движатъ насъ, движатъ и свѣта. Сега нѣкой ще каже: има ли смисълъ да умира за своитѣ идеи? Азъ питамъ: има ли смисълъ човѣкъ да живѣе за своитѣ идеи? Защото, ако ние тълкуваме думата „смъртъ“, тази дума за насъ има съвсѣмъ друго значение. Ако прѣведемъ думата „смъртъ“ съ посаждане, а „животътъ“ съ растене, тогава можемъ да примиримъ смъртъта съ живота. Слѣдователно, между смъртъта и живота има тѣсна връзка. Ние трѣбва да направимъ тази тѣсна връзка. Ако човѣкъ умира и не расте, това смъртъ ли е? — Това е недоумиране, този човѣкъ не е умрѣлъ. И ако човѣкъ расте безъ да израства, това растене ли е? — Не е. Значи, човѣкъ трѣбва напълно да умре, за да може напълно да израсте. Такъвъ е законътъ. Не умрешъ ли напълно, не можешъ да растешъ напълно. То е прѣобразуване на енергията отъ едно по-гжсто състояние въ едно по-рѣдко, отъ едно спяще състояние въ едно будно. Ето защо, въ смъртъта всѣкога има страдание. И Христосъ казва на едно мѣсто: „Скрѣбна е душата ми до смъртъ“. Значи,

въ смъртта сж най-голѣмитѣ страдания, които човѣкъ може въ даденъ случай да опита. Сжщеврѣменно, слѣдъ най-голѣмата скръбъ иде най-голѣмата радостъ, която човѣкъ може да добие въ своя растежъ .

Сега, отъ какво зависи колебанието на Петра? — Отъ неразбирането закона на Любовта. Той се подвуоми, и каза: „Този човѣкъ говорѣше, че царъ ще стане, а днесъ е изложенъ на такова гонение! Възможно ли е това учение, което Той проповѣдваше? Не си струва да умира човѣкъ за него!“ Петъръ бѣше практиченъ, уменъ човѣкъ. Той се колеба въ себе си по отношение на Христа и каза: „Ако Христосъ бѣше силенъ човѣкъ, не щѣше да се прѣдаде въ ржцѣтъ на римската власть. Азъ не съмъ вече отъ Неговитѣ ученици.“ Питамъ сега: този, който се отказа, Петъръ ли бѣше? Сжщиятъ Петъръ ли е, който казваше: „Всички да се отрекатъ отъ Тебе, азъ обаче, никога!“ Какъ ще примирите тия двѣ състояния? Христосъ му каза: „Сатана поиска да те прѣсѣ.“ Но знаете ли какво значи прѣсѣване? Прѣдставете си, че единъ по-силенъ човѣкъ вземе ржката ти и съ нея те подпише нѣкъдѣ. Питатъ те послѣ: ти ли се подписа? — Да, азъ се подписахъ. Какъ ще се оправдаешъ, че не си се подписалъ? — Не можешъ да се оправдаешъ. Христосъ познаваше характера на Петра и му казва: „Моли се, и азъ се моля заради тебе, да не оскудѣе

вѣрата ти, докато прѣминешъ своята голѣма опитностъ. И когато се обърнешъ къмъ Бога, ще обърнешъ и своитѣ братя.“ Петъръ бѣше малко по-смѣлъ отъ другитѣ ученици. Другъ единъ отъ ученицитѣ бѣше по-слабъ и отъ Петра. Него като хванаха за дрехата, той я остави и избѣга. Иоанъ бѣше този ученикъ. Петъръ се отрече, а Иоанъ каза: „По-добрѣ да оставя дрехата си, отколкото да се отрека“ — и избѣга. Кое е по-хубаво: да избѣгашъ и да оставишъ дрехата си, или да останешъ и да се отречешъ? Кое е по-хубаво: да се отречешъ, да излѣзешъ вѣнъ и да се разкаешъ, или да избѣгашъ и никога повече да се не върнешъ? Слѣдователно, по-добрѣ е въ първия случай да оставишъ дрехата си и да избѣгашъ, безъ да се отречешъ. Но когато дойдемъ до разкаянието, по-добрѣ е да се отречешъ и послѣ, като пропѣе пѣтелътъ, да се разкаешъ, отколкото да избѣгашъ и никога да се не връщашъ.

Нека разгледаме сега това трояко проявление на човѣшкия животъ, като физически, духовенъ и Божественъ. Първото проявление на живота е като физическо движение. Той е врѣмениятъ животъ, съ тѣзи врѣменни блага за насъ, които упражняватъ най-силно влияние върху организма ни. Отъ тѣзи врѣменни блага на първо мѣсто сж тия, които се доставятъ за поддръжка на нашето гѣло: хлѣбецътъ, водичата, въздухътъ—безъ тѣхъ не може. Пи-

тамъ сега: ако ние грѣшимъ, ще подобримъ ли своя животъ? — Нѣма да го подобримъ. Струва ли си тогава човѣкъ да жертвува своя духовенъ животъ за физическия? По кой начинъ, именно, ние ще можемъ да запазимъ своя духовенъ животъ, безъ да накърнимъ и физическия си животъ? — Физическиятъ животъ се запазва, когато бждемъ разумни, когато живѣемъ духовенъ животъ, защото духовниятъ животъ е основа на физическия. Духовното въ насъ е най-деликатното нѣщо, което трѣбва да знаемъ, какъ да запазимъ.

Ето защо, ние трѣбва основно да изучаваме законитѣ за физическия свѣтъ и послѣ да прилагаме тия закони по отношение нашата духовна природа. Нашето тѣло ще се трансформира, ще мине въ една по-висока стадия на своето развитие. Туй тѣло е живо, направено отъ живи клѣтки, съ които ние сме тѣсно свързани. Обаче, човѣкъ съ неразумния си животъ може да разврати своитѣ клѣтки, а това ще се отрази и на духовния му животъ. Запримѣрь, ако нѣкой човѣкъ разврати клѣткитѣ на стомаха си, той постоянно го възбужда, и въ неговата камара се издаватъ укази, че трѣбва да се яде, трѣбва да се готви. Такива хора ще ги видишъ, че постоянно млѣскаатъ. Виждашъ го, вади отъ джеба си сѣмки, яде — плюе, цѣлъ денъ намира какво да яде. Такова дѣте цѣлъ денъ иска да бозае. То едва заплаче, и майката го туря да бозае. Ще кажете: е, дѣте е.

Не, това е глупаво разбиране на живота. Когато Богъ изпраща това дѣте въ свѣта, Той е далъ програма за неговото хранене: колко пжти на день трѣбва да яде, и каква храна да употребява. То трѣбва да се подчинява на тази програма. Щомъ дойде това дѣте на земята, вие ще му кажете: Ти ще се подчинявашъ на разумнитѣ закони, които Богъ е положилъ въ физическия свѣтъ. Само три пжти ще ядешъ на день: сутринъ въ толкова часа, на обѣдъ въ толкова и вечеръ въ толкова часа — отъ тамъ насетнѣ, нѣма да ядешъ. Никакъвъ плачъ да нѣма! По възможность всички своенравности, всички дѣтски прищевки и капризи да се избѣгватъ! Колко майки има въ свѣта, които схващатъ въпроса тъй идейно? Дѣцата трѣбва да се възпитаватъ прѣди да сж дошли на земята, още докато живѣятъ като идеи въ невидимия свѣтъ. Тамъ е погрѣшката! Синътъ и дъщерята, които се раждатъ, носятъ идеитѣ на баща си и майка си въ тѣхния животъ. Туй дѣте е живѣло като едно свещено чувство въ майката или бащата, и сега се проявява навънъ. Дѣтетото, което за пръвъ пжтъ се ражда въ единъ домъ, изразява най-свещенното чувство, което родителитѣ му сж имали въ себе си. Ако бащата и майката не изпълняватъ волята Божия, когато се роди дѣтетото имъ, тѣ ще усѣтятъ нѣкаква празнина, като че нѣщо сж изгубили, но ако изпълняватъ волята Божия,

дѣтето имъ ще бжде радостъ за тѣхъ, то ще запълня живота имъ, ще ги въодушевява, ще усѣтятъ, че е станало едно прѣливане отъ тѣхъ къмъ дѣтето имъ. Когато майката и бащата не устоятъ на своето свещено чувство, или свещена идея въ живота си, тогава и двамата се хващатъ за туй дѣте, дано не избѣга. Майката го държи, и бащата го държи. Питамъ: защо не задържаха туй чувство въ себе си? Туй дѣте живѣеше като една свещена идея въ тѣхъ, като единъ великъ идеалъ, защо не го запазиха? Нѣкои хора живѣятъ съ възвишени идеи, но като се роди синътъ, казватъ: нека сега синътъ да се занимава съ тази работа! Значи, синътъ е билъ свещената идея въ тѣхъ. Слѣдъ като се роди синътъ, бащата остава празечъ. Хубаво, ако този синъ, който се ражда по такъвъ начинъ, възприеме тази свещена идея, която баща му носилъ въ себе си, и успѣе да я прокара, неговото идване на този свѣтъ е оправдателно. Бащата казва: азъ не можахъ, но синъ ми ще продължи. Право е това. Но когато синътъ или дъщерята не изпълнятъ свещената идея на родителитѣ, тогава бащата и майката казватъ: изгубихме, не си струва този трудъ, тѣзи усилия, които направихме за това дѣте. То не е отъ тѣзи, които очаквахме.

Сега, у всинца ви има тѣзи свещени идеи, но вие трѣбва да ги родите, да ги облѣчете въ форма. Какъ? — Има единъ новъ начинъ

на въплотяване. Не материализирайте вашите идеи, а ги оставете да живеятъ духовно въ васъ. Другъ пътъ ще ви обясня закона. Турите ли въ едно ваше свещено чувство, или въ една ваша свещена идея желанието да я въплотите въ животинска плътъ и кръвъ, вие развърщавате тази свещена идея, или това свещено чувство. Вие ги погубвате. Следователно, ако искате да облъчете туй ваше чувство, или тази ваша идея въ форма, има и другъ начинъ. Кой е този начинъ? Христосъ казва: „Трѣбва да се родите отъ Духъ и вода“. Духътъ — то е най-мощното, то е великата майка на нѣщата, която е вложена въ тази твоя свещена идея, въ това твое свещено чувство. Първото качество на Духа е Любовта. Тя внася животъ, затова, живѣе ли Духътъ въ тебе, и туй дѣте ще остане въ тебе. Не очаквай нищо отъ това дѣте, което не иска да живѣе въ твоята къща! Христосъ казва: „Азъ излизамъ отъ Отца, дойдохъ въ свѣта, и пакъ се връщамъ при Отца“. Сжщото трѣбва да бжде и съ насъ. Ние сме тукъ, на земята, и пакъ трѣбва да се върнемъ на небето. При кого? — При Отца. Онзи, който се стреми къмъ една свещена идея, но сжщеврѣменно иска да остане на земята да благува, не може да носи тази свещена идея.

Искате ли да благувате на земята, ще опитате голѣми горчивини, каквито и сега опитвате, т. е. Богъ ще ви прѣкара прѣзъ

страданията. Щомъ постъпвашъ невърно спрѣмо общия животъ, спрѣмо онзи великъ принципъ на Любовта, ти ще имашъ приятелъ, който ще те разлюби; ще имашъ слуга, който ще те разлюби; ще имашъ синъ, който ще те разлюби; ще имашъ жена, която ще те разлюби; ще имашъ дъщеря, която ще те разлюби. Кждѣто и да идешъ въ свѣта, всички ще те разлюбватъ. Питамъ тогава: какъвъ смисълъ ще има за тебе животътъ? Като минешъ покрай нѣкой кошеръ, всички пчели ще те жалятъ. Ще минешъ прѣзъ нѣкое село, кучетата ще те залаятъ. Отдѣто и да мичешъ, ще бждешъ немилъ-недрагъ на всички. Ще кажешъ: Господи, дотегна ми този животъ! Какво ще ти отговори Той? — Ти страдашъ, защото се отрече отъ своя Господъ. Казвашъ: не Го познавамъ, азъ не дойдохъ на земята за Него, дойдохъ на земята да се проявя. Нѣкой казва: азъ трѣбва да се проявя! Ами че какъ ще се проявишъ? Азъ ви давамъ тази свобода, да се проявите. Какъ се проявявате сега? На единъ българинъ дали 20,000 лева, за да се прояви. И той се проявилъ. Какъ? — Направилъ си новъ костюмъ, хубавъ пѣстъръ поясъ, купилъ си една салтамарка, единъ хубавъ самуренъ калпакъ и го накривилъ, купилъ си една бѣклица и я напѣлилъ съ най-хубавата ракия, че най-послѣ си купилъ и единъ конъ, качилъ се отгорѣ му и като минавалъ прѣзъ селото викалъ: Ха

бре де-е-е-е! Обаче, като станалъ на 60 годишна възраст, коньтъ му умрѣлъ, бѣклицата му се счупила, ходи недоволенъ съ то-яжката си. Казватъ му: дѣдо Милене, каква е работата? — Е, отиде коньтъ, отиде бѣклицата, отидоха и 20-тъ хиляди лева, нищо не разбрахъ отъ живота. То не било, както азъ си мислихъ. Нека втори пѣтъ Господъ да ми даде пари, другояче ще живѣя. Какъ ще живѣешъ? — Тогава ще си помисля.

Та и вие сега, какъ ще се проявите? Като този българинъ ли? Не, има другъ начинъ, по който човѣкъ може да се прояви. Ще ви дамъ другъ примѣръ, пакъ за единъ българинъ. Българитѣ не сж толкозь лоши хора, добри сърца иматъ тѣ. Този българинъ се казвалъ дѣдо Генчо. Добъръ и уменъ билъ той. Нему Господъ помагалъ, и той забогатѣлъ. Още първия пѣтъ като спечелилъ 10,000 лева, съумѣлъ какъ да ги използва. Имало една бѣдна вдовица, която той знаелъ, живѣла въ единъ копѣръ. Той ѝ направя една малка къща, купува ѝ покъщнина, единъ чифтъ волове, праща слугитѣ си да ѝ изоратъ нивата, да ѝ насадятъ лозе, градина и най-послѣ праща дѣцата ѝ да се учатъ на училище. И като уредилъ всички тия работи, зарадвалъ се и казалъ: хубаво е! Кой животъ е по-красивъ? — Вториятъ животъ е по-красивъ. Ако и ние постъпваме на земята по сѣщия начинъ, Богъ ще ни помага. Въ тази бѣдна, слаба вдс-

вица живѣе Богъ, затова дѣдо Генчо ѝ помагалъ. Защо Богъ се проявява на земята въ най-слабата форма? Една отъ великитѣ тайни е тази именно, че Богъ се проявява въ една отъ най-слабитѣ форми. Самитѣ ангели, като видятъ Бога въ такава форма, очудватъ се. И най-великитѣ духове се очудватъ. Защо Този, Който създаде всичко, взима такава форма? Всички се чудятъ, защо Господъ се е намалилъ до такава малка форма и очакватъ, какво ще излѣзе отъ тази работа. Въ това, именно е величието на Бога, че невъзможнитѣ нѣща за човѣка сж възможни за Него. Господъ ни изпитва, какъ ще постъпимъ спрѣмо Него. Господъ ще се прояви като една свещена идея въ тебе. Ти можешъ да Го изхукашъ, но Той, тихъ и спокоенъ, съ голѣмо смирение, отново ще се обърне къмъ тебъ. Виждали ли сте Бога въ смирение и унижение? Ти може да Го нахукашъ, но Той нѣма да каже: знаешъ ли кой съмъ? Азъ създадохъ свѣта! Когато ти постъпишъ съ Бога така, Той, макаръ че не плаче, ти ще видишъ въ този случай да капне една сълза отъ очитѣ Му. Когато изпждишъ Господа навънъ, една сълза ще капне отъ очитѣ Му. Той ще каже: Това дѣте не е разбрало смисъла на живота. Защо капва тази сълза? — Това е Неговата Любовь, която казва: „Трѣбва да се моля още много за това дѣте“. Господъ те посѣщава, докато най-послѣ въ тебе проработи законътъ

на Любовта: ти се събудишъ отъ дълбокия сънъ и започвашъ да плачешъ. И толкова пжти ще плачешъ, колкото пжти Господъ е пролѣлъ по една сълза за тебе. Най-послѣ Господъ събира тия сълзи, праща ги на други и казва: „Свърши се съ тебе, ти разбра великия законъ на живота, ела сега да работишъ“ Така и всички ние сме повикани отъ този великъ законъ, да участвуваме въ тази велика драма на живота. Животътъ е драма не трагедия — драма на страдания, драма на противорѣчия. Единъ день, когато тази драма се завърши, когато се изиграе, ще настане нѣщо много тържествено, и ние ще разберемъ дълбокия смисълъ на този великъ вжтрѣшенъ животъ. Затова трѣбва да минатъ всички страдания, за да дойдатъ радоститѣ.

Христосъ дойде на земята и сжщо така очакваше Любовь? Но Любовь не Му се даде? Какво Му се даде? — Страдание. Отказа ли се Той? — Не. Питатъ го: „Ти царъ ли си?“ Той казва: „Ти казвашъ, че съмъ царъ!“ Защо именно Христосъ отговори по този начинъ? Христосъ съ тия думи обърна вниманието на Пилата, каза му: „Вие имате извратени понятия за царетѣ. Азъ не съмъ отъ тѣзи царевичето царство е на земята. Ако бѣхъ отъ тѣзи царе, моитѣ слуги щѣха по сжщия начинъ както и вашитѣ, да се биятъ за мене, но мое то Царство не е отъ този свѣтъ.“ Тѣ Го питатъ: какво нѣщо е Истината? Какъ ви опрѣ-

дѣлихъ азъ вчера Истинага, какво нѣщо е тя?
— Истината води къмъ живота.

Второто положение е животътъ на чувствата, животътъ на душата. Съ чувствата ние опитваме вътрѣшното съдържание на живота. Въ физическия животъ човѣкъ иска да има кжщи, ниви, да бжде богатъ външно. И го е право, защото човѣкъ трѣбва да има нѣщо, което да владѣе, съ което да покаже, че е физическо сжщество. Той все трѣбва да има нѣкждѣ нѣщо материално, на което да разчита. Щомъ е на земята, той не може да бжде единъ съвършенъ духъ, каквито сж ангелитѣ, които живѣятъ въ Бога.

Друго важно положение въ живота е, че трѣбва да имаме нѣщо живо, което да обичаме; и да ни обича. Въ първия случай ти искашъ да владѣешъ неодушевени нѣща. Въ втория случай ти искашъ да обичашъ живи сжщества, които да отговарятъ на твоитѣ чувства. Ти искашъ да имашъ дѣца, искашъ да имашъ жена, искашъ да имашъ приятели. Дойде ли въ тебе този животъ на чувствата, ти непрѣменно ще искашъ да се женишъ, да имашъ дѣца. Туй е естествено нѣщо въ живота. Законитѣ на този животъ трѣбва да се разбиратъ. Той не е така простъ. Въ сегашната форма на живота, тѣй, както хората се женятъ, това е прѣдисловіе на единъ великъ законъ. Жененето, както сега хората го правятъ, не е нѣщо идеално. Ако нѣкой пита,

коя ще бжде идеалната форма на женитбата, казвамъ: хората на бждещата култура нито ще се женятъ, нито за мъжъ ще отиватъ. Кога ще бжде това? — При сегашнитъ условия това не може да бжде, пазете това въ ума си. Кога ще бжде? Когато този умъ, това сърце се измѣнятъ. Това може и при този животъ да бжде, но при условие; ако придобиете Христа въ себе си, ако придобиете възкресението. Слѣдователно, този човѣкъ нѣма да бжде вече ограниченъ. Въ сегашния животъ, тъй както хората се проявяватъ въ своитѣ постѣпки, тѣ извращаватъ чувствата си. Това се дължи на обстоятелството, че хората не разбиратъ правилно законъ на Любовта и не могатъ да го приложатъ правилно въ живота. Между чувствата на хората не става правилна обмѣна. Когато единъ човѣкъ те обича, и ти не отговаряшъ на тази обичъ, ражда се една вътрѣшна реакция, която образува язва. Ако той те обича, а ти си индиферентенъ, въ него се раждагъ чувства на умраза. Значи, тази обичъ ще се изрази по другъ начинъ. Вие ще кажете: азъ не искамъ да зная нищо заради него. Да, но ако той пусне въ твоята градина вадичката си, не го подпушвай. Позволи на тази вадичка да полѣе твоитѣ растения и да мине по-нататъкъ, въ другитѣ градини. Той, като види това, ще се зарадва. Пусни го, Господъ го е допусналъ! Дай възможность на този човѣкъ да се прояви, не го връщай,

пусни го да мине. А ти започвашъ да му четешъ мораль, да казвашъ: кой дяволъ те накаралъ да дойдешъ тукъ, да ме безпокоишъ? Той ще каже. ами тебе кой дяволъ те е накаралъ да стоишъ на пжия ми, и азъ да мина покрай тебъ? — Това не е разрѣшение на въпроса. Или, ти ще му кажешъ: защо ме обичашъ? Какво хубаво видѣ въ мене? Пъкъ той ще каже: защо да не те обичамъ, какво лошо има въ това? Не е въпросътъ и тамъ. Ако този човѣкъ те е обикналъ, ето една задача, която трѣбва да разрѣшишъ. Ако свѣщъта свети, признай, че има защо да свети. Ако нѣкой те обича, признай, че той има право да изяви чувствата си. Ако чувствата сж проводници на Божията Любовь, ти имашъ право да ги проявишъ. Искашъ ли да проявишъ чувствата си, ще извикашъ Божественото въ себе си и ще кажешъ: Господи, какъ да постъпя? — Има начини, по които може да се постъпи. Вие често избѣгвате да проявявате чувствата си. Не трѣбва да избѣгвате тия нѣща, но трѣбва да извявявате чувствата си правилно. Нѣкой казва: азъ съ дѣтински работи не се занимавамъ! — Най-хубавигъ работи сж дѣтинскитѣ. Животътъ безъ Любовь нѣма смисълъ. Който казва, че не иска да знае нищо за Любовта, той въ сжщностъ най-много се интересува отъ нея, само че се крие. Ами ти като мислишъ за общественото мнѣние, не е ли сжщото, че искашъ обичта на хората? Като

пишешъ нѣщо, не е ли пакъ за хората? Искашъ да имашъ властъ. Не е ли пакъ за хората? — да дойдатъ при тебе. Искашъ да станешъ виденъ човѣкъ. Не е ли пакъ за хората? Навсѣкждѣ и въ всичко дѣйствиува Любовьта, скрита дълбоко, като единъ вжтрѣшенъ импулсъ.

Ще ви прѣдставя нѣкои примѣри изъ живота, но да не ви съблазняватъ. Прѣдставете си, запримѣръ, че вие сте една сестра красива, имате мжжъ, който ви много обича. Единъ младъ момъкъ се влюбва въ васъ и ви пише идеални писма, обяснява се, че ви обича. Той ви пише: „Безъ тебъ не мога, безъ тебъ животътъ ми нѣма смисълъ, само тебъ като видя, мога да живѣя, да се приближа къмъ Бога“. Питамъ: какъ ще разрѣшишъ въпроса? — Ще криешъ писмата отъ мжжа си, нѣма да му казвашъ нищо. Това не е разрѣшение на една задача. Азъ засѣгамъ въпроса чистосърдечно, искрено. Разберете ме право и разсждавайте тъй, както Господъ иска. Азъ взимамъ таквъ случай, дѣто младиятъ момъкъ не може да живѣе безъ васъ. Вѣрно ли е, че не може да живѣе безъ васъ? Да, въ дадения случай е така, но че може да живѣе безъ васъ, и туй е вѣрно. Той си мисли, той си е внушилъ, че безъ васъ не може да живѣе. Най-послѣ вие се убѣждавате, че ако му откажете, наистина може да се самоубие. Тогава какво трѣбва

да правите? Ще започнете да се плашите от мъжа си, ще си кажете: ако се научи той, ще се създаде голяма неприятност! Да, но и мъжът ви е красив. Тамъ е работата сега, че друга нѣкоя сестра, сжщо красива, злюбва се въ мъжа ви. Пише му едно писмо: „Азъ не мога да живѣя безъ тебе! Откакъ те видѣхъ, ти стана моя идеалъ“ — и т. н. Той крие писмото, става сериозенъ, мисли, какво да направи. И двамата ставатъ много сериозни въ кжщи. Въпросътъ е сериозенъ, и двамата сж свързани. Питамъ: какъ ще разрѣшатъ въпроса? Какъ го разрѣшаватъ хората въ свѣта? Хората въ свѣта ще го разрѣшатъ по слѣдния начинъ. И двамата единъ день ще си кажатъ, че забѣлѣзватъ, какво чувствата имъ вече сж доста охладнѣли, затова да направятъ единъ опитъ, за малко време да се пораздѣлятъ. Съгласяватъ се. Мъжътъ отива въ еди-кой си градъ по работа, по търговия, а жената отива нѣкъдѣ си на курортъ. Между тѣхъ се промѣква една малка лъжа. И двамата не сж искрени вече. Тѣ търсятъ единъ начинъ за разрѣшение на въпроса, но ако се опитатъ да скжсатъ връзкитѣ, отношенията си по този начинъ, правилно ли е рѣшена тази задача? — Не е правилно рѣшена. Защо? Защото този младъ братъ, който се влюбилъ въ сестрата, и тази сестра, която се влюбила въ брата, създаватъ нови връзки, нова верига, която

усложнява положението, и тѣ се намиратъ въ единъ замотанъ лабиринтъ. Турцитѣ казватъ: чакмакъ сокакъ, задънена улица. Такова е тѣхното състояние. Но има единъ великъ законъ въ свѣта, споредъ който тази, женената сестра, въ която се е влюбилъ младиятъ момъкъ, може да трансформира неговитѣ чувства отъ едно по-нисше въ едно по-висше състояние. Тя трѣбва да му покаже закона на великата жертва, да му каже, че ако той дѣйствително я обича, трѣбва да пожертвува всичко за нея „Азъ искамъ ти да ми покажешъ идеалната любовъ. Моятъ мъжъ е користолюбивъ, но искамъ да видя, че ти, като ме обичашъ, жертвувашъ всичко за мене. Постъпишъ ли така, ти ще живѣешъ въ душата ми като една свещена идея, като едно свещено чувство, което ще нося въ сърцето си за въ бждеще. Защото, ако се самоубиешъ, ще ми създадешъ най-голѣмото нещастие. Ако произведешъ скандалъ съ мъжа ми, ще наранишъ сърцето ми. Пъкъ, ако съ твоето поведение ме компрометиращъ прѣдъ другитѣ хора, ще ми създадешъ кръсть, който трѣбва да нося. Това не е любовъ. Азъ искамъ твоята любовъ да бже благословение за тебъ, за менъ и за мъжа ми. Нека и другитѣ знаятъ, че имашъ свещено чувство въ себе си“. Тѣй трѣбва да му говори тя. Ребромъ трѣбва да постави въпроса, и съ това да трансформира чувствата му. Той ѝ казва:

„Да, азъ ще направя всичко това“. И дѣйствително, направя го. Какъ? Мжжътъ на тази сестра е търговецъ Този младъ момъкъ се пазарява слуга при него, става му най-добриятъ слуга, и мжжътъ забогатѣва. Той обиква този младъ човѣкъ и всѣка вечеръ го хвали на жена си: „Много добъръ, отличенъ човѣкъ е този младъ момъкъ, богато сърце!“ Тя си мълчи, нищо не казва. Слѣдъ врѣме имъ се ражда дъщеря. Расте, развива се и когато стане на 21 години, този младъ човѣкъ е вече 40 годишенъ. Оженватъ го за дъщеря си. Въпросътъ се разрѣши правилно. Това става въ свѣта. Ще кажете: ожениха го! Азъ взимамъ любовта въ втора степенъ, дѣто нѣма съблазни. Туй е разрѣшение на въпроса по Божественъ начинъ. Това е по закона на жертвата. Тукъ дъщерята е жертвата. Това е вжтрѣшно съединение на двѣ близки души. Туй разбирамъ женитба! Ако вие ожените дъщеря си по материаленъ начинъ, тѣ ще иматъ сжщата спънка, каквато имате и вие. Женитбата не трѣбва да включва материални сдѣлки. Чувствата трѣбва да се трансформиратъ всѣкога въ втора степенъ. Онзи, който ви обича, трѣбва да жертвува всичко заради васъ. И онази сестра така трѣбва да трансформира неговитѣ чувства, че да нѣма никакви користолюбиви цѣли за свое удоволствие. Сжщото се отнася и за този братъ, въ когото се влюбила нѣкоя млада сестра. Той

трѣбва да трансформира нейнитѣ чувства и да ѝ каже: „Ако ти ме обичашъ, трѣбва да жертвувашъ всичко заради мене.“ Тогава ще имаме една млада и красива сестра, и единъ младъ братъ, които идеално жертвуватъ всичко. И двамата живѣятъ въ тази свещена идея. И двамата жертвуватъ. Какво прави тази млада сестра, която се е влюбила въ този мжжъ? — Става слугиня на жената на този, когото обича. Тя започва да хвали слугинята прѣдъ мжжа си: „Толкозъ внимателна, толкова добра слугиня никога не съмъ имала!“ Той мълчи и си казва: „Така е, и азъ зная сжщото.“ Тѣй трѣбва! — той да хвали слугата, а тя — слугинята.

Ето какъ се разрѣшаватъ великитѣ въпроси въ живота! Когато обичаме нѣкого, ще идемъ да му слугуваме. Момата, която обича своя възлюбенъ, ще отиде да слугува на жена му. И момъкътъ, който обича своята възлюбена, ще отиде да служи на мжжа ѝ. Само така може да се разрѣши този въпросъ правилно. Не постѣпвате ли по този начинъ, всѣкога въ живота си ще имате споръ. Не се ли разрѣши въпросътъ правилно, ще дойдатъ всички нещастия, ще се наложатъ, не могатъ да се избегнатъ. Защо ставатъ тия нѣща? Защото не живѣемъ правилно. Ние трѣбва да възприемемъ живота тѣй, както днесъ се проявява—по Бога. Ние трѣбва да възприемемъ живота тѣй, както е вложенъ

въ великата книга на живата природа и да бждемъ чистосърдечни и искрени. Не живѣемъ ли така, ще се роди подозрѣнието. Като дойде подозрѣнието, нищо не се печели. Подозрѣнието може да бжде вѣрно, може да бжде и невѣрно, но даже и когато е вѣрно, пакъ нищо не печеля. Добръ е да имамъ въ душата си нѣщо хубаво, красиво, за когото и да е. Защото, при сегашнитѣ условия на живота, ние сме склонни, безъ да искаме, да вѣрваме повече на отрицателнитѣ прояви на живота, отколкото на положителнитѣ. А туй спѣва нашитѣ души, спира нашето развитие, спира свѣтлината на нашитѣ мисли и чувства.

И тъй, който люби нѣкого, азъ му прѣпоръчвамъ горния методъ за разрѣшение на въпроса. Любовта е неизбѣжна за всички сщщества. Всички, стари и млади, все ще чувствувате любовта, въ една или въ друга форма. Все ще имате по единъ любимецъ, или по една любимка! Много баби сж се влюбвали. Тупка сърцето на бабата, вчитателна става тя! Свещени сж нейнитѣ чувства! Колко е хубаво това нѣщо! Ще уважавате тия чувства. Нѣма да казвашъ: туй старо бабище! Не, това е голѣма обида. Сърцето ти трѣбва да тупти съ едно дѣтинско чувство, като погледнешъ старата баба, която се е влюбила. Въ душата на старата баба се развива една велика драма. Погледнете я съ онова велико уважение и почитание, че въ тази ѝ възраст,

на тия стари години, Господъ се проявява въ нея. Ще гледате да закрѣпите туй чувство въ нея, да се зарадѣа и тя.

Въ страданията на Христа се крие нѣщо велико! Той дава великъ примѣръ на самоотричане. Той имаше сила да стори всичко. Казва се въ Евангелието, че войниците, които дойдоха да Го уловятъ, паднаха на лицето си. Той можеше да ги парализира, но ги запита: „Кого търсите? Ако търсите мене, ето ме, азъ съмъ готовъ“. Той бѣше готовъ да пожертвува своя животъ, да понесе всичкитѣ тягости, всичкитѣ страдания, само да не накърни онѣзи страждущи души, да вложи своя животъ въ тѣхъ, за да бждатъ спасени. „Азъ приемамъ страданията, дано слѣдъ мене тия хиляди, милиони души да могатъ да се зарадватъ, да заживѣятъ въ тази Любовь, която имъ оставямъ“. Това е великата Любовь, това е великиятъ закочъ на самопожертвуване.

Азъ засѣгамъ единъ отъ жизненитѣ въпроси. На това огнище на Любовта се раждатъ най-голѣмитѣ противорѣчия, спорове и нещастия въ живота. Разрѣшете ли ги, тогава идва третото положение на живота — идейниятъ животъ, животътъ на Духа, или животътъ на мисълта, както го наричатъ съврѣменнитѣ културни хора. Тукъ по-лесно се разрѣшаватъ въпроситѣ,

Сега всички ще се стремите да разрѣшите по любовенъ начинъ вашитѣ отношения къмъ окръжаващитѣ ви. Не мислете, че любовта нѣма да дойде. Ако любовта не се прояви въ положителенъ смисълъ, ще се прояви въ отрицателенъ смисълъ: въ умраза, отмъщение, негодуване и т. н. Затуй, съзнанието ви всѣкога трѣбва да бжде будно. Когато дойдемъ въ противорѣчие съ любовта въ живота, ние трѣбва да обърнемъ мисълта си къмъ Бога — изворътъ на живота. Всѣко противорѣчие насочва мисълта ни къмъ Бога и казваме: Господи, Ти, Който си Любовь, най-високиятъ върхъ, помогни ми да се изкача на този върхъ, отъ тамъ да погледна! — и започвашъ да се качвашъ на този върхъ. Защото съ седенето си на низкитѣ мѣста, безъ да се качваме на този върхъ, нѣма да можемъ да обичаме и да ни обичатъ. Започватъ ли да те обичатъ хората, качи се на този върхъ. Обичашъ ли хората, пакъ се качи на този върхъ. И въ двата случая — когато обичашъ, и когато те обичатъ, трѣбва да се качишъ на високия върхъ. Не се ли качишъ, ти ще изживѣешъ най-големитѣ противорѣчия, които животътъ може да ти донесе. Нѣкой казва: азъ намѣрихъ една душа, съ която можемъ да се разбираме. Намѣрилъ си една душа, но слѣдъ двѣ години намѣришъ друга душа, а първата изоставяшъ. Слѣдъ други двѣ години нами-

рашъ трета душа и т. н. Най-послѣ виждашъ, че тази душа, която си обичалъ, умира. „Отиде“, казвашъ, „моятъ приятель умрѣ“. Може ли да умиратъ онѣзи, съ които се обичаме? Може ли да умре една душа, която обичашъ? Азъ не вѣрвамъ въ любовь, която умира. Азъ не вѣрвамъ въ смъртта на душата, която те обича. Онзи, който те обича свещено, слѣдъ като заміне въ другия свѣтъ, пакъ е около тебе. Той мисли постоянно за тебе, всичко прави за твое добро. Той е силенъ човѣкъ, силенъ духъ. Като умре, може да ти помага десетъ пѣти повече, отколкото приживѣ. Тогава той е повече живъ, отколкото когато бѣше на земята. Като умре, ти мисли само за него, безъ да плачешъ. Като мислишъ заради него, ще ти олекне нѣщо на душата, понеже чрѣзъ него се проявява Богъ. Богъ ще ти покаже своя образъ.

И тъй, всички ние сме образъ на Бога, на Неговата Любовь. Нашиятъ животъ на земята ще придобие смисълъ само тогава, когато изразимъ Божията Любовь, когато се качимъ на най-високия върхъ. Само тогава нашиятъ животъ ще се осмисли, и само тогава ще може да придобиете тази красота, която търсите. Нали сестритѣ искатъ да бждатъ красиви? Пъкъ и братята искатъ да бждатъ красиви. Не е лошо това. Азъ ви казвамъ, какво значи красота. Красотата, това е Истината. Човѣкъ трѣбва да бжде красивъ,

да има Истината въ себе си. Послѣ, човѣкъ трѣбва да има животъ въ себе си, но трѣбва да се качи на най-високия върхъ. Най-послѣ, човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ, но трѣбва да бѣде и мждъръ.

Съ тази си бесѣда искамъ да ви накарамъ да се качите на най-високия върхъ, да се свържете съ най-великата сила въ свѣта, да дойдете въ съприкосновение съ Истината, която ще ви даде тази възвишена красота на живота. Това ще бѣде встѣпление къмъ онзи великъ Божественъ животъ, който може да се изрази на земята. Ние ще можемъ да живѣемъ въ този Божественъ животъ, само когато излѣземъ извънъ земнитѣ условия и минемъ въ по-висши условия на живота си. Ние, които се срѣщаме тукъ, ще се срещнемъ и при тия по-висши условия. Кждѣ сж тѣ? — При Господа. Дѣ е Господъ? — Господъ е навсѣкждѣ. Ще се срещнемъ при по-красиви условия на живота! Сега, ще ви дамъ една картина, каква ще бѣде тази срѣща. Прѣдставете си, че имате единъ младъ момъкъ, 21 — годишенъ, свършилъ гимназия, много интелигентенъ, образованъ, срѣща се съ едно малко момиченце, 4-годишно, и започва разговоръ съ него. Между този младъ момъкъ и малкото дѣтенце се образува една връзка, едно съприкосновение въ чувствата имъ. Тази връзка не е умствена, защото това дѣте не може да разсждава като момъка.

Слѣдъ години туй момиченце пораста, става 21-годишна мома, свършва гимназия, а младиятъ момъкъ е вече 40-годишенъ. Какви ще бждатъ отношенията имъ при тази срѣща? Тази мома е придобила извѣстни знания. Тѣ сега могатъ да се разговарятъ, могатъ да се разбиратъ и по умъ. Любовта на тази мома сега ще бѣде по-силна, по-идеална, отколкото по-рано, защото дѣцата сж материалисти. Тѣхната любовъ е неустойчива. Тѣ се привързвагъ къмъ всички хора. Дѣцата сж идеалисти въ друго отношение — по своята чистота. Ние не можемъ да вземемъ дѣцата като идеалъ за любовта, тѣ сж много неустойчиви. Азъ взимамъ двѣ фази въ живота, като идеални образи на любовта: младата мома на 21 години, и стариятъ дѣдо на 100 години. Любовта и на двамата е идеална. Ако момата до 21-годишна възраст не се е покварила въ любовта си, тази любовъ ще има идеаленъ характеръ. Хората отпослѣ се покварятъ; като влизатъ въ живота, тогава се явяватъ примѣси въ любовта имъ. Тия примѣси развалятъ красивата любовъ. Всички сме минали прѣзъ тази възраст. Нѣкои отъ васъ още живѣете въ 21-та си година; други вече мислятъ да я напуснатъ, казватъ: тукъ, на земята съ идеали не става, ами чакай да се вдѣлбоча въ себе си, да поразгледамъ, какво имамъ, и като се затворите, какво става? — Въздухътъ става неносенъ за живота ви. Чо-

вѣкъ не трѣбва да се затваря, но трѣбва да се отвори, като цвѣтъ за тази Божествена свѣтлина и да придобие тази мощна форма. Вие още не сте любили. По кой начинъ не сте любили? Вие още слуга и слугиня не сте ста̀вали, нито при тебе слуги сж идвали.

Слуга да станешъ! — туй е разрѣшението на задачата на Любовта. Вие тепърва ще почнете да разрѣшавате този въпросъ. Тепърва ще започнете да проявявате любовта си! За васъ сега се създаватъ условия. Вие сте повикани да разрѣшите този специаленъ въпросъ, специаленъ въ неговия пръвъ етапъ. Христосъ казва, че човѣкъ трѣбва да се отрече отъ себе си. Отрече ли се отъ себе си, споредъ онова дълбоко разбиране смисъла на тия думи, той е завършилъ цѣлокупния си животъ. Разрѣши ли въпроса въ тази форма, той ще добие пълно разрѣшение да помага и на другитѣ. Само така ще се образува между васъ тази хармония, тази мека атмосфера, безъ подозрѣния, безъ съмнѣния и безъ страхъ. Азъ трѣбва да имамъ въ съзнанието си само единъ идеалъ, да зная, че въ душата ми царува безкористна любовъ и да кажа: азъ съмъ готовъ да жертвувамъ живота си за доброто на всѣка душа! Всѣка сестра и братъ трѣбва да сж готови да жертвуватъ всичко за онзи, когото обичатъ. Ако ние сме готови така да се жертвуваме единъ за другъ, ние ще се жертвуваме и за Бога. Вие не трѣбва да взи-

мате всичко това въ букваленъ смисълъ. Ще дойдатъ изпитанията и ще ви заставятъ да проявите любовта.

Нѣкой пжтъ ангелитъ слизатъ отъ небото съ цѣль да разрѣшатъ извѣстна задача на Любовта. Напримѣръ, на нѣкой ангелъ се дава задача, да прояви Любовта чрѣзъ нѣкоя сестра съ кораво сърце, която никога не се е влюбва. Той трѣбва да влѣзе въ нейното сърце и да изяви Любовта навѣчъ. Тази мома като се влюби, ще се намѣри въ небрано лозе. Какво ще прави? Ще се влюби! Тази мома ще се влюби, защото ангелътъ разрѣшава своята задача. Ако тя върви по неговитъ съвѣти, ще дойде до най-красиво разрѣшение на Любовта. Обаче, ако не послуша този свещенъ гласъ, ще падне въ изкушение.

И тъй, когато казвамъ, че Богъ е Любовъ, подразбирамъ, че нѣкой ангелъ разрѣшава въ васъ задачата на Любовта. Когато Богъ дойде въ васъ да се прояви, по никой начинъ нѣма да Го подпушвате. Подпуштите ли Го, вие ще си създадете най-голъмото нещастие. Ще съзнавате, че Господъ е въ васъ, ще слушате Неговия свещенъ гласъ; ще бждетѣ вѣрни, нѣма нито на йота да отстѣпвате отъ това, което ви говори. Вървете по този правъ пжтъ, и не се бойте! Вървите ли по този пжтъ, ще се яви разширение въ сърцето и душата ви. Умътъ ви ще се освободи отъ всички спънки и ограничения. Тогава вие ще

почувствувате вътрѣшния смисълъ на живота, ще оздравѣете отъ всички недъзи и, окръжаващитѣ ви ще познаятъ, че вашиятъ животъ е чистъ. Тази е великата задача, която ви прѣдстои да разрѣшите. Ако не разрѣшите въпроса по този начинъ, тогава ще имате единъ животъ на изсъхване. Да скжсате извѣстни връзки и да считате, че сте ги разрѣшили, това е глупаво. Религиознитѣ хора въ това отношение сж егоисти. Божественото учение, което иде въ свѣта да подигне човѣчеството, нѣма такъвъ характеръ, какъвто вие се стремите да му дадете. Та всички ще се молимъ!

И тъй, молете се единъ за другъ не за опрощение на грѣховетѣ си, но Богъ да оправи пѣтищата на Любовта, която дѣйствува въ вашитѣ сърца. Богъ да оправи пѣтищата на свѣтлината, която се отправя къмъ вашия умъ. Богъ да оправи пѣтищата на знанието, което иде да се всели въ вашитѣ души, да ви покаже свещения пѣтъ на живота. Казвате: ние можемъ да направимъ всичко. Ако Богъ живѣе въ насъ като Любовь, и ние като живѣемъ въ Него, щомъ прояви Любовта Си, ние ще се качимъ на най-високия върхъ, ще дойдемъ въ съприкосновение съ най-високата сила — Любовта, ще бждемъ при Истината, която ще даде красота на живота ни, и тогава ще се създаде новото човѣчество. То е създадено вече, но ще се даде изразъ на но-

вия човѣкъ. Ние ще почувствуваме тази вжгрѣшна връзка, ще минемъ отъ спяще състояние въ будно, или отъ смъртъ, отъ ограничено състояние въ безгранично, отъ врѣмения животъ къмъ вѣчния, дѣто нѣма изтощаване — съ една дума, ще намѣримъ туй, коего алхимицитѣ сж търсили — „вѣчното подмладяване.“ Това е смисълътъ на живота — човѣкъ постоянно да усѣща въ себе си, какъ се подмладява, какъ се видоизмѣня отъ красота въ красота, отъ сила въ сила. Затова Христосъ пострада. Той казваше: „Много работи има да ви кажа, но сега още не е врѣме. За въ бждеще, когаго Духътъ дойде, Той ще ви научи. Тогава азъ пакъ ще бжда на земята“.

Сега Богъ иде въ свѣта да се изяви по единъ новъ начинъ. Той се изявява въ всички ни, прѣустройва всичко наново. Ние ще бждемъ строители на туй ново, строители на новото човѣчество. Вие ще кажете: какво можемъ да правимъ ние тукъ? — Богъ, Който живѣе въ насъ, и ние, които изявяваме Неговата сила, всичко можемъ да направимъ. Тѣзи „ние“ вече живѣятъ по цѣлата земя. Единъ день тия Братя ще започнатъ да ви посѣщаватъ, и тогава нѣма да се плашите. Нѣкой отъ тия Братя ще дойде, и тогава мжжътъ нѣма да пита: кой бѣше онзи, който влѣзе въ кжщи? И ти нѣма да питашъ мжжа си: коя бѣше онази, която влѣзе въ стаята?

Ще имаме свещена вѣра единъ въ другъ, и никой абсолютно нѣма да се съмнѣва въ нѣщо нечисто. Всичко ще бжде свещено! Любовта ще се проявява и по другъ начинъ, безъ какво и да е опетняване, което грѣхътъ е внесълъ. Навсѣкждѣ ще има голѣмо изобилие!

Коя мисълъ остана въ ума ви като най-важна? — Мисълта за Божественото. Вие не се безпокойте, какъ ще се разрѣши въпросътъ. Той ще се разрѣши по единъ естественъ пжтъ, но всички трѣбва да бждете готови, когато Божественото говори въ васъ, да Го слушате. Всички трѣбва да бждете готови за това, да не жертвувате Божественото, да не се отказвате отъ Него, но да Го познаете. Този въпросъ е за сега, не е за въ бждеще. Днешния день ще отбѣлѣжимъ съ това — да се качимъ на високия върхъ! Туй ще бжде задачата ни. Сега ни прѣдстои една материална работа — да се качимъ на високия върхъ. Той е много високъ, но все-таки приятно е да се качимъ горѣ! Само тамъ ще разберете, какъвъ е този върхъ. Той не е много остъръ, той е най-красивиятъ върхъ, който нѣкога сте виждали въ свѣта. Той е толкозъ красивъ, че като се качи човѣкъ горѣ, каквато скръбъ и да има, всичко това моментално изчезва, сърцето започва да тупти усилено, и той забравя всичко. Като се качи на високия върхъ, човѣкъ е готовъ всичко да

направи. Нѣма нѣщо невѣзможно за него! Той казва: не струва човѣкъ да скѣрби! Музикантъ може да стане, поетъ може да стане, господаръ може да стане — каквато работа и да започне, всичко разрѣшава. Като погледне отгорѣ, той поклати глава и казва: сега разбирамъ Божиитѣ пжтища! Господи, прати ме пакъ долу. И като слѣзе долу, той вече е пѣленъ съ онази велика сила на Любовьта. Отдѣто мине, носи благословение. Такива сж великитѣ Братя! Все отъ този върхъ слизатъ; тѣ тамъ живѣятъ. Като слѣзатъ, послѣ отново се качватъ, защото все отъ тамъ черпятъ. Дойдатъ на земята, пакъ се върнатъ. Слѣзатъ, пакъ се качатъ. Постоянно има слизане отъ върха, и качване къмъ върха.

Сега, по сжщия законъ, и вие ще започнете да се качвате и слизате — това е великото разрѣшение на въпроса!

Живитѣ образи.

Можете ли да ми кажете, защо ви пече днесъ слънцето? Слънцето може ли да пече нѣкого? Кого е изпекло до сега? Пече ли, или грѣе слънцето? (—грѣе и топли.) Ако ви пече, то е отъ васъ; ако ви грѣе и топли, то е отъ него. Когато нѣкой човѣкъ те пече, то е отъ васъ, а пъкъ когато той ви грѣе и топли, то е отъ него. Защо ви пече? Когато дойде нѣкой разбойникъ, защо ви пече? Защото не му давате пари. Дай му паритѣ си, нѣма да те пече. Въ печенето той влага нѣщо, все иска нѣщо. Онзи, който иска да вземе нѣщо, той те пече. Той иска да вземе най-доброто. И като те напече, като си вземе, каквото му трѣбва, не иска нищо повече

Сега, като чета Евангелието на Иоана, спирамъ се на различни глави отъ него. Мислихъ да ви чета 8-ма глава, но тя е много корава за васъ; дойдохъ до 14-та, казвамъ: много е костелива; 15 та — много е тежка. Избрахъ най-послѣ 3-та глава отъ Иоана, 1-ви и 2-ри стихъ:

„Имаше нѣкой си човѣкъ отъ фари-сеитѣ, на име Никодимъ, началникъ юдейски. Той дойде прѣзъ нощъ при Исуса и рече Му: „Равви, знаемъ, че отъ Бога си дошълъ Учи-

тель, защото никой не може да прави тѣзи знамения, които Ти праришъ, ако не е Богъ съ него.“

Вториятъ стихъ, това е встѣпление въ рѣчта Му. Той започва внимателно, похвалява Го, понамазва малко колата, много отда-лечъ пипа. На туй привѣтствие, на тази рѣчь на Никодима, Христосъ отговаря: „Истина, истина ти казвамъ, ако се не роди нѣкой из-ново, не може да види Царството Божие“. „Че азъ съмъ дошълъ отъ Бога, то е тѣй“, казва му Христосъ, „и че съмъ Учителъ, и то е право, но важното за тебе е, ти да влѣ-зешъ въ Царството Божие.“

Казва Му Никодимъ: „Какъ може старъ човѣкъ да се роди?“ Това е важниятъ въ-просъ. Вие казвате: грѣшенъ човѣкъ може ли да се изправи? И си отговаряте: не може. То значи: старъ човѣкъ може ли да се ро-ди? И пакъ си отговаряте: не може. Не е така. — Може. Ами кога те вкаратъ въ нѣ-кой затворъ и те облѣкатъ съ халата на нѣ-кой прѣстѣпникъ, ти прѣстѣпникъ ли си? Правото е, че не си прѣстѣпникъ, но носишъ халатъ № 35. Значи, мязашъ на прѣстѣп-никъ. Дойда азъ, хвърля ти халата, хвърля № 35 и на мѣстото му напиша: този е цар-ски синъ, пратете го при баща му. Питамъ: като видятъ хората това, какъ ще те посре-щнатъ тогава? Значи, всичкото ти нещастие е било въ халата. До тогава, докато ти но-

сишъ въ себе си една отрицателна мисль, че не можешъ да бѣдешъ човѣкъ, ти носишъ дяволски халатъ. Казвашъ: номерътъ ми е 35, отъ менъ човѣкъ не може да стане. Слѣдъ като отворятъ вратата на затвора и ти кажатъ да излѣзешъ навънъ, ти казвашъ: не, азъ не излизамъ, може да ме убие нѣкой. Излѣзъ навънъ, плѣй на петитѣ си, и да те нѣма! Ама честно ли е да направа това? Питамъ: честно ли бѣше да влѣзешъ въ затвора? Ти си направилъ вече едно безчестие, направи тогава второ безчестие и излѣзъ отъ затвора навънъ! Като се извършатъ двѣ безчестия въ прогивоположна посока, ражда се една правда. Ако влѣзешъ да крадешъ въ една кѣща, или да направишъ едно прѣстѣпление, но усѣтишъ, че хазяинътъ иде, какво правишъ? — Плюзъшъ на петитѣ си, и бѣгаешъ навънъ. Какво става тогава? — Себе си избавяшъ отъ страдания, а тѣхъ отъ прѣстѣпления. Слѣдъ като си влѣзълъ въ чуждата кѣща, ти не си мислилъ нищо, но послѣ се питаешъ: Господи, право ли е да бѣгамъ сега? Ами защо ти е далъ Господъ крака? — Да бѣгаешъ — нищо повече. Бѣгането всѣкога подразбира интелигентность. Само разумниятъ човѣкъ бѣга. Заякътъ е много уменъ, когато бѣга. Когато пасе, той е много будала. Нѣкой пѣтъ, като те види, той се слегне и те гледа. Ти вървишъ къмъ него, той мисли, че не си го видѣлъ. Туй е тактъ отъ негова стра-

на. Но, като прострешъ ржката си да го хванешъ, той изведнѣжъ се извива и избѣгва. Питамъ: защо не бѣга по-рано, ами тъй се е слегналъ само? Защо не плюе на краката си по-рано и да бѣга? — Понеже и той подържа вашия моралъ, мисли си: дали ще мога да бѣгамъ, или не. Подгони ли го, обаче, нѣкой хрътъ, или нѣкой копой, той веднага се слѣга и притайва, послѣ подскача въ обратната страна и изведнѣжъ избѣгва. Значи, той мисли. Най-напрѣдъ прави стратегия, по геометрически начинъ си прави измѣрванията. Той още като върви, крои си планъ, размишлява, какъ да избѣга. Заякътъ бѣга всѣкога точно въ обратната посока. Така и човѣкъ, когато се уплаши, мисли много хубаво. Азъ трѣбва да ви уплаша, за да мислите.

„Може ли втори пжтъ да влѣзе въ утробата на майка си и да се роди?“

Отговори Исусъ: „Истина, истина ти казвамъ, ако се не роди нѣкой отъ вода и Духъ, не може да влѣзе въ Царството Божие.“ Тукъ Христосъ опрѣдѣля елементитъ, необходими за новораждане — „вода и Духъ.“ Христосъ иска да каже, че да се ражда човѣкъ при обикновенитъ условия, не струва вече, но да се роди отъ вода и Духъ. Той не подразбира обикновеното раждане.

„Роденото отъ плътъ, плътъ е, а роденото отъ Духъ, Духъ е.“

„Вѣтърътъ вѣе, дѣто ще“ — както и днесъ вѣе.

„Гласътъ му чуешъ, но не знаешъ отъ дѣ иде, и кждѣ отива.“

Тия въпроси за „раждане и новораждане“ сж още земни работи. Тѣ се отнасятъ до земята, до този животъ. За да се прѣнесе животътъ отъ едно състояние въ друго, ти трѣбва да се родишъ отъ вода и Духъ, да туришъ водата въ себе си, да станешъ толкова пластиченъ, че на колкото парчета да те рѣжатъ, да не могатъ да те прѣрѣжатъ, отново да се съберешъ на едно мѣсто, както се събиратъ воднитѣ капки. Водата можешъ да я биешъ, да я рѣжешъ, да я цапашъ, но оставишъ ли я да мине прѣзъ почвата, тя пакъ се прѣчиства. Врѣменно можешъ да ѝ направишъ всѣкаква пакостъ, но тя не се цапа, отново се възстановява въ първия си видъ. Така и вие като вода ще бждете. Вие ще кажете: каквъ животъ може да има въ водата? — Въ водата именно е животътъ. Ако ти нѣмаше плюнница да си сдѣвчешъ хлѣбеца, какъ щѣше да стане съ него? Водата, като влѣзе въ стомаха, тя прави всичко. И храната, ако не се прѣвърне въ жидкостъ, нищо не може да стане. Следователно, твърдата материя трѣбва да стане пластична, да мине въ жидка, да стане по-ефирна, по-нѣжна.

„И никой не е възлѣзълъ на небето, тъкмо Този, Който е слѣзълъ отъ небето, Синъ чловѣчески, Който е на `небето“.

Думата „Синъ Человѣчески“ ще замѣстите съ думата „най-възвишеното, най-разумного, Божественото“, което трѣбва да бѣде въздигнато у човѣка, а не разтнато. То трѣбва да управлява човѣка.

„Защото Богъ толкозъ възлюби свѣта, щото даде Сина Своего Единороднаго, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, но да има животъ вѣченъ“.

— Значи, Богъ толкова възлюби свѣта, че имъ даде разумность, внесе разумъ въ тѣхъ, за да ги спаси отъ всичкитѣ имъ страдания.

„Понеже Богъ не е проводилъ Сина си въ свѣта да сѣди свѣта, но да бѣде спасенъ свѣтътъ чрѣзъ Него.“

— Нашиятъ разумъ не е даденъ да сѣдимъ хорага, а да ги спасимъ, да ги упѣтимъ, да ги научимъ, да имъ покажемъ пътя къмъ спасението.

„Който вѣрва въ Него, не ще бѣде осѣденъ, а който не вѣрва, той е вече осѣденъ, защото не е повѣрвалъ въ Името на Единороднаго Сина Божия“. Тия думи ще изтълкувамъ така: всѣки, който не възприеме законитѣ на разумния животъ и не го използва за доброто на неговия разумъ, той е осѣденъ вече. Той е единъ първокласенъ будала, и всѣки ще му се смѣе. Този будала казва: Господъ не можали да направи земята така, че единъ день да се върти отъ лѣво къмъ

дѣсно, а вториятъ день — отъ дѣсно къмъ лѣво? Господъ не можа ли да устрои човѣка така, че храната да влиза въ стомаха, безъ да я дѣвчимъ? Или, Господъ не можа ли да тури очитѣ на човѣка на гърба? Или, Господъ не можа ли да ни тури по 100 очи, а ни е турилъ само по двѣ? Господъ не можа ли да постави по едно око на всѣки прѣстъ, та човѣкъ, като ходи, да не си удря краката? Будала! Око на прѣстъ туря ли се? И този човѣкъ мисли, че е нѣкакъвъ великъ философъ! Защо Господъ допусна грѣха въ свѣта? — За будалитѣ. „Буд—аллахъ“, значи събуди Господа въ себе си! Будала е този, който не е събудилъ Божественото въ себе си. Понеже будалата не събужда Господа въ себе си, ще му дойдатъ мжнотиитѣ. Щомъ го събуди, той става „ил-аллахъ“.

И вие сега седите и казвате: тази моя съсѣдка, или тази моя сестра е будала. Защо я прати Господъ при менъ, да ме пече всѣки дечъ на шишъ? Ами ти, която си разумна, обзри тази будала. Будалата самъ не може да се обърне. Законътъ е такъвъ. Вие отидете въ нѣкоя къща, при нѣкоя ваша сестра, която има много вълна, но не знае па преде и е съвсѣмъ оголѣла. Вие и се смѣете. Не се смѣйте, но покажете и какъ се преле, научете я. Знаете ли, на какво мята тя? Единъ младъ човѣкъ се оженилъ за една мома, която била много хубава, но много мързелива,

не знала да преда. Той ѝ казалъ: „Жена, съ хубостъ само не става, ти трѣбва да знаешъ да предешъ, защото ще оголѣемъ“. Тя взела отъ майка си двѣ вретена съ прежда, турила ги въ една каца и отъ врѣме на врѣме показвала на мъжа си ту бѣлото, ту черното вретено, като му казвала ето, и азъ преда. Обиче, само съ показване на вретената въпросътъ не се разрѣшавалъ, тѣ си оставали на сѣщия редъ. Дошло врѣме да се жени братъ и Повикали я на сватба. Какъ ще отиде, нѣма дрехи! Окжсала се, нѣма съ какво да се облѣче. Тя казва на мъжа си. „Какво да правя?“ — Нали ти казахъ, че трѣбва да работишъ! Мечъ ме е срамъ да те водя такава окжсана! Но тя била хитра, казала му. „Слушай, ние имаме единъ голѣмъ копъ, ти ще ме туришъ въ кюпа и ще ме зведешъ съ колата при майка ми. Тя ще ми даде дрехи, за да се облѣка за сватбата“. Впрѣга колата позежда ч, но и той хитъръ, начислилъ друго нѣщо. Остава колата въкъ отъ селото и отива самъ при майка ѝ. Тя го пита „Защо идешъ самъ, дѣ е дъщеря ми?“ — А, твоята гъщеря, като нѣкоя царичка, иска да излѣзатъ всички цевери, сватове, цѣлото село, да я посрещнатъ съ музички и гайди, не иска да дойде тукъ сама „Ты ли?“ Тръгватъ тѣ, но дъщерята, като усѣтила, че идватъ всички сватове да я посрещнатъ, изкочила отъ копа и се върнала въ къщи. Тѣ дошли, намѣрили кюпа празе го.

„Кждѣ е дъщерята?“ — А, тя е особена, върнала се е въ кжщи, види се иска отъ село да я вземете. Свършили тѣ свадбата и безъ нея. Връща се той въ кжщи, и какво намира? Тя взела хурката и вретеното, преде ли, преде. Той направилъ качамакъ, вика я да ядатъ, но тя казва: „Не искамъ да дойда, тури качамака на рамото ми, та и да преда, и да ямъ“. Пробудила се тя вече, преде. Казва си: „Втори пжтъ сватба нѣма да пропушамъ“. На рамото каша и преде! Та сега и вие, ще държите хурката въ ржка, а кашата на рамо. Това не се отнася до всички, но само до нѣкои отъ васъ, на които работата не е изправна. Тия, на които работата е изправна, този примѣръ не се отнася за тѣхъ. На всички трѣбва една свещена работа, но да не ви е срамъ отъ нищо. Дойде ли до работата, трѣбва да бждемъ готови за всичко! Човѣкъ, който не се срамува отъ работа, той е на правия пжтъ.

„Понеже всѣки, който прави зло, мрази видѣлината, да не би да се докажатъ неговитѣ дѣла, че сж зли.“

— Значи, всѣки, който не възприема разумния животъ, живѣе по старому. И всѣки, който не живѣе въ видѣлината, мрази разумния животъ.

„Но който прави Истината, иде къмъ видѣлината, за да се явятъ дѣлата му, че сж по Бога направени.“ (До 22 стихъ ви е достатъчно.)

„Има трудни въпроси въ свѣта, които трѣбва да се разрѣшаватъ, и трудни задачи, които трѣбва да се изпълняватъ. Ще започна съ единъ примѣръ, но прѣди това ще ви кажа нѣколко обяснителни думи. Прѣдставете си слѣдното положение. Ако спасението на човѣчеството зависѣше отъ нѣкое външно условие, на примѣръ, ако трѣбваше да имате 100 милиона лева злато, колцина отъ васъ биха се спасили по този начинъ? Добръ, прѣдставете си, че въпросътъ бѣше туренъ другояче. Ако вие, за да се спасите, трѣбваше да бждете най-умния, най-учения, най-мъдрия човѣкъ, колцина отъ васъ биха се спасили при това условие? Или, ако спасението зависѣше отъ това, че трѣбваше да бждете единъ отъ най-силнитѣ хора, да можете да се борите едновременно съ 100 души, колцина отъ васъ биха се спасили по този начинъ? Значи, има още по-трудни задачи за спасението. Но азъ ви казвамъ: спасението се дава даромъ, а отъ васъ се изисква само вѣра.

Знаменитиятъ адептъ Саваатъ-Бенъ-Абу трѣбвало да прѣкара своето послѣдно посвещение, за да бжде приетъ като членъ на Бѣлото Братство. Нѣкога, въ миналото си, той направилъ една малка погрѣшка, която трѣбвало да изкупи съ едно голѣмо изпитание. За това изпитание го пратили въ царството на Елмуръ. Царь Елмуръ билъ много знаме-

нитъ човѣкъ, много уменъ, но и много строгъ: най строгиятъ царъ, който нѣкога сѣдѣлъ е на земята. Той ималъ само една дъщеря, Елмира-Мелбуръ, най-красивата мома, която, обаче, била толкова взискателна, толкова претенциозна, че всички се плашили отъ нея. Дѣто минавала, ако намѣри нѣкоя погрѣшка нѣкъдѣ, да си мисли този, който я направилъ. На този адѣптъ дали задачата да изкупи своето прѣгрѣшение на миналото, но само въ такъвъ случай, ако може да накара царската дъщеря да се влюби въ него. Обаче, изпращатъ го на земята като най-послѣдеиъ бѣднякъ, дрипавъ, окжсанъ, и той трѣбвало въ този си видъ да накара царската дъщеря да се влюби въ него. Само по този начинъ ще може да изкупи своята погрѣшка. Той се намѣрилъ въ чудо. Употрѣбилъ всичкото си знание, което придобилъ отъ миналото, но не хваща; по никой начинъ не може да ѝ обърне вниманието. Дошълъ до отчаяние, казалъ си: изглежда, че тази моя погрѣшка ще си остане и занепрѣдъ, и азъ не ще мога да влѣза като членъ на Бѣлото Братство. Питамъ ви: какъ бихте разрѣшили този въпросъ? Отчаялъ се той. И наистина, може ли послѣдеиъ бѣднякъ да се ожени за царската дъщеря? И вие по нѣкой път искате нѣкой възвишенъ ангелъ, нѣкой възвишенъ духъ, който има такава история, такива познания въ себе си, такава красота, да ви обърне внимание.

Питамъ: не искате ли невъзможното? И нѣкой пакъ казвате: Господи, защо не изпратишъ Духа си? За да изпрати Господъ Духа си, знаете ли какво се иска отъ васъ? Отчаялъ се този адептъ, но знаеялъ, че по какъвто и да е начинъ, ще трѣбва да разрѣши тази задача и почналъ да се моли на Бога, да му помогне, да му даде единъ методъ за изправление, защото той съвсѣмъ объркалъ работитѣ. Всичкитѣ методи, които той знаеялъ, приложилъ, но задачата не се разрѣшила. Сърцето на тази царска дъщеря не се отваря. Моли се той, цѣли 20 години се молилъ, да му се помогне да разрѣши задачата си и да влѣзе като членъ въ Бѣлото Братство. Той не искалъ да се ожени за царската дъщеря, но само да я накара да го обикне. Обикне ли го тя, любовта ѝ ще го спаси. Ако тя не го обикне, той не може по никой другъ начинъ да се спаси. Добрѣ, можешъ ли да заставишъ любовта съ законъ да те обикне? — Не можешъ. Двадесетъ години се молилъ той! И знаете ли, какъвъ билъ резултатътъ отъ тази молитва? Ще ви кажа резултата. Царската дъщеря заболѣла отъ проказа. Лицето ѝ, тѣлото ѝ тъй се обезобрази, че изгубила всичката красота. Сърцето на бащата се стѣгало отъ мъка, и затова изпратилъ хора по цѣлото царство, да доведатъ всички най-умни и знатни лѣкари, да помогнатъ, да спасятъ дъщеря му. Бащата обичалъ дъщеря

си много, всичко жертвувалъ садали нея, само да се спаси, обаче никси не могълъ да ѝ помогне. Най-послѣ тя казала на баща си: „Татко, ако дойде нѣкой, който ще може да ми възвърне красотата, азъ съмъ готова да го обикна“. Тогава изпращатъ този адептъ при нея. Той дохожда, полага си двѣтъ ржце отпорѣ ѝ, и проказата изчезва; прѣдишната ѝ красота се възвръща, и тя го обиква. Тогава го направили членъ на Бѣлото Братство. Но знаете ли, колко е коствувало на Саваатъ-Бенъ-Абу туй лѣкуване на царската дъщеря? Той трѣбвало да вложи цѣлата си душа вжтрѣ въ нея — да се пожертвува.

Слѣдователно, ако ние, въ даденъ случай, не сме готови да пожертвуваме за Бога всичко, Богъ не може да влѣзе въ насъ. Не казвамъ, че ние не правимъ жертви, всички правимъ жертви, но когато искаме да придобиемъ онова благо — да станемъ свободни — царската дъщеря непременно трѣбва да заболѣе отъ проказа, и ние трѣбва да бждемъ готови да я излѣкуваме, като вложимъ всичката си душа. Само по този начинъ ще дойде Божествената Любовь въ насъ, като единъ ключъ. Само така ще се прояви Богъ въ насъ! Въ Любовьта има единъ великъ законъ. Той е слѣдниятъ: ако ти си позволишъ само да споменешъ на нѣкоя жива душа, че я обичашъ и съ това я ограничишъ, ти си изгубилъ вече всич-

кага любовъ Богъ, Който е направилъ свѣта, напълно спазва този законъ. Кой е чулъ до сега Господъ да каже нѣкому: „Азъ те обичамъ“? Другитѣ говорятъ за Него, че Той е Любовъ, но Богъ никога не споменава това. Защо? — Той спазва този великъ, свещенъ законъ, за да не се ограничи Любовта. Затуй Богъ е неизмѣненъ, святъ, чистъ! Любовта трѣбва да бжде чиста въ всички свои проявления. И само така тя е въ сила да подигне човѣка. Туй ни най малко не трѣбва да ви обезсърчава, но да ви насърчава. И сега да знаете, ще дойде дечъ, когато и да е, когато на единъ отъ вашитѣ изпити вие ще трѣбва да положите цѣлата си душа, за да излѣкувате царската дъщеря. Ще дойде този изпитъ, а може би да е сега. Вие и сега имате изпити, но тия изпити не могатъ да се сравнятъ съ този, който ви прѣдстои за въ бждеще. Когато вложите цѣлата си душа, само тогара ще разберете, какво нѣщо е Любовта. Христосъ казва: „Имамъ властъ да положа душата си, да я дамъ; имамъ властъ и да я взема“. Казахъ ви онзи день въ бестѣдата си, че човѣшката душа никой не може да зароби. Ако азъ влагамъ нѣкъдѣ моята душа, за да бжде тя проводникъ на Божията Любовъ, това е именно, което тя изисква. Душата всѣкога иска да бжде проводникъ на Божията Любовъ.

Този примѣръ е толкова великъ по свое-

То схващане, че вие въ обикновения си животъ може да се обезсърчите, да кажете: е, каква е нашата работа! Дѣ да сме и ние въ своето послѣдно посвещеніе! Обаче, това не трѣбва да ви обезсърчава. Ако при единъ 200-годишенъ джбъ, или при единъ 200-годишенъ орѣхъ посадите единъ малкъ орѣхъ, който едва сега се показва надъ почвата, питамъ: каква разлика има между голѣмия и малкия орѣхъ? Този малкъ орѣхъ слѣдъ 200 години ще бжде като голѣмия. Вие ще се радвате на възможността, която е скрита въ душата ви, да растете. Вие ще се радвате на възможността да разбирате, което разбиране е гложено въ васъ, и което можете още повече да придобиете за въ бждеще. Трѣбва да се радвате! Не трѣбва да отпадате духомъ, не трѣбва да се смущавате, че нѣкой е израсналъ голѣмъ. Вие ще се радвате, че той се е проявилъ, но ще знаете, че и въ вашата душа има сжщитѣ възможности да израстете като него. Този голѣмъ орѣхъ нека ви бжде единъ потикъ, че и въ васъ има такава възможность да израстете. Когато видите единъ добъръ, единъ уменъ или единъ красивъ човекъ, нека туй бжде въ васъ единъ импулсъ, че Богъ е вѣренъ и истиненъ. Всички тия хора ще бждатъ свидѣтели, че и ние можемъ да бждемъ добри, умни, красиви, учени и т. н. Когато говоримъ за ангелитѣ, туй да ви причинява радостъ, да знаете, че и вие единъ день

ще бъдете ангели. Да станете ангели, то не подразбира само да ви израснатъ крила, тогава ще бъдете птици, но ако станете ангели, трѣбва да имате една възвишена интелигентностъ въ себе си, една свѣтла ангелска мисль, съ която ще може свободно да посѣщавате слънчевитѣ системи и да ги изучавате. Тогава нѣма да питате, трѣбва ли да дойдете отъ София на събора, или не. Съ своята крилата мисль, вие ще бъдете навсѣкъдѣ. Въпросътъ е, че вие сега сте на земята, а азъ ви говоря за ангелитѣ. Независимо отъ това, тукъ ме разбирате добрѣ, но когато се върнете въ София и другитѣ градове изъ България, вие ще влѣзете пакъ въ вашитѣ кухни, а ангелитѣ ще останатъ на небето. Вие ще останете около тенджеритѣ, а всички тия възвишени работи ще останатъ горѣ. Вие ще търкате въ коритото кирливитѣ си дрехи, а всички възвишени работи ще ви се видятъ отдалечени и ще кажете: тази работа нѣма да я бжде! — ще се обезсърчите. Питамъ: кой ви тури на коритото да перете? Защо перете, я ми кажете? Кой е виновенъ за това положение? Не сте ли вие самитѣ? Прѣди да перете на вашия възлюбенъ дрехитѣ, колко сте му мърморили, че го обичате, че ако не го вземете, не ще можете да живѣете безъ него и т. н.. А сега, като сте на коритото, казвате: защо да му пера дрехитѣ! Като дойдете при тенджерата, пакъ казвате: защо да му готвя?

Прѣди да се съчетаете, и той ви е казвалъ, азъ те обичамъ, безъ тебъ не мога да живѣя, безъ тебе ще умра. А сега, като седне въ канцеларията при масата, цѣлия день дращи съ перото, или пъкъ цѣлия день оре земята съ ралото и казва: не може ли да се намѣри нѣкой по-лесенъ пжтъ? Добрѣ, кой го накура да оре земята? Питамъ тогава: какво е вашето разбиране за живота? Когато изпждиха Адама изъ рая, Богъ му каза: „Ще отидешъ да орешъ земята!“ И когато жената съгрѣши, Богъ ѝ каза: „Цѣль день ще бъркашъ въ тенджерата и ще перешъ“. Има обаче, единъ лесенъ начинъ за праче. Знаете ли кой е той? — Ще вземешъ дрехата на своя възлюбенъ и само като я изгърсишъ, тя ще стане чиста, и бѣла. И азъ имамъ единъ методъ, чрѣзъ който изпитвамъ хората, дали ме обичатъ, или не. Ще имъ дамъ ризата си, и ако тя светне само като я тръснатъ, ще зная, че ме обичатъ. Като дойде нѣкой при менъ, ще му дамъ кърпичката си, ще кажа: изгърси я само, да видя какъвъ си. Нали ще учите сегі новото?

Ние прѣнасяме нѣщата отъ обикновеното къмъ необикновеното, отъ врѣмненното къмъ вѣчното. Щомъ влѣзете въ небето, вие и тамъ ще живѣте. Животътъ на земята е само едно приготовление за единъ по-възвишенъ животъ. Птицитѣ ператъ ли дрехитѣ си?

Казвамъ: важниятъ въпросъ за васъ е, че при всѣко едно посвещение, вие трѣбва да имате по едно ново проявление на Любовта. Трѣбва да знаете това! Животътъ седи въ всестранното проявление на Любовта. За сега вие имате само първото проявление на Любовта, т. е. вие знаете само една отъ формитѣ на Любовта. Колко форми, колко проявления има Христовата Любов! Нали всички проповѣдватъ, нали всички търсятъ Любовта на Христа? Какъ ще я придобиете? — Ще изучавате Писанието основно, ще изучавате опитността на всички ваши братя, които сж живѣли прѣди васъ. Въ обикновения си животъ, между обикновенитѣ си работи, ще изучавате и сжществениитѣ. Нѣкой пжтъ вие сте недоволни отъ сегашния си животъ, но тъй както сте поставени въ живота си, той е едно училище заради васъ, въ което постепенно трѣбва да разрѣшите всичкитѣ задачи. Всички вие имате различно мнѣние и разположение къмъ хората. Нѣкои хора ви сж антипатични, други — симпатични, за нѣкоя сестра казвате: тази сестра ни е антипатична. Хубаво, но вие трѣбва да разрѣшите правилно този въпросъ. Ами че единъ день, когато заминешъ за другия свѣтъ и видишъ въ рая тази сестра при тебе, тогава? Единъ американски професоръ казалъ, че не иска да види нѣкои хора за 10,000 години. Не е така. Всички ще се измѣните, и трѣбва да

знаете, че когато не обичате нѣкого, той ще дойде въ рая при васъ. Тогава какво ще правите? Той ще наруши мира ви и тамъ. Не е въпросътъ да измѣнимъ естеството на другитѣ хора, но ние трѣбва да измѣнимъ себе си. Азъ трѣбва да измѣня себе си, да зная, че обичамъ хората, а не да ги карамъ да вѣрватъ, че ги обичамъ. Азъ трѣбва да зная, че туй, което проявявамъ въ даденъ случай къмъ хората, е отъ любовъ къмъ тѣхъ и да се радвамъ на най-малкото проявление на любовта. За менъ е важно това, че проявявамъ Божията Любовъ. И нека това да е свършенъ фактъ за мене, а не да се спирамъ върху туй, какво мислятъ другитѣ хора. Само така могатъ да се спасятъ хората.

Питамъ: когато Христосъ дойде и пострада за човѣчеството, колко души повѣрваха въ Неговата Любовъ? — Само 12 души повѣрваха и то до нѣкждѣ, не напълно. Най-послѣ и тѣ се разбѣгаха. Единъ се отрече, другъ си остави дрехата и избѣга, за да не се съблазни, но слѣдъ възкресението почнаха единъ по единъ да се събиратъ. Питаха: какъ стана тази работа? Христосъ знаеше въ себе си, че е извършилъ волята Божия, че е изпълнилъ закона на Любовта, и тоза му причиняваше голѣма радостъ. Христосъ дойде въ свѣта не само да спаси човѣчеството но и Той самъ да добие една велика опитностъ. Нѣкои казватъ: Учителю, ти

знаешъ. Не ми казвайте, че азъ зная. Какво зная азъ, извѣстно ми е; не е въпросътъ въ това, какво азъ зная, но какво вие знаете. Какво знаете вие, и това не е важно, но какви отношения имате — ето въпросътъ, който трѣбва да ви занимава. Отношения трѣбва да имате! Кажете ми ти, какви отношения имашъ къмъ хората, какви отношения имашъ къмъ Бога; кажи ми, какво знаешъ по този или онзи въпросъ, това ме интересува — нищо повече. Нѣкъдѣ се били двама души, казватъ ми: знаешъ ли какво стана? Какво? — Биха се двама. Когато се биятъ хората, азъ не се интересувамъ. Тогава азъ съмъ слѣпъ, нищо не виждамъ. Ама той ми открадна паритѣ! — Азъ и това даже не зная. Когато нѣкой краде, азъ се занимавамъ съ нѣщо друго. Ще бжда много простъ, ако наблюдавамъ, кой краде, кой лъже и т. н. Даже когато нѣкой бие жена си, азъ нищо не зная. Нѣкоя жена ми казва: ти знаешъ ли, че мжжътъ ми ме би? Казвамъ: така ли? Азъ не мисля, че той може да направи това нѣщо, да бие, да не е нѣкой другъ? Азъ се чудя, дали е той! Тя казва: а, моятъ възлюбенъ бѣше! Казвамъ: до колкото го познавамъ, не ще да е той.

И тъй, вие ще прилагате Любовта, като сила, която ще трансформира вашия характеръ, за да можете да се справяте съ голѣмитѣ мжнотии, които имате въ живота си. Запримѣръ, една съвременна жена, християнка,

трѣбва да се справи съ слѣднитѣ мжчноти. Нека си прѣдстави, че единъ день мжжътъ ѝ може да замине, дѣцата ѝ сжщо могат да заминатъ, и тогава да си каже: какво мога да натравя сега сама? Положението ѝ, че мжжътъ ѝ е здравъ и принася всичко въ къщи, ѿ по благодатъ дадено, хубаво е, но тя трѣбва да разрѣши въпроса сама! Този въпросъ трѣбва да изпъкне и у васъ. Ако мжжътъ замине, или ако жената замине, ако дѣцата заминатъ, ако изгубя всичко, какво ще правя самъ, какво ще правя сама? Нѣкой пжтъ е по-добрѣ мжжътъ да замине; нѣкой пжтъ е по-добрѣ жената да замине. За кждѣ? — За другия свѣтъ. И азъ ще ви кажа, защо е по-добрѣ да замине жената, или нѣкой пжтъ мжжътъ - въ невидимия свѣтъ. Слѣдъ като замине за онзи свѣтъ, у мжжа се събужда силното желание да помогне на жена си. Какъ? Тя има много богатъ съсѣдъ. Мжжътъ влиза въ кесията на съсѣда си и го праща при жена си. Казва му: вземи кормилото! И гледашъ, този богатиятъ се смилалъ за вдовицата, започва да ѝ изпраща брашно, това-онова, и тя казва: какъвъ благодѣтель! Много добъръ човѣкъ е нашиятъ съсѣдъ. Но това не е съсѣдътъ ѝ, това е мжжътъ ѝ. Той станалъ слуга на съсѣда си. Съсѣдътъ му повѣрилъ всичкото си богатство и току само изпраща помощи на бѣдната си съсѣдка. Казвагъ: този богатъ човѣкъ е отличенъ,

много добъръ, какъ щедро помага на еди-коя си вдовица. Да, но за да се създаде този законъ, християнството трѣбваше да роди много мъченици, които, като умрѣха, влѣзоха въ лошитѣ хора на земята, и по такъвъ начинъ ги направиха съмишленици на християнството. Тѣзи възвишени души обърнаха по такъвъ начинъ много езичници къмъ християнството. Тѣ използуваха въ духовния свѣтъ всичко за добро. И въ всѣка една постъпка вие трѣбва да виждате проявлението на Божествената Мъдрость. Затуй казвамъ, че на всинца ви трѣбва търпѣние. Казахъ ви, ако вие имате търпѣние, ние ще ви дадемъ вѣра. Търпѣнието отъ васъ, вѣрата отъ насъ; или, вѣрата отъ насъ, търпѣнието отъ васъ, защото ние сме отъ нетърпеливитѣ хора. Ние имаме вѣра, но сме много нетърпеливи, а вие нѣмате вѣра, но сте много търпеливи. И знаете ли, защо ние сме нетърпеливи? — Нѣма защо да носимъ търпѣнието! Прѣдставете си, че азъ нѣмамъ да давамъ никому нищо, нѣма кой да ме безпокои, живѣя въ единъ свѣтъ на Божествена хармония, кому и какво търпѣние ще показвамъ? Тамъ никакво търпѣние не е необходимо. Значи, като казвамъ, че азъ съмъ отъ нетърпеливитѣ хора и нѣмамъ нужда отъ търпѣние, подразбирамъ, че живѣя въ единъ свѣтъ на Божествена хармония, а вие живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто нѣма вѣра, а търпѣнието се създава сега.

Въ нашия свѣтъ има вѣра, нѣма търпѣние; въ вашия свѣтъ има търпѣние, нѣма вѣра. Затова сега искаме да съединимъ тия два свѣта. Отъ васъ търпѣнието, отъ насъ вѣрата. Така ще започне една правилна обмѣна на нѣщата. Ние вземаме отъ вашето търпѣние, а ви даваме отъ нашата вѣра, която вие трѣбва да обърнете въ разумно търпѣние. Това значи обмѣна на Божествената енергия отъ единъ свѣтъ въ другъ. Това е само едно външно обяснение на въпроса, но на земята всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има тия два процеса: да бѣде търпеливъ и да има вѣра, за да може да черпи едновременно и отъ двата свѣта. Щомъ си търпеливъ, ти имашъ коренитѣ си въ земята, на физическото поле си, можешъ да черпишъ отъ соковетѣ на земята. Пъкъ колкото по-силна вѣра имашъ, толкова повече сж израснали твоитѣ клонища и можешъ да черпишъ отъ топлината и свѣтлината на слънцето. Като съберемъ енергиитѣ на земята прѣзъ тия корени, и тѣзи отъ слънцето прѣзъ клонищата и ги съединимъ въ едно, самото растение придобива цѣнностъ за господаря си, защото се образуватъ въ него сладкитѣ плодове.

Азъ ви желая прѣзъ този съборъ да придобиете двѣ практически нѣща: търпѣние и вѣра. Азъ нѣма да казвамъ нѣкому, че трѣбва да ме търпи, азъ не употребявамъ въ такъвъ смисълъ думата търпѣние, но разбирамъ

търпѣнието като законъ; да спуснешъ дълбоко въ земята коренитѣ си и да работишъ. Да ми бръкне нѣкой въ очитѣ, и азъ да търпя, да не казвамъ нищо, това не е търпѣние. Защото азъ мога и да си затворя очитѣ. Търпѣнието, това е проникване дълбоко въ живота. Изкуството е, като дойдатъ мжнотиитѣ за менъ, да мога да ги разграничавамъ, дали сж външни, или вжтрѣшни. Има външни мжнотиити, има и вжтрѣшни мжнотиити. Че Петко, или Драганъ казали нѣщо за мене, тоза е външно нѣщо; има вжтрѣшни и сжществени мжнотиити. Тамъ трѣбва да се спуснатъ коренитѣ, дълбоко въ моя разуменъ животъ. И слѣдъ това, съ помощта на вѣрата да се подигнатъ клонищата нагорѣ, надъ земята. Често вие се спѣвате, казвате: азъ бѣхъ успѣла малко, но една сестра постоянно ме спѣва, постоянно ми прѣчи. Тъкмо що придобия нѣщо, тя ми бутне чашата, и млѣкото се разлиѣ. И ги буташъ нейната чаша. Послѣ и дзѣтѣ оставате гладни. Казвамъ: този въпросъ и за дзѣтѣ 'ви има едно разрѣшение. Какво е то? — Не стойте наблизо, стойте далечъ едча отъ друга, да не си бутате чашитѣ. Стойте 2-3 метра една отъ друга, и нѣма да се бутате вече. Ето разрѣшението!

Азъ искамъ да изхвърлите всичкитѣ стари образи, всички стари идоли отъ васъ и да ги замѣните съ нови! Защото неджитѣ на хората, това сж старитѣ идоли. Нѣкои хора отъ

цѣли 20 години носятъ единъ свой неджгъ, и не могатъ да се освободятъ отъ него. На-примѣръ, не могатъ лесно да прощаватъ. Тѣ казватъ: знаешъ ли, какъ ме обиди този чо-вѣкъ? Какъ? —Прѣди 20 години ме изпжди отъ кжщата си. Азъ нѣма да забравя това никога! И наистина, цѣли 20 години той носи тази обида въ ума си. Не, извади този старъ образъ, този идолъ отъ себе си, той не ти трѣбва—нищо повече. А той, извади образа, погледне го, скрие го, пакъ го извади, пакъ го скрие, като светия го носи въ себе си. Извади този светия! —не ти трѣбва. Азъ виждамъ много такива образи, много такива идоли въ васъ. Слушайте какво ще ви кажа: азъ ще купя тия образи отъ васъ, продайте ми ги! Хемъ скжпо ще ви заплатя за тѣхъ. Колко години трѣбва да се молите на тия образи?—Двадесетъ години. Добрѣ, но като съкратимъ нулата, оставатъ двѣ години. Виждамъ, вие казвате: не си даваме златнитѣ идолчета, ще си изгубимъ вѣрата. Пъкъ тия идоли за насъ иматъ и магическа сила, ще си загубимъ и силата. Щомъ си загубимъ вѣрата, щомъ си загубимъ силата, нѣма какво да ни стимулира. Прави сте, азъ съмъ искренъ да ви призная правото; разбирамъ, че единъ такъвъ идолъ има сила. Защо? Нѣкой нѣма пари. Отиде въ кжщи, извади стария си тевтеръ и вижда, че еди-кой си има да му дава пари—насърчава се. Отива при то-

зи човѣкъ и му казва: дай ми паритѣ! — Ще почакашъ малко. Върне се въ кѣщи, пакъ отвори тевтера, намѣри другъ, който има да му дължи 2000 лева — пакъ се насърчава. Огива при него, казва му: дай ми паритѣ! — Нѣмамъ сега, почакай малко, слѣдъ три мѣсеца. Връща се въ кѣщи при своя тевтеръ, отзори го, намѣри трети, четвърти, които иматъ да му даватъ, заобиколи ги, но тѣ все казватъ: почакай малко! Знаете ли, азъ какво ще направя? Тъкмо отворите тевтера и намѣрите, че нѣкой ви дължи, азъ ще се приближа при васъ и ще ви кажа: колко има да ви дава този човѣкъ? — Толкова. Продайте ми полицата му! Азъ ще я купя безъ лихвитѣ. Вие се колебаете, не искате да я дадете. Казвамъ ви: половината отъ тази полица е достатъчна за васъ, вземете паритѣ. Защото иначе, другиятъ нѣма да ви даде нищо. Вие пакъ се колебаете. На нѣкого ще дамъ само четвъртъ отъ стойността на полицата, но все ще дамъ нѣщо. Продадете ли ми я, вие все пакъ ще спечелите нѣщо, иначе 20 пѣти ще вадите тевтера и нищо нѣма да получите. Азъ зная, какво ще кажете за мене тогава. Ще кажете: той ни плаща само на половина полицитѣ. Да, но все пакъ спечелихте, иначе щѣхте да задържите полицитѣ въ себе си, и никакви пари нѣмаше да получите. Знаете ли, какво ще направя азъ отъ тия полици? — Ще направя цѣръ.

Азъ имамъ единъ голѣмъ казанъ и, слѣдъ като ги събера, турямъ ги вжтрѣ и ги варя. Като ги варя дълго врѣме, изцѣждамъ хубаво сока имъ, турямъ го въ едно шишенце и съ него лѣкувамъ болнитѣ даромъ. Тѣй е, този е единъ великъ законъ. Може да ви се види смѣшно, но и Богъ взима така грѣховетѣ ви и ги заличава, употребява ги за едно велико благо на свѣта.

Та казвамъ: всички онѣзи стари традиции, които спѣватъ растенето въ живота ви, ще се постараете прѣзъ този съборъ да ги прѣмахнете.

Сега, тѣй както ви гледамъ, виждамъ, че има единъ малкъ прогресъ у васъ, качили сте се прѣзъ този съборъ 4-5 стѣпала нагорѣ. Туй е фактъ вече.

Днесъ е дошълъ и вѣтърътъ. Знаете ли, защо е дошълъ вѣтърътъ? Понеже той се е научилъ, че ще ви говоря нѣкои нѣща, та да ги разнесе, да ги телеграфира навсѣкждѣ, затова духа той сега. Той взима думитѣ ми и ги разнася. Вие сега недочувате малко, а той взима думитѣ и ги разнася изъ въздуха, да ги съобщи и на другитѣ.

Вчера казахъ, че този день ще употребимъ за молитва. Ще се молимъ за всички братя, да се отворятъ сърцата имъ, та кой каквато тежестъ има, и кой каквото му не достига, да му се даде. Нѣкой има рана на сърцето, да я излѣкуваме. Нѣкой има материални

циреи, да му помогнемъ. Има материални рани, има и рани на сърцето. Послѣднитѣ не се виждатъ. Слѣдъ като имъ излѣкуваме тия рани, да помогнемъ на тѣхния животъ, та всѣки, като си отиде дома, да бжде радостенъ, да каже: азъ съмъ благодаренъ, че получихъ нѣщо много хубаво и цѣнно. Тѣй че, всѣки като се върне въ къщи, да носи поне единъ скъпоцѣненъ камъкъ съ себе си. Азъ не искамъ да бжда този бижутеръ, само да ви покажа камънитѣ и послѣ да ги скрия; нито искамъ да бжда този гостилничаръ, който да ви нахрани само единъ пътъ. Азъ искамъ вие да сте въ гостилницата, да шѣтате и всѣкога да имате прѣизобилно да ядете. Азъ искамъ вие да сте при бижутера и всѣки да има по единъ скъпоцѣненъ камъкъ въ себе си.

Азъ желая всички да сте бодри и весели, а тази бодростъ и веселостъ ще се добиятъ само, когато работимъ заедно. Да направимъ единъ договоръ между васъ и мене, отъ васъ търпѣнието, отъ менъ вѣрата. Тѣй ще бжде много добръ, ще впрегнемъ на работа вѣрата и търпѣнието. Слѣдъ туй знаете ли, кой ще дойде? — Господъ ще дойде. Като дойде Господъ, съ Него заедно ще дойдатъ всичкитѣ ангели. А тѣ сж толкова богати, че всѣки отъ тѣхъ ще остави много подаръци — редъ години ще ядемъ и пиемъ. Нѣма само да ядемъ и пиемъ, но и ще работимъ. Казвамъ: всички онѣзи отъ васъ, които сж въ напреднала въз-

растъ, и всички, които сж млади, ще погледнете на свѣта съ очитѣ на търпѣнието и съ очитѣ на вѣрата.

Азъ бихъ желалъ сега да се поопознаете малко. Всички сестри и братя отъ селата и отъ градоветѣ, посъберете се малко, нека има една по-интимна обмѣна между васъ. Може да направите тѣй, че когато се храните на маситѣ, да сѣдатъ братя и сестри отъ всички градове и села, да бждете размѣсечи, но да сте наредени хармонично. Този въпросъ, обаче, е най-лесниятъ. Туй се отнася още до външната страна Човѣшката душа желае нѣщо по-дълбоко, но когато човѣкъ не може да добие съществуето въ дълбочината на душата си, той търси и се забавлява съ малкитѣ работи. Душитѣ трѣбва да бждатъ отворени. За какво? — Всѣка душа трѣбва да се отвори за Божествената свѣтлина. Това е потрѣбно за васъ, и азъ искамъ вие да се разтворите по правилността на този Божественъ законъ — точно на врѣме да се разтворите, а не прѣждеврѣменно. Тогава всѣки ще приеме толкова, че сърцето му ще бжде доволно. Нѣкои оставатъ недоволни. Защо? Защото не сж се отворили на врѣме — нищо повече.

Сега ние говоримъ върху закона на искреността. Туй, което желаемъ за себе си, ще пожелаемъ и за другитѣ. Днесъ ще се молите въ себе си, като дѣцата, ще желаете, щото всички да приематъ по едно Божестве-

но благо, че като се върнатъ въ кжщи, този денъ да съставлява една епоха въ тѣхния животъ, не само тукъ на земята, но и въ другия свѣтъ. Днешниятъ денъ все трѣбва да има нѣщо, съ което да го помните. И дѣйствително, има нѣща, които, като приемете, помните ги за вѣчни врѣмена, не можете да ги забравите. Има нѣщо, което всѣки отъ васъ желае. Вие желаете много силно нѣкои нѣща и като ги приемете, помните ги, но си казвате: азъ ще задържа това нѣщо само за себе си. Не, има нѣща, които не можете да задържите само за себе си. Прѣдставете си, че ви дамъ 10 милиона злато. Можете ли да го носите съ себе си? — Не можете да го носите. Ако имате само единъ милионъ, можете ли да го носите? — И него не можете да носите. Злато е това, звонково злато, тежи! Единственото нѣщо, което можете да носите, то е чекътъ за тѣзи пари, който ще турите въ себе си, една книжка, на която можете да вървате, и като идете на банкага, отъ тамъ ще можете да извадите стойността ѝ. Има нѣща, които не можете да имате дефактумъ. За тѣхъ ще имате само една малка книжка, и като отидете на банката, туй нѣщо ще го имате въ дѣйствителностъ. Въ банката само ще го реализирате. Тази банка прѣдставя невидимия свѣтъ, дѣто можете да получите стойността на тази книжка. Но за хубавитѣ работи въ свѣта се изисква врѣме! За всичкитѣ блага,

които може да приемете, за развиването на всички ваши способности, сили има точно опрѣдѣлено врѣме. Не можете всѣкога да добиете тия нѣща, но на тѣхното опрѣдѣлено врѣме. Туй трѣбва да знаете! И за спасението на човѣка има точно опрѣдѣлено врѣме. Човѣкъ не може всѣкога да се спасява — има опрѣдѣлено врѣме за това. Слѣдователно, ние всички трѣбва да бждемъ толкова разумни, че да търсимъ нѣщата точно на врѣмето, въ което Богъ ги е поставилъ. Всичко е постижимо, но на врѣмето си. Защото, въ Божествения планъ, туй, за което душата ни копнѣе, туй, за което всѣко сърце, всѣки умъ копнѣятъ, още не е реализирано. И туй, което ти реализирашъ, важи само за тебе. Всѣки си има свой планъ.

Сега, като ме слушате, вие като че се губите, като че се обезличавате, тѣй се усѣщате по нѣкой пжтъ. Вие се намирате въ положението на човѣкъ, когото давятъ въ водата. Не се ли обезличавате тогава? Да, но като ви извадятъ изъ водата, вие пакъ изпжквате. Та нѣкой пжтъ така ви натиснатъ чуждитѣ мисли, мислитѣ на окръжаващитѣ ви хора, че вие съвсѣмъ се загубвате. То е, защото окръжаващитѣ ви хора сж толкова егоисти, че вие въ гжстотата на тѣхнитѣ мисли се загубвате. Послѣ, вие трѣбва да намѣрите по-добри хора, за да излѣзете отъ това положение. Вие трѣбва да живѣете между благо-

родни хора. Единъ егоистъ човѣкъ е като ахтоподъ. Той само тегли, тегли, изсмуква другитѣ. Окултната наука въ такъвъ случай прѣпоръчва да се пазите отъ този, отъ онзи, да се ограждате. Какво става въ края на краищата? Ти почвашъ да се пазишъ отъ всѣкиго. Това не е животъ! Ще се доближишъ до братъ си, ще му дадешъ отъ себе си каквото можешъ, но и ще вземешъ нѣщо отъ него. Трѣбва да си между хора, дѣто всѣки дава. Ако Божественото е събудено въ всѣки едно отъ васъ, тогава може да има правилна обмѣна помежду ви. Всѣка душа се отличава съ нѣщо специално, нѣщо особено за нея, а общото за всички души е това, че прѣдставляватъ срѣда на Божествената Любовь, на Божествената свѣтлина. Особеното пъкъ за всѣка душа се състои въ това, че като минава прѣзъ нея Божествената свѣтлина, тя я прѣчупва по свой специаленъ начинъ. Ще знаете, че всѣки отъ васъ прѣчупва Божествената свѣтлина по особенъ начинъ. Затова всички хора носятъ нѣщо хубаво и красиво въ себе си. Ето защо, като се приближавате при нѣкого, трѣбва да очаквате да възприемете Божественото отъ него. Всѣки човѣкъ носи Божественото въ себе си. Събудете Божественото въ него и ще видите красотата на този човѣкъ. Какъ ще го събудите? Ако не можете да събудите Божественото въ него, извадете една поука за себе си. Използвайте

всичко за поука!

Като се върнете по домоветъ си, вие ще мислите, какъ да уредите работитъ си. Толкова врѣме сте ги уреждали, и не сте ги уредили. Защо? — По стария начинъ не се уреждатъ работитъ. Тъ се уреждатъ по съвсѣмъ другъ начинъ — чръзъ вѣра и търпѣние. Опасността за хората на новото учение при сегашния прѣходенъ периодъ е, че тѣ могатъ да станатъ немарливи. Кога човѣкъ става немарливъ? — Когато започне да забогатѣва. Богатството се придружава всѣкога съ немарливостъ, съ небръжностъ. Запримѣрь, една сестра казва: като дойдохъ първата година, сърцето ми трептѣше да чуя нѣщо, но сега почнахъ да разбирамъ работитъ. — Нищо не е разбрала тя. Ако тя разбираше работитъ, тъкмо сега сърцето ѝ трѣбваше да трепти повече. Какво е разбрала тя? — Ама азъ видѣхъ толкова нѣща! Нищо не е видѣла. Ако тя е влѣзла въ стаята и видѣла нарисувани коне, кокошки, тя нищо не е разбрала. Ако е да види нѣщо, азъ ще я заведа въ курника си, въ дама си, да види тамъ какво има — поне живи образи. Но и тамъ не е смисълътъ. Слѣдъ това ще я заведа въ училището, да види, кждѣ се занимаватъ дѣцата. Послѣ ще я заведа при онѣзи богомолци, да види, какъ се молятъ, и какъ пѣвцитъ пѣятъ. Като види и чуе всичко това, тя ще бжде поблизо до самата Истина. Та когато се зани-

маватъ съ дребнави работи, това сж курници, това сж дамове — нищо повече. При това положение вие нищо не сте разрѣшили. Хора, които се зачимаватъ съ такива дребнави работи, не сж лоши, но смисълътъ на живота, който търсимъ, е въ училището и въ църквата, при онѣзи, които се учатъ, и при онѣзи пѣвци, които пѣятъ. Тамъ има смисълъ!

Ние трѣбва да се стремимъ къмъ това Божествено училище, да научимъ великия урокъ на живото. Запримѣрь, нѣкоя стара сестра срещне единъ младъ, красивъ братъ — знаете ли какво ще ѝ дойде на ума? Азъ ще бжда много искренъ ще прѣведа вашия езикъ. Тя ще го погледне и ще си каже: ехъ, да бѣхъ и азъ млада! Тази мисль минава бързо прѣзъ ума ѝ. Азъ казвамъ: това е само една вѣроятностъ въ мисльта ѝ. Ако бѣше млада, този момъкъ можеше да я погледне, можеше и да не я погледне. И този младъ момъкъ, като погледне старата сестра, и той ще си помисли нѣщо. Ще я погледне и ще си каже: колко е набръчкано лицето на тази стара сестра! Дали и моето лице ще се набръчка тъй на старини? Не, не трѣбва да мислятъ така. Старата сестра трѣбва да каже: Господи, колко красивъ е този братъ! Работи чрѣзъ него! Нека тази сестра му се зарадва, нека Богъ работи чрѣзъ него! Нека и тя да му изпрати най-хубавото отъ своята любовъ! Пъкъ и този младиятъ братъ нека каже: Гос-

поди, благодаря Ти, че ми даде възможност да срещна тази сестра и да се поразговоря съ нея. Лицето ѝ е сбръчкано, но сърцето ѝ е красиво. Въ тази срѣща нѣма изкушение, нѣма и съблазнь. Красивитѣ хора не сж лоши. Красивиятъ братъ, и красивата сестра сж добри, тѣ не сж виновни, че нѣкой се влюбилъ въ тѣхъ. Красотата винаги служи за съблазнь. Случва се, нѣкой се влюбва въ една красива сестра; послѣ и другъ се влюбва въ нея. А пъкъ за тази сестра казватъ: тя върти двама. Не, тя никого не върти. Въ нея се влюбва и трети, и четвърти, но тя никого не върти. Тя си върви по пжтя, мисли си за съвсѣмъ други нѣща, а тѣ ѝ прѣдаватъ качества, които нѣма. Казватъ ѝ: какво си завъртѣла тия хора? Тя подига раменѣ казва: никого не въртя! Ахъ, колко си умница, правишъ се, че нищо не разбирашъ! Не е тѣй, не сж прави хората. И за брата казватъ сжщото. Не, ще бждемъ искрени. Ние ще приемаме нѣщата по Бога, по Божествено, тѣй както Богъ ги е създалъ. Когото и да видимъ, трѣбва да обърнемъ мисълта си къмъ Бога, като че Бога срѣщаме и да му изпратимъ една добра мисълъ. Тия отрицателни мисли ще дойдатъ въ васъ, но не считайте, че сж лоши. Турете ги настрана! Срещнете нѣкой братъ, падналъ духомъ, съ наранено сърце, какво ще правите? — Седнете при него, поговорете му малко, дайте му нѣщо

отъ себе си. Направете му едно най-малко добро, което ржката ви дава. Азъ ще ви дамъ една формулка за този случай. Като минете покрай нѣкой братъ, който е много наскърбенъ, а не знаете какво му е, кажете: Братко, твоята скръбъ скоро ще се махне! Като чуе това, той ще се зарадва. Щомъ му кажете това, заминете си! Произнесете тази формула съ вѣра! Като минете втори пѣтъ покрай него, пакъ му кажете: твоята скръбъ ще се махне. Той пакъ ще се зарадва. Срещнете нѣкоя сестра, която е нѣщо тжжна, кажете и на нея сжщото. Говорете си всѣкога положително. Като видите нѣкой тжженъ, вие гадаете, какво става въ неговото сърце. Не разгадавайте, но кажете: твоята скръбъ скоро ще се махне, азъ виждамъ това. Ето лѣкътъ на скръбъта! Всѣки човѣкъ желае да му се каже нѣщо хубаво. Всѣки човѣкъ иска нѣщо хубаво. Ще му кажешъ: Братко, това, което мислишъ, ще се сбъдне. Нѣкой иска да слѣдва въ училище, но нѣма нито петъ пари, четири години чакалъ, отчаялъ се вече. Като го срещнешъ, ти му кажи: Братко, не се отчайвай, ти си младъ. Туй, което мислишъ, ще се сбъдне още тази година! Той ще се зарадва. Може би той обмисля нѣкакъ да изправи живота си. Кажи му: туй, което мислишъ, ще се сбъдне! Не го питай, какво му е. Това гадателитѣ нека говорятъ, а ние ще казваме: ще се сбъдне, ще стане, защото въ Бога всичко

хубаво и красиво, се сбжда. Различнитѣ състояния у хората, това сж възможности, които сжществуватъ. Като изживѣваме различни състояния, ние постоянно се свързваме съ тѣхъ. Изживѣваме едно отрицателно състояние, свързваме се съ една отрицателна мисль; изживѣваме положително състояние, свързваме се съ една положителна мисль. При всички състояния, обаче, когато сме свързани съ Бога, ние се свързваме съ силата Му, възприемаме Неговитѣ свѣтли мисли. Въ една Божествена работа, трѣбва всички да взиматъ участие, кой съ каквото може и каквото знае. Послѣ, спазвайте закона: даромъ сте взели, даромъ ще давате. Но вие не давате даромъ.

Сега ще се молите, Господъ да изпрати на всички едно благословение. Ще се молите да благослови Богъ дѣлото си, да може да успѣва. Ще се молите да се възстанови Царството Божие на земята. Царството Божие е дошло, но трѣбва да се усили още повече. Та сега ще отворимъ пжтъ за работа. Този день всички ще се молите! Ще имате прѣдъ видъ всички ония братя и сестри, които сж останали, както въ София, така и въ всички градове и села. Ще се молите още и за всички хора по цѣлия свѣтъ. Нека Богъ свърже, нека Богъ благослови всички добри хора, у които съзнанието е пробудено. Тогава, онѣзи, които носятъ отгорѣ вѣрата, и вие, които носите от-

долу търпѣнието, нека всички възприематъ отъ Бога великото благо, което ги очаква. Ще се молите по свобода, сами, или по групи. Нека животътъ ви бѣже прѣзъ цѣлия день като едно излияние, като едно цвѣте, което мирише и разлива своето благоухание, като слънцето, което постоянно разлива своята свѣтлина! Нека тѣй излива човѣкъ душата си къмъ Бога! Да се радваме ние, да се радватъ и всички хора!

И тѣй, ще отворите душата си, ще се молите, и лицата ви ще станатъ малко по-красиви, ще светнете, ще се запалите, а сега сте малко стѣснени. Широко си отворете душата! Който нѣма знания, ще придобие. Всѣки ще успѣе. Смирение ви трѣбва! Дойде ли смиренieto, и знанието ще се добие. Ще учите, ще дращите, погрѣшки ще правите, ще се молитe, и най-послѣ ще научите нѣщата. Когато се научите, тогава ще учите и другитѣ да ходятъ по нашия пѣтъ.

Сега ще се отдѣлите на размишление при маситѣ, подъ сѣнкитѣ, на слънце изъ двора, изъ шатритѣ — навсѣкждѣ.

— — — — —

Петъкъ, 7 ч. с.

28 августъ.

Истинната врата.

Забѣлѣзвамъ, много отъ васъ кашляте. Защо? — Пили сте студена вода. Когато човѣкъ ожеднѣе, трѣбва да се въздържа, да не бърза да пие студена вода. Нека постои прѣдъ чешмата 5-10-15 минути и да не пие вода. Това е начинъ за възпитаване на волята. Вие, щомъ дойдете до чешмата, напиете се веднага съ студена вода, простудявате гърлото си и започвате да кашляте. Ще имате прѣдъ видъ като свещено правило слѣдното положение: като отидешъ при нѣкоя чешма, колкото и да ти се пие вода, постоѣ най-малко 10 минути прѣдъ нея, погледай какъ тече водата и слѣдъ това пий! При това, като си налѣешъ вода въ чашата, вкуси само нѣколко глѣтки и отстрани чашата. Послѣ пий още нѣколко глѣтки, докато изпиешъ всичката вода. Постъпи тѣй, както онзи, който пие вино. Нека изпиването на една чаша вода ви отнеме най-малко 15 минути, и вижте тогава ще кашляте ли. Мнозина отъ васъ ще кажатъ: лесно се даватъ правила, но мжчно се изпълняватъ. Онѣзи, които мжчно или никакъ не изпълняватъ законитѣ, въ гробищата ги изпращатъ. Онѣзи, които изпълняватъ законитѣ тѣхъ попъ не опѣва.

Когато си лѣгате вечерно врѣме, сжщо така трѣбва да спазвате единъ законъ. Не бър-

зайте да си легнете, докато не вземете всички прѣдохранителни мѣрки. Легнете си по всички правила! Вие какъ лѣгате? Като си легнете, ще турите въ съзнанието си мисълта, да не се откривате, за да не се простудите, да не хъркате, много шумъ да не вдигате, спокойно да спите. Ще кажете на тѣлото си: сега като замина, ти ще наредишъ кжщата, добрѣ ще я изчистишъ и слѣдъ като се върна, ще бждемъ и ти, и азъ весели. Дадешъ ли всички тия разпореждания, веднага да излѣзешъ. Да не отидешъ до вратата, че пакъ да се връщашъ да давашъ разпореждания чакъ до сутринята. Не, излѣзешъ ли веднѣжъ, назадъ нѣма да се връщашъ. Голѣма дисциплина се изисква отъ васъ! Докато не се научите да контролирате тѣлото си, добри ученици не може да бждете. Тѣлото ще ви спѣва много. То казва: или ме учи добрѣ, или азъ ще те науча.

Слѣдъ като изучите тѣлото си, ще пристѣпите да учите сърцето си, послѣ ума си и като ги научите, трима заедно ще отидете да се учите.

Нѣкой отъ васъ не дочуватъ, какво се говори, но това усилва вниманието имъ, усилва мисълта имъ. Тия пъкъ, които сж наблизо, тѣ сж малко глухички. Това е въ прѣносенъ смисълъ. По естество вие не сте глухи, но въ васъ има едно желание, което е глухо, не ви слуша.

Тия забѣлѣжки, които ви направихъ, сж встѣпителни, както има встѣпителна частъ, наречена въведение, и въ всѣко литературно, или музикално произведение.

Ще се спра върху единъ стихъ, въ който Христосъ казва: „Истина ви казвамъ, че азъ съмъ вратата на овцитѣ.“ За да може животътъ ви да се прояви правилно, все-таки трѣбза да имате извѣстни условия — най-малко едно условие, чрѣзъ което човѣкъ може да се прояви. Напримѣръ, въ къщата, която построяваме, оставяме една врата, прѣзъ която да влизаме и излизаме. Ние сме дошли на земята, за да намѣримъ онѣзи условия, при които да придобиемъ истинските качества, които могатъ да придружатъ нашия животъ извънъ земята. Душата е дошла на земята да придобие повече животъ, отколкото е имала въ себе си. И животътъ се придобива, и знанието се придобива, и любовта се придобива. Човѣкъ богатѣе чрѣзъ любовта. Когато говоримъ, че човѣкъ може да разбогатѣе, подразбираме богатства, които носи любовта. Тия богатства сж златото, което се съдържа въ човѣшката кръвъ. Когато човѣкъ натрупа достатъчно злато въ кръвта си, трѣбва да знае онзи законъ, по който може да го използва. Ако не знае да спрегне това злато на работа, защо му е то?

Споредъ васъ, кое е най-сжщественото нѣщо въ живота? Вие ще кажете, че най-сж-

ществено то нѣщо е любовта. Не, кажете ми, като станете сутринъ, кое е най-сжественото за васъ? — Храната. Вие не мислите за никаква любовъ тогава, мислите само за храната, защото тази храна ще ви даде условия, при които любовта ще се прояви. Ако дойде любовта на физическото поле прѣди да сте яли, какво ще ви даде? — Нищо. Първо ще дойде яденето, а послѣ — любовта. Изобщо, всички хора, които говорятъ за любовта, искатъ да сж облѣчени хубаво, ржцѣтъ, лицето имъ да сж хубави, да сж разположени добрѣ, да иматъ външенъ изразъ и т. н. Хората разбиратъ любовта много материално. Тѣ казватъ: любовта е нѣщо духовно. Така е, но щомъ дойде любовта, искатъ да иматъ бѣли чепички, шапка, хубави дрехи, все любовта ги подтиква къмъ това. Това е физическа любовъ. Почнешъ ли да ходишъ босъ, изгубилъ си своята физическа любовъ. Почнешъ ли да ходишъ гологлавъ, да ставашъ немарливъ, изгубилъ си своята физическа любовъ. Ти се напущашъ, дрехитѣ ти почватъ да се кжсатъ и ти казвашъ: все ми е едно! Питатъ те нѣкои: защо ходишъ гологлавъ? Защо ходишъ босъ? Ако е свѣтски човѣкъ, той ще има едно разрѣшение на въпроса; ако е духовенъ човѣкъ, ще има друго разрѣшение на въпроса. Сжественото, което може да ни направи силни на физическото поле, т. е. да разберемъ

смисъла на физическия животъ, не въ неговитѣ ограничени рамки, но въ неговото истинско проявление, това е любовта къмъ Бога. Най-първо вие трѣбва да разберете физическия животъ и, ако него не разберете, духовниятъ нѣма да ви бжде понятенъ. Ако не разберете видимото, близкото до васъ, далечното нѣма да разберете никога. Ето защо, най-напрѣдъ трѣбва да започнете да проучавате близкитѣ нѣща.

Питамъ ви сега опитвали ли сте нѣкой път да мислите, какво ще правите, като отидете на небето? Казвате: ще служа на Господа. Въ вашия умъ седи идеята, че ангелитѣ сж облѣчени съ хубави бѣли дрехи, свирятъ съ китари и като отидете при тѣхъ, веднага ще ви посрещнатъ. Да, ако знаешъ езика на ангелитѣ и те срещне нѣкой отъ тѣхъ, ще ти проговори; не знаешъ ли езика имъ, той нѣма да те погледне, ще си замине. Ако носишъ една обида отъ земята и почнешъ да му разказвашъ, че си обиденъ, ще се спре ли той да слуша твоята обида? — Не, този ангелъ не се интересува отъ възшитѣ обиди. Вие ще му разправяте, че ви взели нивитѣ, че не ви оставили да орете, той не се интересува отъ това. Вие ще му разправяте, че сте били министъръ, че сте били професоръ и ви отнели тия постове, но той не се интересува и отъ това. Съ какво ще заинтересувате единъ ангелъ? Този ангелъ ще ви запита: бихте ли

могли да ме обичате? Не го ли обичате, тъй те погледне, минава си и заминава: Ангелътъ иска вашата любовъ; ако можешъ да го любишъ, той ще се спре да се поразговори съ тебе, ако не го любишъ, заминава си, не иска да ви знае. Ама вие ще му говорите за душата, за Бога. Той казва „Празни работи сж тия! Ние не се занимаваме съ празни работи. Покажи сега любовта си!“

Нека изявимъ обичта въ всички нейни проявления! Допуснете, че вие обичате нѣкого, но кракътъ му е изкълченъ, прѣвива се отъ болки. Двѣ чувства се съзтезаватъ въ него. Той има чувства къмъ васъ, но сжщеврѣменно има болки въ крака. Какъ ще проявите сега любовта си къмъ него? Най-първо ще се занимавате съ неговия боленъ кракъ, и слѣдъ като оздравѣе, тогава ще му говорите за вашата любовъ. Казвате нѣкому: азъ ви обичамъ. И като го обичате, искате той винаги да е близо при васъ, постоянно да го гледате. Майката като обича дѣтето си, все го гледа. Като падне нѣкъдѣ, тя извиква заедно съ него: „охъ!“ Каквото стане съ него, любовта взима участие. И послѣ, като се върне дѣтето отъ училището съ хубаво свидѣтелство и скача, и майката скача. Когато обичаме, неговитѣ придобивки сж и наши придобивки. И право е. Туй показва, че между всички хора има вжтрѣшна връзка и когато тази връзка е съзнателна, ако тѣ се радватъ, и ние се радваме.

Щомъ чувствува че тѣхната радостъ, чувствуваме и тѣхната скръбъ. Не е лошо, че чувствуваме радостта и скръбта на всички хора, но трѣбва да се стремимъ да живѣемъ споредъ Любовта. Тя е единъ великъ законъ, който туря всички живи същества въ Божествения организъмъ на тѣхното мѣсто. Понеже свѣтътъ сега се прѣустроива, всѣки отъ васъ трѣбва да отиде на своето мѣсто. Любовта ще тури всѣки на своето мѣсто, за да може да се проявите правилно. Затова съзнанието ви трѣбва да бжде много будно.

Вие трѣбва да имате една основна идея въ живота си, около която всички други ваши идеи да се концентриратъ. Тогава вашиятъ животъ ще се освети. Земледѣлецъ си, орешъ земята. За кого? Това оране трѣбва да бжде свързано съ твоята идея. Ако кажешъ, че орешъ за себе си, не си правъ. Тогава за кого орешъ?—За жена си, за дѣцата си, за приятелитѣ си, за своя народъ, за Бога. Нѣкой казва, че оре за жена си, но щомъ овършее житото, туря го въ хамбара за себе си, а на жена си казва. азъ орахъ за тебъ, а житото прибрахъ за себе си. Значи житото не е заради жената, а заради него. Тя ще му готви, той ще яде. Направете прѣводъ: защо трѣбва жената да му готви? Ами че съ това ще изрази любовта! Тя трѣбва да му подслади яденето. Той казва на жена си: наготви ми едно ядене, да видя каква е любовта ти. Като сготвишъ

ядене, като омѣсишъ хлѣбъ на мжжа си, на дѣцата си, на приятелитѣ си, чрѣзъ всичко това тѣ ще опитатъ твоята любовъ.. И колкото яденето е по-сладко, толкова и любовта ти е по-силна. И колкото яденето е по-невкусно, толкова и любовта е по-слаба. Пишешъ нѣкому писмо, и другъ нѣкой му пише. Той чете първото писмо — приятно му е; чете второто писмо — не му е приятно. Защо? Първиятъ е знаелъ какъ да нареди писмото си. Той е вложилъ въ него любовъ. Сжщото нѣщо е и въ говора. Ние трѣбва да знаемъ, какъ да наредимъ говора си.

Сега, като ви гледамъ тази година въ събора, намирамъ, че сте доста изправни, повдигнали сте се 4-5 степени нагорѣ, но има ла се повдигага още много сте ечи. Прѣдставете си, че тѣ, както седите на нѣкое мѣсто на трапезата, прѣдъ чичия съ доматена супица изобилию съ зехтинъ, но въ тога врѣме ви повикатъ занаѣшо и нѣкоя сестра вземе вашага паница съ ядене и тури своята, посна, безъ зехтинъ. Какво ще кажете? — Кой ми взе паницата, азъ едва прѣдгнахъ огъ гукъ и нѣкой я взе! Какво ще се зароди въ ума ви? — Съмнѣние. Вие казвате, тия сж малки, дребни работи! Да, вижте отъ какви малки работи се влошава вашиятъ животъ! Добрѣ, допуснете сега обратния случай. Вие седнеге на трапезата послѣденъ и ви сипятъ отъ едно казанче, въ което нѣма никакво масло. Погледнешъ наоколо си,

въ чиниитѣ на другитѣ има масло, а въ своята нѣма. Казвашъ си: тъй е то, нали идвамъ за пръвъ пѣтъ, никой не иска да ме знае! Едва що си помислилъ това, обърнешъ се нѣкъдѣ, гледашъ, нѣкоя сестра туря прѣдъ тебъ своята паница съ много зехтинъ, и ти се зарадвашъ. Защо сега се радвашъ, а по-рано скърбѣше? Мислишъ ли, че тази сестра, която ти туря паницата съ мазното ядене, те обича? Не, тя размѣня паницитѣ, защото стомахтъ ѝ е разваленъ. Тя обича постно ядене. Вие сте готови да мислите, че тази постѣпка е продиктувана отъ любовь. Подбудителнитѣ причини ни най-малко не сж любовни.

За всинца ви се изисква дисциплина на ума! Когато се нареждате на една трапеза, всички трѣбва да сте наредени идеално, т. е. всѣки да седне точно на своето мѣсто. Ще кажете: ами какъ ще знаемъ, кое е нашето мѣсто? Американскитѣ праскови знаятъ, коя дѣ да влѣзе, та вие ли не знаете? Азъ съмъ гледалъ въ Америка, какъ подбиратъ прасковитѣ. И колко сж умни тѣзи праскови! Изкопаватъ дълги, голѣми канали и въ тѣхъ поставятъ нѣколко реда дъски съ дупчици отъ различна голѣмина. Единиятъ редъ дъски отдѣлятъ отъ другия чрѣзъ специални прѣгради. Изсипватъ прасковитѣ отъ кошницитѣ върху тия дъски и като минаватъ най-малкитѣ праскови, казватъ: туй мѣсто е за насъ! Най-долу сж най-голѣмитѣ дупки. Най-голѣ-

митъ праскови, като дойдатъ до своето мѣсто, казватъ: туй мѣсто е за насъ! А сега, най-големитъ отъ васъ, дойдатъ до най-малката дупка, мжчатъ се да минатъ прѣзъ нея, казватъ: не зная, защо не мога да мина прѣзъ тази дупка! Казвамъ: има голѣми дупки а васъ, тѣ сж гамъ долу. И гледашъ, кошницитъ се пълнятъ отъ другата страна, сортиратъ се прасковитъ. Казвамъ: колко сж възпитани тия праскови! Като намѣришъ малката дупка, ще минешъ прѣзъ нея и ще кажешъ: тази е моята дупка! Тѣй ще намѣришъ своето мѣсто. Вие казвате: колко долу ме туриха, на послѣдното мѣсто чакъ! Не, послѣдната дупка е най-голѣмата, тя е за голѣмитъ юнаци!

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната врата, която дава знания“. Знанието е необходимо за всички. То е нѣщо сжществено за насъ, храна, която трѣбва да възприемемъ и опитае. Докато не асимилираме и опитае знанието, то не може да бжде за насъ нѣщо реално, нѣщо сжществено. Азъ наричамъ истинско знание това, съ което можешъ да трансформирашъ и най-тежкото си състояние въ приятно, радостно и то въ продължение само на половинъ часъ. Запримѣрь, нѣкой отъ васъ е кръвно обиденъ. Нека се опита съ това знание да прѣвърне обидата въ добро разположение. Да кажемъ, че нѣкое отъ малкитъ братчета тукъ задига ножчето на единъ

отъ по-голѣмитѣ братя и го продава, за да си купи малко сливи. Да, ставатъ тия рѣбоги, но не по зла воля разбира се. Това дѣге продава ножчето. Вие казвате: изядоха ножчето ми! Какъ, ножче яде ли се? Сега, ти за да покажешъ, че имашъ знания, ще трансформирашъ това недоволство, този гнѣвъ. Вие какво правите? — Разгнѣвите се, очитѣ ви светнатъ, лицето потъмнѣва, недозолни сте, че ви отнели нѣщо. Не, ще трансформирате състоянието си, ще минете отъ единия полюсъ въ другия. Има единъ великъ законъ въ свѣта, споредъ който всѣка постѣпка, всѣко дѣйствиe въ живота има два полюса. Всички постѣпки, добри и лоши, иматъ обратни дѣйствия.

Животътъ на земята ще се подобри, ще се осмисли, когато мине отъ единия полюсъ въ другия. Тогава се образува единъ кръгъ. Въ добритѣ постѣпки силата на вашитѣ дѣйствия ще мине отъ положителния полюсъ къмъ отрицателния, и истинскиятъ животъ ще се прояви. Въ лошитѣ постѣпки ударътъ идва отзадъ. Всички удари, които идватъ отъ гърба, сломяватъ човѣка. Ако извършите една лоша постѣпка, ударътъ ще дойде отзадъ. Кажете ли една лоша дума нѣкому, нѣма да се минатъ 5—10—15 минути и тази дума, отъ противоположния полюсъ ще се върне къмъ васъ. Като разбирате този законъ, прѣди да заговорите, спрете се, по-

мислете, какво ще кажете. Не бързайте да говорите! Туй, което ще кажете, първо го обмислете. Ако говорите по Божественъ начинъ, ще чувствувате разширение въ себе си. Не постъпвате ли по този законъ, всичкото богатство, спечелено отъ вашитѣ дѣйствия, ще дойде съ голѣма тежестъ върху васъ и ще ви сломи. Ако направите една малка топка отъ снѣгъ и я пуснете да се търкаля отъ нѣкое високо планинско мѣсто, докато слѣзе въ подножието на планината, тя ще прѣдставлява голѣма снѣжна лавина, която може да ви смаже. Колкото и да сж малки лошитѣ думи, изказани ли сж веднѣжъ, колкото подълго врѣме минава, толкова повече се увеличава тѣхната разрушителна сила. Задръжте за себе си всѣка лоша дума, която искате да кажете нѣкому. Колкото повече я задръжате, толкова по-силенъ вжтрѣшенъ импулъсъ ще придобиете. Докато задръжате тази дума за себе си, вие сте силни. Кажете: тази дума е толкова красива, че азъ ще я задръжа за себе си. Искате да кажете нѣкому нѣщо, да го ухапете, че да подскочи. Не, задръжте тази мисълъ за себе си! Кажете си: тази мисълъ е толкова хубава, че ще я оставя за себе си. Колцина отъ васъ сж задръжали такива думи за себе си? Покажете ми една отъ тѣхъ!

Писанието казва: „Възлюбете се единъ другъ! Какъ? — Съ чисто сърце. „Азъ съмъ

вратата на овцитѣ“. Вратата подразбира онѣзи разумни Божествени условия, които сж дадени за нашѣго растене и развиване. Ние сме събрани тукъ отъ всички краища на България, и всичко това, което ни е дадено, може да се реализира само при Божията Любовь, само при Божията Мъдростъ и Свѣтлина. Когато Божията мисль е насочена къмъ васъ, всичко, каквото желаете, ще се реализира. И за да бжде Божията мисль насочена къмъ васъ, вие трѣбва да бждете като малкиѣ дѣца, да имате желание да изпълните волята Божия тѣй, както ни ѳй въ България не я изпълнилъ. Не казвайте, ще видимъ, ще помислимъ! — туй сж празни думи, зальгалки. Ще турите въ ума си слѣдното желаніе: ще изпълня волята Божия, както я изпълняватъ малкиѣ дѣца. Всички ще изпълнимъ волята Божия! Днесъ ни проповѣдватъ, че който рече да изпълни волята Божия, ще изгуби всичко. Не, щомъ почнешъ да изпълнявашъ волята Божия, Богъ ще почне да замѣства книжнитѣ пари съ звонкови. Той казва: „Дай си кайметата!“ Да кажемъ, че имашъ 3000 лева книжчи, които струватъ 100 лв. швейцарски. Като отидешъ при Господа, Той ще ти даде за тия 3000 лв. книжни 3000 лв. златни. Сжщото нѣшо се отнася и до грѣховетѣ на хората. Когато човѣкъ се напълно обезцѣни отъ грѣхове и така отиде при Бога, Той му взима грѣховетѣ и му дава въ замѣна на това

вжтрѣшна радостъ. Той е посребрилъ и позлатилъ грѣховетъ му. Този човѣкъ излиза, радва се, че Богъ е позлатилъ грѣховетъ му, и ги прѣвърналъ въ добродѣтели.

И Писачието казва: „Всичко, каквото се случи на онѣзи, които любятъ Бога, ще имъ съдѣйствува за добро“. Запримѣръ ти сикралъ, убивалъ си въ живота си, срѣщалъ си голѣми противорѣчия, но най-послѣ разберешъ вжтрѣшния смисълъ на живота, възлюбишъ Господа и казвашъ: отъ сега нататкъ ще служа на Господа! Убилъ си да кажемъ 10 души. Всички тия хора отиватъ при Господа, оплакватъ се отъ тебе и казватъ: искаме този човѣкъ да ни върне живота! — Отъ дѣ ще го вземе, нѣма никаква възможность. Турятъ те въ затвора. Господъ казва: „Какво ви дължи?“ Единъ казва: взе ми живота. Другъ казва: и на менъ ми взе живота. Трети, четвърти казватъ сжщото. Господъ се поусмихне, извиква обвиняемия и му казва: „Понеже ти обѣща да ми служишъ, ето, вземи тия пари да си платишъ дълговетъ!“ Господъ ти дава съ лихвитъ, и ти се разплащашъ. Казва ти: „Питай ги сега доволни ли сж?“ — Много сме доволни. Като имате Божиата Любовь, вие ще ликвидирате най-първо съ своята стара карма, и нѣма да се боите отъ нищо. Ама вие ще дойдете пакъ до вашата философия, кой какъ разбира любовта. Любовта може да се разбира само по единъ на-

чинъ! Ти си гладенъ, и срещнешъ единъ човѣкъ, който носи хлѣбъ въ торбата си. Ако извади хлѣба си и ти го даде, бѣди увѣренъ, че той те обича. Може да го познавашъ, може и да не го познавашъ, но този човѣкъ има въ душата си любовъ. Тази любовъ може да е микроскопическа, но тя е истинскиятъ зародишъ, отъ който може да се роди и великата Любовь. Голѣмото дърво израства отъ малката сѣмка, не отъ нѣщо голѣмо. Ако ти си богатъ и давашъ, това не е любовъ. И този човѣкъ, като дава отъ малкото, което има, приятно му е. Туй е едно отъ проявленията на Любовта. Ти питаешъ Господа: какъ да постѣпвамъ Господи? — Постѣпвай, както този човѣкъ е направилъ съ тебе. Най-красивитѣ нѣща въ живота ни сѣ малкитѣ добрини, които можемъ да направимъ. Нѣкой човѣкъ е изпадналъ въ свѣта, сачотенъ е, никой не му е казалъ една сладка дума, никой не му е далъ миль погледъ. Ти минавашъ покрай него, кажи му една сладка дума! Това ще се запечати въ неговия умъ.

Христосъ дойде на земята, когато хората бѣха изоставени. Даже и ангелитѣ не сѣ знаели, какъ да постѣпятъ съ хората. И тѣ се учатъ сега. Първиятъ завѣтъ биде даденъ чрѣзъ ангелитѣ. Тѣ приложиха закона на Правдата, но той не можа да спаси хората. Чрѣзъ Христа дойде Любовьта на земята — единъ новъ методъ. Божественъ методъ е

методът на Любовта.

Сега вие сте прѣдъ прага на новата епоха, когато Синовеѣ Божии идватъ да изявятъ Божията Любовь, да покажатъ на хората, въ какво седи тя. Всѣки Синъ Божий идва съ пълна торба — да дава и да храни хората. Синовеѣ Божии нѣма да говорятъ за нещастията на хората. Тѣ искатъ да направятъ всички хора на земята щастливи. Туй е тѣхното желание! За да станатъ хората щастливи, трѣбва да забравятъ своя старъ животъ, всѣкакъвъ споменъ отъ миналото да изчезне съвършено отъ тѣхното съзнание, а да останатъ само опигноститѣ, придобити отъ редицата животи на миналото.

Дѣто и да идешъ!

Трѣбва ли рибата да изважда главата си извънъ водата? (—Колкото да лапне нѣкоя муха). Право е. Трѣбва ли човѣкъ да изважда главата си извънъ Любовта? Значи, и той като рибата — колкото да глътне нѣкоя муха. Ще пазите въ ума си мисълта, че човѣкъ живѣе въ срѣдата на Любовта, слѣдователно Любовта не му позволява да си показва главата извънъ нея. Щомъ излѣзете, ще умрете, ще си изгубите силата. Извънъ Любовта човѣкъ е както рибата извънъ водата. Турете една риба на сухо, ще видите, какво ще прави: ще подскача, ще подскача, ще се изопне и ще умре. Нѣкои хора мислятъ, че може да живѣятъ извънъ Любовта. Немислимо е! Излѣзатъ ли извънъ Любовта, ще се задушатъ. Когато майката иска да иде на пазаръ, дѣтето става много сериозно, замислено, започва да плаче. Колко далечъ ще иде майката? — Ще иде на $\frac{1}{2}$ клм. разстояние и ще се върне, но тази работа за дѣтето е много сериозна. Когато мжжътъ замисля нѣкъдѣ, жената сжщо се замисля, и тя е едно голѣмо дѣте. Когато нѣкой вашъ близкъ човѣкъ умира, той отива на онзи свѣтъ, на бахчеванджилкъ, вие пакъ сте натжжени, сериозни. Казвамъ: не се тревожете, той ще

се върне слѣдъ 45 години. Сега е на гурбетчилъкъ, ще се върне богатъ, съ пълень джебъ.

Ще взема 57 стихъ отъ 9-та глава на Евангелието отъ Лука. И като вързѣха, рече Му нѣкой си въ пжтя: „Господи, ще дойда съ Тебе, дѣто и да идешъ“.

При сегашното съзнание на човѣка, извънъ Божията Любовь човѣкъ не може да живѣе. Всички аномалности, нѣсъобразности и страдания въ живота произтичатъ отъ факта, че човѣкъ излиза изъ срѣдата на Божията Любовь. Щомъ излѣзе изъ тази срѣда, започватъ страданията. Въ туй отношение, трѣбва да имате прѣдъ видъ слѣдното сравнение. Прѣдѣлитѣ на Любовьта понѣкога тъй се сгжстятъ, че ставатъ нечисти, както водата въ голѣмитѣ рѣки. Водата въ центъра винаги е по-чиста, отколкото къмъ брѣговетѣ. Та крайнитѣ прѣдѣли, додѣто достига любовта, често сж блокирани съ нечисти желания и мисли, които трѣбва да се прѣчистятъ. Затуй всѣкога трѣбва да избирате, на кое мѣсто да се установите. Рибитѣ избиратъ дълбоката вода, тя всѣкога е бѣзопасна. Когато кажемъ, че ние не разчитаме на човѣшката душа, то е защото гледаме на въпроса отъ чисто реално гледище. На какво разчитаме тогава? — На висшата, Божествена душа въ човѣка. Малкитѣ риби, които живѣятъ въ локвитѣ, могатъ ли да разчитатъ на тѣхъ? — Не могатъ, защото при суша сж

обрѣчени на явна смъртъ. Слѣдователно, можемъ да кажемъ на малкитѣ рибки: отъ тази локва, отъ тия по-малки вадички ще отидете въ голѣмото езеро, или въ морето. Истинскиятъ животъ е вложенъ само въ Божията Любовь. Туй е единъ великъ законъ. Трѣбва да знаете, че Божията Любовь е срѣдата, въ която можете да живѣте. И дължината на вашия животъ, вашето щастие и култура, въ каквото и да е отношение, зависятъ отъ тази срѣда на Любовта. Понѣкога вие се уморявате да живѣте и казвате: менъ не ми трѣбва Любовта. Ами че вие влизате въ разрѣзъ съ сжщността на вашето естество! „Менъ не ми трѣбва Любовта, менъ не ми трѣбватъ хората“ — това сж разсжждения на една риба. Менъ не ми трѣбватъ другитѣ риби. Една риба сама по себе си може ли да живѣе? — Може. Орѣхътъ може да живѣе като неразвитъ орѣхъ, може да живѣе и като развитъ орѣхъ. Това сж двѣ различни състояния. Веднѣжъ ти си посѣтъ въ почвата, други закони дѣйствуватъ върху тебе. Ти не можешъ да спрешъ този процесъ на растене. Щомъ спрешъ растенето, очаква те явна смъртъ.

Слѣдователно, веднѣжъ влѣзли въ Любовта и започнали вашето растене, не можете да спрете този Божественъ процесъ. Вие не може да спрете Любовта да дѣй-

ствува въ васъ. Всѣко спиране ще причини смъртъ. Допуснете, че вие сте търговецъ. Въ дома ви, между всички членове има пълно съгласие и хармония, но единъ день имате малка загуба, отъ 20-30,000 лева. Веднага въ васъ прониква мисълта, че нѣма Господъ и казвате: дотегна ми да живѣя въ тази Любовь, ще излѣза навънъ! Мислите ли, че рибата, ако излѣзе извънъ водата, ще живѣе? — Не може. Ние взимаме водата като емблема на живота. Душата сега е потопена въ живота, който излиза изъ Любовта. Ще турите въ ума си мисълта, че живѣете въ Любовта и трѣбва да изпълните нейнитѣ велики закони. Това е спасението за всички хора. Ще се учите да живѣете въ съгласие съ този великъ законъ, въ съгласие съ тази срѣда, въ която сте потопени. Ще мислите, ще чувствувате, ще дѣйствувате съобразно срѣдата, въ която живѣете — Божествената срѣда на Любовта.

Другото положение, което трѣбва да държите въ ума си е слѣдното. Ако Любовта е срѣда, въ която ние живѣемъ, питамъ: рибитѣ пиятъ ли вода? — Пиятъ. Рибитѣ пиятъ най-много вода. Водата въ тѣхъ постоянно минава прѣзъ хрилѣтъ имъ. Такова е положението на онѣзи, които живѣятъ въ Любовта. Да кажемъ, че синътъ ви е напълнилъ устата си съ вода, разумно ли е да пиете вода отъ неговата уста? — Не е разумно.

Не пийте вода отъ устата на другитѣ хора! Този е първиятъ законъ, съ който можете да урегулируете живота си. Защо? Защото вие сами можете да бждете въ тази срѣда на Любовта, сами може да я проявите, и да не чакате други да ви потапятъ въ тази срѣда, нито да ви даватъ да пиете вода отъ устата си. Съ Бога всѣкога може да живѣете, и съ Него всѣкога може да се разбирате напълно. Вие живѣете въ Любовта! Нищо въ свѣта не е въ състояние да ви раздѣли отъ тази Любовь. Кой може да ви извади отъ нея? — Нѣкой рибарь. Кой е този рибарь? — Дяволътъ. Значи, нѣкой уменъ човѣкъ може да изопачи ума ви, сърцето ви и ще ви извади изъ срѣдата на Божията Любовь. Какъ? Ще ви каже: ти гледай да ядешъ и да пиешъ, това е смисълътъ на живота! Послушашъ ли го, той те е извадилъ съ мръжа отъ водата, и отъ този моментъ ти си мъртавъ. Ти си въ неговата мръжа, и той ще направи отъ тебе, каквато чорба иска. И когато Христосъ казва: „Ако ме любите, ще упазите моя законъ,“ подразбира да живѣемъ въ Любовта. Любовта не е едно положение само на допирни точки. За да живѣешъ въ Любовта, гвоята душа трѣбва да бжде изцѣло потопена въ нея. Цѣлата ти душа трѣбва да чувствува тази сила, която прониква и мисълта ти, и чувствата ти, и всичкитѣ ти дѣйствия—да чувствувашъ, че Любовта е великъ импулсъ въ

живота, както и въ цѣлата жива природа. Тѣй трѣбва да чувствувате Любовъга — като една велика сила. Само по този начинъ вие ще разбирате вашата душа и душитѣ на другитѣ хора. Любовта, която излиза отъ всички души, свързва всички хора въ едно цѣло, тя е звеното на живота. Ако нѣмаше въздухъ, можеше ли да се говори? Звукътъ се прѣдава на вашитѣ уши чрѣзъ въздуха, а свѣтлината се прѣдава чрѣзъ своя срѣда, по-тънка отъ тази, чрѣзъ която се прѣдаватъ звуковитѣ вълни. За да разберемъ Божията Мждростъ, за да разберемъ Божията Истина, е необходима срѣда. Тази срѣда е Любовта. Туй трѣбва да знаете! Безъ Любовь вие нищо не можете да разберете на свѣта. Единствената срѣда, чрѣзъ която се прѣдаватъ знанията, Мждростта и дѣйствиата на Истината, това е Любовта.

И тѣй, ще знаете, че вие сте потопени въ Божията Любовь. Питамъ: ако сте потопени въ Божията Любовь, отъ какво има да се измъчвате? Защо сте неспокойни? Значи Любовта не е проникнала още навсѣкждѣ въ васъ. Има мѣсто, дѣто Любовта не е проникнала, и туй мѣсто се мъчи. Великиятъ законъ казва: отвори душата си, да проникне Любовта навсѣкждѣ, да внесе животъ въ тебе, защото всички ние изискваме името това. Ако тази Божествена сила не прониква въ нашето сърце и въ нашия умъ, ние не можемъ да живѣемъ. Вие сега казвате: този

човѣкъ нѣма любовъ, онзи човѣкъ нѣма лѣ-
бозъ. Не, всички хора живѣятъ въ Любовта,
но има нѣщо въ тѣхъ, което имъ прѣчи да я
проявятъ празилно. По какво можете да поз-
наете, дали проявявате Любовта празилно,
или не? Щомъ имате свѣтлина въ ума си,
щомъ имате топлина въ сърцето си, щомъ
имате чистота въ тѣлото си, вие живѣте нор-
мално и празилно въ Любовта, слѣдователно
и празилно ще я проявите. Това е единъ ве-
ликъ законъ, една вѣрна диагноза. Имате ли
всичко това въ себе си, вие ще живѣте на-
пълно въ Любовта, и ще се ползвате отъ
всичкитѣ неѣни блага. Едно положение е не-
обходимо за вашето нормално разбиране на
нѣщата. Да кажемъ, нѣкой пѣтъ не сте раз-
положе ни да се молите и казвате: и безъ мо-
литва може! Другъ пѣтъ казвате: не ми трѣ-
бза да мисля, и безъ мисль може! Нѣкога
пѣкъ казвате: дотегна ми да чувствувамъ, и
безъ чувства може! Да, и безъ всичко това мо-
же, но знаете ли, какви сж резултатитѣ тога-
ва? Резултатътъ на безсмислието е безумието.
Резултатътъ на безчувствието е отскѣствието
на чистота, а когаго човѣкъ изгуби своята
чистота, очитѣ му пожълтѣватъ. Това е раз-
стройство на черния дробъ. Ще лѣкувате чер-
ния си дробъ, постоянно ще го разтривате.
Който почва да отслабва физически, да пра-
ви разтривки на стомаха си. Затова Луи-
Куне прѣпорѣчва лѣкуване съ года. Ще се-

лите въ водата около 5 — 10 минути и ще си правите разтривки, докато се произведе реакция. По този начинъ вие ще можете да се лекувате. Пъкъ когато изгубите своя животъ въ духовно отношение, ще регулирате чувствата си. Когато се изгубятъ добрите чувства по отношение нѣкого и се роди умраза, заете ли какво става? Тази умраза е проказа за душата. Ти си настроенъ противъ нѣкого, казващъ: азъ не мога да обичамъ този човѣкъ! Азъ съмъ неразположенъ, не мога да го гледамъ! Ако искашъ да бждешъ духовенъ човѣкъ, постарай се да обикнешъ това, което мразишъ. Напримѣръ, мразишъ змията, страхъ те е отъ нея; купи си едно шише, тури я въ него и я храни, докато я пообикнешъ малко. Или страхъ те е отъ мишка. Хвани я, тури я въ единъ капанъ, похрани я нѣколко дни и всѣка сутринъ я поглеждай, докато свикнешъ съ нея и я обикнешъ. И въ змията, и въ мишката има нѣщо Божествено. Нѣкой човѣкъ се страхува отъ пиявици. Нека вземе една пиявица въ едно шише съ вода и да я поглежда отъ време на време — ще привикне съ нея. Въ всичко това, което не обичашъ, привикни да виждашъ проява на Божествения животъ, да виждашъ, какъ се хармонизира разумното съ неразумното въ живота.

Най-послѣ нѣкой не може да търпи жена си. Оженилъ се вече, какво

ще прави? Нека този мъжъ намѣри сега нѣщо хубаво въ жена си, нека се върне назадъ, въ младитѣ години. Защо се е оженилъ за нея? За нейнитѣ черни очи ли? За руменото ѝ лице ли? Задъ туй румено лице седѣше нейното сърце. Задъ чернитѣ ѝ очи седѣше нейниятъ умъ. Нека намѣри една добра черта въ жена си! Ако нѣкой младъ момъкъ почне да обикаля тази жена, която мъжъ ѝ не може да търпи, той веднага ще се замисли. Азъ мога да накарамъ когото и да е отъ васъ, да зарезнува жена си. Напримѣръ, нѣкой мъжъ не обича жена си, но почне ли да я обикаля другъ, той вече ревнува. Господъ казва: „Тази жена е моя дъщеря, ти нѣма да я малтретирашъ! Азъ я пратихъ при тебъ на училище, ще ѝ бждешъ професоръ. Ще я учишъ хубаво!“ Ако нѣкой човѣкъ бие жена си, трѣбва да ѝ каже: Днесъ те бихъ за туй и туй. А той не дава на жена си да гжкне. Тя трѣбва да знае защо я бие, каква е погрѣшката ѝ. Ако я нахука за нѣщо, тя трѣбва да знае защо. И обратното е вѣрно. Нѣкоя жена не може да търпи мъжа си. Господъ ѝ казва: „Азъ не ти дадохъ този мой синъ да го малтретирашъ. Мъжъ ми е, казва тя. „Да, но той е мой синъ.“ Азъ го изпратихъ да школува при тебе. И ако го нахукашъ или набиешъ нѣкой път, ще му кажешъ: „За туй и туй те бихъ!“ Нѣщата трѣбва да ставатъ разумно!

Азъ ви казахъ, искрени трѣбва да бж-

дете въ отношенията си! Недоволенъ си отъ нѣкой човѣкъ за нѣщо и го обидишъ. Той трѣбва да знае, защо си недоволенъ. Имашъ приятелъ, приятелка, сърдишъ имъ се нѣщо. Тѣ трѣбва да знаятъ, защо имъ се сърдишъ. Господъ пакъ ще ти каже: „Тазі твоя приятелка е моя дъщеря. Този твой приятелъ е мой синъ. Ти нѣмашъ право да се отнасяшъ съ тѣхъ, както искашъ!“ Ако постъпвашъ справедливо съ хората, освѣтявашъ Божия законъ. Ако постъпвашъ несправедливо, нарушавашъ закона на Любовта. Много отъ васъ не се обичатъ. Защо не се обичатъ? Можете ли ми каза, защо по нѣкой път хората не се обичатъ? (Защото погрѣшките на хората се виждатъ по-лесно, отколкото собственитѣ!). Всичко туй, което говорите, е много учено. То е само за много голѣмитѣ философи. Само ученитѣ хора го разбиратъ. Даже и за менъ е трудно да го разбира. Азъ ще засегна въпроса по дѣтински, като за дѣца отъ I-во отдѣление. Нѣкой мжжъ не обича жена си, понеже не знае да му готви, не знае да меси хлѣбъ. Щомъ знае да готви, отъ нея по-добра нѣма. Прѣдставете си, че вашиятъ мжжъ иде отъ нивата, и вие го посрѣщате съ стомната, събувате му цървулитѣ, измивате му краката, нѣма ли да се разположи този мжжъ? А той, горкиятъ, като влѣзе, вие си седите при топлото огнище и му казвате: я иди на чешмата де донесешъ малко вода!

Вие опитвате онази малка любовъ, която е останала у него. И той ще си каже: напразно азъ работя за тази жена. Тя за нищо не ме зачита! И мжжътъ може да направи да го обича жена му. Какъ? Отива на лозето, и като се върне, нека ѝ донесе хубави плодове, хубаво грозде, та като почне да яде, тя се разполага, става привѣтлива, любезна съ мжжа си.

Всички трѣбва да бждемъ внимателни къмъ нуждитѣ на хората. Това е всичката философия на Любовта! Но въ нея има и вжтрѣшю съдържание. Сжщественото въ Любовта не е оновѣ привицното, външното, което вършимъ. И когато ние задоволяваме нуждитѣ на хората, тѣ се прѣдразполагатъ къмъ насъ. Каквото и да е Божествено благо всѣкога се прѣдава чрѣзъ насъ. Богъ, Който живѣе далечъ отъ насъ, нѣкой пжтъ сподѣля своята Любовъ съ насъ, за да можемъ и ние да сподѣлимъ тази любовъ съ окръжаващитѣ ни. Тогава и ние ще се ползуваме отъ любовта на окръжаващитѣ. Ако Господъ върши всичко самъ, тогава ние сме безпрѣдметни. Ако приемаме всичко отъ Господа, каква нужда щѣше да има да ви събираме тукъ? Безпрѣдметни щѣхме да бждемъ единъ за другъ, но така ние се изпитваме. Това е волята Божия. Затова сме се събрали тукъ. Богъ се проявява по този начинъ. Днесъ азъ ви говоря, вие ме слушате. Утрѣ вие ще ми го-

ворите, азъ ще ви слушамъ. Днесъ вие ме слушате, утрѣ пъкъ азъ ще ви слушамъ. Така и вие ще си говорите и ще се слушате едни други. Ние сме служители на Бога: да изявимъ Неговата мисль, да прѣдадемъ Неговата Любовь. Ако азъ ви говоря, длъженъ съмъ да прѣдамъ Любовьта, която Богъ изпраща чрѣзъ менъ. Ако азъ я спра въ себе си и не я изявя навънъ, знаете ли какво би станало съ менъ? Който се опита да задържи Божията Любовь за себе си, тя го изхвърля навънъ. Щомъ Любовьта го изхвърли навънъ, той влиза въ една нова срѣда, съ която не може да се справи. Щомъ приемешъ нѣщо отъ Любовьта, ще излѣзешъ вънъ да дадешъ отъ него и на другитѣ хора.

Ще ви прѣдставя една картина, съ която ще илюстрирамъ отношенията ви къмъ Любовьта. Допуснете, че вие сте малки дѣца, изпратени при менъ да се учите. Най-първо вие имате обичъ и уважение къмъ менъ, пристъпвате съ страхопочитание. Въ първо врѣме вие сте босички, голички, треперите отъ студъ. Азъ имамъ за всѣки едного отъ васъ дрешки, обуца, шапчици и ви ги давамъ. Вие се обличате съ тѣхъ и веднага изкачате навънъ, за менъ вече не мислите. Ако не разбирамъ закона, азъ ще кажа: що ми трѣбваше да давамъ тѣзи дрехи, обуца, шапки на тия дѣца? Ето ги, избѣгаха на пѣтя, нѣма ги около менъ!

Сега иде другото положение. Тия дѣца

поиграятъ, поскачатъ вънъ, но почувствуватъ гладъ, иматъ нужда отъ храна. Азъ имамъ гостилница. Вие пакъ идвате при менъ. Облѣчени сте, но сте гладнички. Взимамъ ви азъ, нахранвамъ ви. Щомъ ви нахраня, ставате индиферентни, започвате да заспивате. Казвамъ: особени сж тѣзи дѣца! Що ми трѣбваше да ги нахранвамъ? Облѣкохъ ги и отидоха да играятъ навънъ. Повикахъ ги да ядатъ — дойдоха; бѣха свѣжи, бодри, но като се наядоха, сега ги гледамъ, всичкитѣ изпозаспаха. Ако азъ не разбирамъ закона, ще се приближа при тѣхъ, ще ритна това — онова дѣте. Мислите ли, че по този начинъ азъ ще разрѣша въпроса? Не, това е глупаво разрѣшение. Азъ трѣбва да знаа, че слѣдъ всѣко ядене иде почивка. Тѣзи дѣца трѣбва да спятъ. Тѣ ще идатъ въ другия свѣтъ и слѣдъ туй ще дойдатъ.

Най-послѣ тия дѣца се събуждатъ и въ тѣхъ се явява друга нужда — да се учатъ. И тукъ дѣйствува пакъ сжщия законъ. Вие идвате при мене съ страхопочитание, съ уважение, искате да се учите. Щомъ придобиете знанието, съ менъ вече не се разговаряте, единъ съ другъ се разговаряте. Ако не разбирамъ закона, ще кажа: защо трѣбваше да давамъ знания на тия дѣца? Тѣ взеха знанието и си отидоха. Не, азъ трѣбва да се радвамъ, че тия дѣца ще разпространяватъ навънъ това, което взеха отъ менъ. Туй зна-

ние трѣбва да се разпространи! Този хлѣбъ трѣбва да се яде! Тѣзи дрѣхи, обуца и шапки трѣбва да се обличатъ! Първото сравнение—дрехитѣ, обуцитѣ, шапкитѣ прѣдставяватъ физическия животъ. Трѣбва да бждете облѣчени съ физическо тѣло! Щомъ сте облѣчени съ физическо тѣло, ще имате нужди, които ще ви отдалечаватъ отъ духовния животъ. Физическиятъ животъ има своитѣ нужди, които трѣбва да се задоволятъ. Ние трѣбва да знаемъ, обаче, че физическиятъ животъ е свързанъ съ духовния.

Като разглеждаме физическия животъ на хората, забѣлѣзваме, че въ него има едно привидно еднообразие: всички се нуждаятъ отъ храна, облѣкло и жилище. Дойдемъ ли, обаче, до духовния животъ на хората, между духовнитѣ хора се явява едно по-голѣмо различие. Дойдемъ ли до умствения имъ животъ — сжщото нѣщо. Тѣзи различия сж въ реда на нѣщата. Въ това седи красотата на живота. Да не ви смущава туй различие! Единъ прѣдметъ не може да се гледа само отъ една страна, не може да се проявява по единъ и сжщъ начинъ. То значи: чувствата на хората не могатъ да се проявяватъ по единъ и сжщъ начинъ. Ако мислите, че трѣбва да има еднообразие въ живота, вие ще се спънете. Ще кажешъ: този братъ не е като мене. Ти най-първо гледай, живѣе ли този братъ въ Любовта. Ако е като тебе риба и живѣе въ

Любовта, може да се разбирате. Ако не живе въ Любовта, вие не можете да се разбирате съ него. Хората могат да се разбират само тогава, когато живеят въ една и съща срѣда. Между умрѣлитѣ и живитѣ хора не може да има връзка. Умрѣлитѣ хора не могат да се разбиратъ напълно съ насъ. Тѣ не се интересуватъ отъ нашия животъ. Понеже имъ липсва физическо тѣло, нѣматъ такива нужди, каквито имаме ние, затова не ги интересуватъ въпроси, които се отнасятъ до физическото тѣло. Ние се грижимъ за нѣщата, докато имаме нужда отъ тѣхъ. Може ли нѣкой вашъ ближенъ, който е заминалъ за другия свѣтъ, да се грижи за васъ тъй, както когато е билъ на земята? — Не може. Вижте 100 годишния дѣдо, интересува ли се отъ хорото на младитѣ? — Не се интересува. Тѣзи чувства сж замрѣли въ него. Какво го интересува на тази възраст? Той се интересува отъ духовни работи, отъ нѣща, които засѣгатъ неговото сърце. Или, този дѣдо обича да има около него дѣца, да му прислужватъ, да му носятъ чорбицата, яденето. Старитѣ хора много обичатъ да ядатъ. Като останатъ безъ работа, все искатъ да имъ се направи баница, или нѣщо печенко. И всѣки, който изпълнява тѣхнитѣ прищевки, той е много добъръ човѣкъ. Не ги ли изпълнява, тѣ казватъ, че окръжаващитѣ сж много лоши.

Въ всѣко религиозно движение, въ всѣко духовно учение има една голѣма опасностъ — критическиятъ умъ се развива много. Човѣкъ, у когото критическиятъ умъ е силно развитъ, той търси само погрѣшкитѣ на другитѣ и казва: този човѣкъ не е толкова чистъ; онзи пъкъ не живѣе споредъ Христа, не живѣе морално. Кое е правилото за чистия, за моралния животъ? Това правило е: да се живѣе споредъ закона на Любовта. Докато човѣкъ живѣе въ Любовта, той е чистъ, има и свѣтлина, има и топлина. Почне ли да мисли за човѣшката любовъ, той е вече извънъ Божията Любовъ и не може да бжде здравъ, не може да бжде уменъ, не може да бжде и добъръ, чистъ човѣкъ. Да бждешъ добъръ, уменъ и чистъ човѣкъ, това значи да живѣешъ въ Божията Любовъ.

Ще ви приведа нѣколко примѣри, за да обясня по-добрѣ мисълта си. Да кажемъ, че въ касата си имамъ нѣколко милиона лева. Дошълъ нѣкой, задигналъ всичкитѣ пари и ми казватъ, че ме обрала. Ако живѣя въ Божията Любовъ, нѣма да трепна, като че нищо не съмъ загубилъ.

Имамъ жена, която ме обича. Дойдатъ единъ день и ми кажатъ, че тя ме напуснала и отишла при нѣкой другъ мжжъ. — Нищо, Господъ далъ, Господъ взелъ.

Заемамъ нѣкое високо обществено положение, но ме уволнятъ безъ причина. Каз

вамъ: нищо, гладенъ нѣма да умра.

Напечатилъ съмъ нѣкаква книга, съ която искамъ да прѣобразя умоветъ на хората, но критиката я отхвърля. — Нищо, доброто желание живѣе въ менъ. Когато азъ живѣя въ Божията Любовь, каквото и да стане въ свѣта, това не ме смущава. Защо? Защото само азъ съмъ господарь на своето сърце — никой другъ! Азъ мога да любя Бога, мога да любя и всички хора. Туй е любовь! Докато хората не знаятъ, че азъ ги любя, това е любовь. Щомъ узнаятъ, че азъ ги любя, това не е изразъ на Божията Любовь. Апостолъ Павелъ казва, напримѣръ, че най-напрѣдъ трѣбва да обичаме онѣзи, които вѣрватъ като насъ. То е вече малко материално. Тѣй говорятъ всички обикновени хора. Бащата казва на сина си: на първо мѣсто ще обичашъ мене! Той не започва споредъ правилото. Той трѣбва да каже: „Синко, най-първо ще обичашъ Бога, а послѣ, каквото остане отъ любовта ти, ще обичашъ и мене.“ Тѣй трѣбва да започне учението!

За прѣзъ тази година ще ви дамъ едно правило, съ което, ако прилагате, ще изправите много ваши недоизгладени работи въ живота си. Между васъ има много спорни въпроси, много неправилни отношения, които въ продължение и на 10, и на 20 и на 100 години не могатъ да се изгладятъ. Щомъ има такива въпроси, съберете се тия братя или сес-

три, които не могат да се обичатъ и си кажете: хайде сега да видимъ, какво можемъ да направимъ за Господа! Приложете правилото — да живѣете въ Божията Любовь! Щомъ влѣзете да живѣете въ тази Любовь, и Господъ ще влѣзе да живѣе въ васъ, отношенията ви веднага ще се измѣнятъ, въ васъ ще проблесне нова свѣтлина и туй различие между васъ, което до този моментъ е съществувало, ще изчезне — нови отношения ще се появятъ. Туй, което ни раздѣля, е нѣщо скрито, живѣе вътрѣ въ душитѣ ни. Ти казвашъ за нѣкого: този братъ не е чистъ. Ти носишъ тази отрицателна мисль за него, която тебе спѣва, а него отблъсква. И той седи и си казва: този братъ не е толкова добъръ. Прѣмахне ли човѣкъ отрицателнитѣ мисли отъ ума си, веднага ще се възстановятъ правилнитѣ, Божественитѣ отношения между хората. Отрицателнитѣ мисли сж прѣгради между хората.

Азъ не съмъ за външнитѣ отношения, но за ония вътрѣшни, чисти отношения, съ които не можемъ да огорчаваме Духа. Тѣ носятъ вѣчния животъ. Ние можемъ да огорчимъ Духа. Духътъ, това е Божественото, което всѣки човѣкъ има въ себе си. Всѣки отъ васъ е ръководенъ отъ единъ възвишенъ Духъ. По нѣколко пѣти прѣзъ деня Той влиза вътрѣ въ васъ, да наблюдава душата ви. Внимавайте да Го не

огорчите! Напусне ли ви този Духъ, ще ви сполети най-голѣмото нещастие. Когато е съ васъ, Той ще ви урежда пжтя; ще ви прѣкара благополучно прѣзъ всичкитѣ пжтеки; каквито нужди и да ви се явятъ, Той лесно ще ги прѣмахне; каквато болестъ да ви дойде, Той знае какъ да я лѣкува. Пъкъ и васъ ще научи да лѣкувате всички болести. За този Духъ говори Богъ: „Ще изпратя Духа си, да ви ржководи и крѣпи въ пжтя на живота.“ И Давидъ казва: „Не отнемай отъ менъ Святия Си Духъ!“ Този Духъ е носителъ на Божията Любовь. Безъ Него не можете да направите нито крачка напредъ. Когато тѣзи Божествени Духове живѣятъ въ хората и ги управляватъ, въ живота имъ ще царува хармония. Когато вие сте въ дисхармония, това показва, че тия възвишени Духове не сж въ васъ, а сж горѣ на небето, и чакатъ тамъ, докато се споразумѣете. Затова, за да разберете душата на нѣкой човѣкъ, трѣбва да бждете много ученъ.

Споредъ васъ, кой човѣкъ е ученъ? Ще каже нѣкой: ученъ е този човѣкъ, който мълчи, като нѣкой философъ. Тогава рибитѣ сж най-умнитѣ сжщества. Дѣйствително, мълчанието е сила, но само когато имашъ желание да говоришъ; когато нѣмашъ желание да говоришъ и мълчишъ, това е безсилие. Защо идва злото въ свѣта? — Злото е пробниятъ камъкъ, по който се познава, до

каква степенъ на развитие сме дошли, дали сме добри, или не. Човѣкъ, който не може да задържи злото въ себе си, той е безсиленъ, слабохарактеренъ. Дошълъ гнѣвътъ, иска да се прояви. Спрете го, хванете го за юздитѣ, като конь, и му кажете: не, азъ съмъ човѣкътъ, който заповѣдвамъ, и въ дадения случай, щѣ видя, какво мога да направя съ тебъ. Не казвамъ да изхвърлите гнѣва, но да го впрегнете на работа. Азъ ви говоря отъ една дълбока опитностъ. Правилъ съмъ много наблюдения върху българитѣ, върху тѣхнитѣ отношения и извлѣкохъ два метода, но и двата метода съ отрицателни резултати. Единиятъ е външенъ, другиятъ е вътрѣшенъ методъ на дѣйствия. Ако вие хукате, биете нѣкого, движението ще дойде отвжтрѣ, отъ другия полюсъ, вътрѣ ще стане реакция и резултатътъ ще бжде лошъ. Тѣй че, говорите ли злѣ за нѣкого, и за васъ ще говорятъ злѣ. Туй да знаете! Другиятъ методъ: ти не хукашъ никого, не биешъ, стараешъ се да не говоришъ лошо, но имашъ скрито подозрѣние въ ума си. Значи, ти дѣйствувашъ отвжтрѣ навънъ. Законътъ и тукъ дѣйствува, ще настане реакция навънъ. Ще дойдатъ хора, които ще те подозиратъ, ще говорятъ лошо за тебъ, ще те хукатъ. Значи, ще се въздържате отъ подозрѣния! Човѣкъ трѣбва да стане господарь на всички положения, които го изненадватъ отвънъ и отвжтрѣ. Той трѣбва

да си каже: „Азъ ще живѣя добрѣ, заради Бога. Моятъ умъ трѣбва да бжде свѣтълъ, защото Богъ иска тѣй!“ Щомъ моятъ умъ е свѣтълъ, ще бжда полезенъ на всички окръжаващи ме. Първиятъ, Когото виждаме сутринъ, това е Богъ. (Не можемъ ли да кажемъ: азъ съмъ любовъ, изпълнявамъ волята на Бога?)—Не може. Щомъ кажешъ „азъ съмъ любовъ“, ще се опровергаешъ. Съ това ти ще прѣдизвикашъ извѣстенъ родъ сили въ природата, да дойдатъ да те изпитатъ. Тѣ ще ти кажатъ: щомъ си любовъ, давай сега! Слѣдъ тѣхъ ще дойдатъ други, ще ти кажатъ: щомъ си любовъ, давай! Прѣзъ цѣлия день ти трѣбва да устоявашъ, за да не опровергаешъ Името Божие.

Основната мисль, която трѣбва да вложите въ ума си, и върху която трѣбва да работите, е да считате Любовта за срѣда, въ която живѣете. Ако нѣкой пжтъ си извадите главата изъ тази срѣда, да е само колкото да глътнете една муха и скоро вжтрѣ! Доставянето на хлѣбъ, вода, въздухъ прѣдставлява излизане отъ срѣдата на Любовта, но то се позволява само врѣменно. Въ Любовта се позволява и да спишъ. И то е излизане изъ Любовта. Когато живѣешъ изцѣло въ Любовта, съзнанието трѣбва да е много будно. Тамъ човѣкъ не трѣбва да спи. Любовта изисква будна, трѣзва мисль. Онзи, който те обича и когото обичашъ, иска да говоришъ за не-

го. Щомъ се влюбишъ, и писма ще пишешъ, и ниви ще орешъ: Любовта иска много работи.

Сега нѣкой казва: азъ нищо не искамъ. Не говорите вѣрно. Отъ една страна, вие искате много, но не получавате и затова страдате. Отъ друга страна, вие получавате, но не давате. Ще се учите да бъдете щедри! Кога? — Когато Богъ дойде въ васъ. Тогава вие ще отворите широко сърцата, умоветъ и душитъ си, за да може прѣзъ тѣхъ да минава Божественото. Само така ще може да се очистите. Нека у васъ се яви желание да прѣдадете на нѣкой братъ отъ свѣта вашето знание, вашата топлина и добрина на сърцето, вашата чистота — всичко това да му послужи като импулсъ въ живота.

Има много нѣща, които азъ бихъ ви изнесълъ, а именно: какъ трѣбва да пазите чистотата си, какъ да уравнишъ вашия духовенъ животъ, за да не губите равновѣсие, какъ да се подмладявате и т. н., но всички тия въпроси сж свързани съ нѣкои деликатни нѣща, и ако ги изнеса, ще разберете туй, което съвсѣмъ не съмъ мислилъ да кажа. Пригответе се за идната година, та като ви кажа тия нѣща, да можете да ги разберете и приложите, да станатъ въ васъ плътъ и кръвъ. Като ви говоря за подмладяването, ще ви покажа единъ процесъ на подмладяване въ природата, да видите нагледно, какъ става. Щомъ

ѣстане подмладяване, същевременно духовниятъ животъ се обновява, умственитъ и сърдечниятъ животъ правилно се развиватъ. Почне ли човѣкъ да чувствува, че умътъ, сърцето и тѣлото му отслабватъ, той изгубва всичко човѣцко, а съ това и условията за растене. Човѣкъ докато е на земята, прѣзъ всичкото врѣме трѣбва да чувствува, че постоянно се разширява, разширява, става му тѣсно тукъ и прѣминава въ другъ свѣтъ. Той извиква приятелигъ си и имъ казва: хората вече не ме разбиратъ, тѣсно ми е тукъ на земята, затова отивамъ въ другъ свѣтъ, при по-културни същества, при ангелитѣ.

Прѣзъ тази година ще имате три вида мъчнотии: отъ материаленъ, умственъ и духовенъ характеръ. Какъ ще ги разрѣшите? Направете слѣдния опигъ. Хвалете съ дѣсната ржка лѣвия палецъ, ко центрирайте мисълта си тѣй, като че нищо не ви става, като че нѣмаге никаква мъчнотия и се запитаѣте, защо си държите палеца? Дръжте си главата право! После, хвалете съ лѣвата ржка дѣсния палецъ. Вижете какъ ще се почувствувате слѣдъ това упражнение.

Второ упражнение. Подпрѣте лакитѣ на колѣнѣтъ си. Поставете дланитѣ на ржцѣтъ си една срѣщу друга, допрѣни съ върховетѣ на прѣститѣ. Прѣдставете си, че срѣдниятъ ви прѣстъ е дълъгъ, достига до слънцето. Вижете, какво ще почувствувате? Мис-

лете си, защо пръста ви е станалъ дълъгъ. Ние проточваме срѣдния пръстъ до слънцето, за да можемъ да гледаме на нѣщата отъ високо, безпристрастно. Човѣкъ гледа на нѣщата безпристрастно, само когато е далечъ отъ тѣхъ.

Въ връзка съ мѣнотията, които ще имате, ще ви дамъ едно правило, което ще приложите 10 пѣти прѣзъ годината, значи всѣки мѣсець по единъ пѣтъ. Допуснете; че имате нѣкоя мѣнотия, нѣкое голѣмо неразположение. Какво ще правите? — Ще намѣрите нѣкой малкъ изворъ, ще го изчистите добръ и ще слѣдите, дали ще се прѣмахне вашето състояние. Ако се прѣмахне, значи вие можете да лѣкувате неджизитѣ си чрѣзъ водата. Ако вашето състояние не се прѣмахне, слѣдъ като изчистите извора, тогава ще отидете въ гората, ще намѣрите нѣкое дърво, ще поразровите почвата около него и ще го полѣте. Ако състоянието ви се измѣни, значи вие имате нужда отъ жизненитѣ сокове на тѣзи растения. Тѣ ви лѣкуватъ. Ако и туй не може да ви помогне, ще намѣрите нѣкое малко животно, ще го нахраните и напоите. Ако този опитъ измѣни вашето състояние, значи вие се нуждаете отъ едно малко разнообразие въ живота. Ако не се измѣни, ще намѣрите нѣкой бѣдець, нуждающъ се човѣкъ и ще му направите една малка услуга. Ако вашето състояние се измѣни

значи вие трѣбва да правите добрини на хората. Ще започнете да трансформирате състоянията си чрѣзъ изворитѣ, чрѣзъ растенията, чрѣзъ животнитѣ и най-послѣ чрѣзъ хората. Всѣки отъ васъ, който иска да бѣде ученикъ, ще направи тия 10 опита. Ако се усъмните, ако се подвоумите, стойте отвѣнъ, като оглашенъ, не се занимавайте съ тия опити и методи. Ние ще помагаме на всѣки, който изпълнява тѣзи опити. Ние нѣмаме никаква връзка съ ония, които не изпълняватъ опититѣ.

И тъй, прѣсъ годината ще изчистите най-малко 10 извора, ще полѣте най-малко 10 дървета, ще нахраните най-малко 10 животни и ще помогнете най-малко на 10 души бѣдни хора. Колко станаха? — Всичко 40. Вие ще ме запитате: дали ще имаме врѣме? Дали ще имате врѣме, азъ не се интересувамъ отъ това. Ще правите научни изслѣдвания. Ако нѣкой день сте много неразположени, готови да направите нѣкой скандалъ, идете въ гората да изчистите нѣкой изворъ. Тамъ направете скандала! Ще кажешъ на извора: слушай, ти защо си толкова мжтенъ? Взимашъ мотиката, лопатата и го изчиствашъ. Когато нѣщата сж трудни, въ това седи тѣхната красота. Не мислете, че при тия опити ще изгубите нѣщо. Не, ще придобиете една приятна опитностъ. Онѣзи отъ васъ, които направятъ опита по добра воля, ще иматъ едно благо-

словение. Това благословение не може да придобиете по никой другъ начинъ, ако щѣ би да прѣбродите и цѣлъ свѣтъ Човѣкъ, който изпълнява волята Божия, нито вълци го ядатъ, нито разбойници го крадатъ. Ако състоянието ви отъ лошо на добро се измѣни още при извора, значи ще ходите само при изворитѣ.

Имайте любовъ къмъ Бога! Божията Любовъ да бжде у васъ като стимулъ къмъ живота. Онзи, на когото съзнанието е будно винаги, Духътъ Божій живѣе въ него. Гледайте на Господа!

I-во Петрово послание, 3 гл 8 стихъ: „А най-послѣ бждете всинца единомислени, състрадателни, братолюбиви, милостиви, дружелюбиви“ . . . „Защото очигѣ на Господа сж върху праведнитѣ и ушитѣ Му къмъ тѣхната молитва. . .“ Значи, Господъ ни гледа съ много очи, всѣки день ни слуша. Обича ви нѣкой — радвайте се, че Господъ се е проявилъ чрѣзъ него. Мрази ви нѣкой — пакъ се радвайте — човѣкътъ се е проявилъ. Говори нѣкой добрѣ заради васъ, радвайте се, че Господъ се е проявилъ. Нѣкой говори лошо за васъ, казва туй, което е въ сърцето му, значи човѣшкото се е проявило. Да пазимъ въ себе си нечистото, това не е хигиенично. Да пазимъ злото въ себе си, това не е добродѣтель. Ако можете да бждете носители на Божието благословение —

бждете!

Често, като не можете да постигнете нѣкое ваше желание, вие плачете. Нѣма нищо лошо въ това. Все трѣбва човѣкъ да плаче! Плачътъ е благословение. И учечитѣ хора сж плакали, и апостолигѣ сж плакали, и светиигѣ сж плакали, и Христосъ е плакалъ. Надали има човѣкъ въ свѣта, който да не е плакалъ. Азъ прочиквамъ малко въ сърцата ви и отъ мое гледище намирамъ, че тѣ сж тѣсни, и Божията Лобозъ не може да се побере въ тѣхъ. И който говори за Господа, и който не говори за Господа, все иматъ малки сърца. Азъ опигвамъ нѣкой пжтъ човѣшкото въ хората и забѣлѣзвамъ слѣдното нѣщо: когато нѣкой говори добро за васъ, приятно ви е, а когато говори нѣщо лошо за васъ, и право да е, не ви е приятно, смущавате се. Кога се смущавате? Ако имате въ себе си единъ разгорещенъ вжгленъ, до 10,000 градуса, и нѣкой се приближи при васъ, иска да ви удря съ камъни, ще може ли? Той още като се приближи при васъ, отъ температурата на този вжгленъ ще се разтопи. Ако този човѣкъ може да ви обиди, ако може да разруши ваш ѣя миръ, какъвъ е този вжгленъ? Азъ наблюдавамъ нѣкой отъ васъ, виждамъ какъ имъ трепери сърцето. Тръгна съ нѣкой братъ, върви съ мене, но си мисли, какво ли ще кажатъ хората за него. Казвамъ: не се смущавай! Ако си добъръ, такъвъ ще си

останешъ. Ако си хубава пита, всѣки ще те яде; ако си мухлясала пита, всѣки ще те подхвърля. Когато нѣщата сж цѣнни и съдържателни отжтрѣ, външната обстановка не може да ги измѣни.

Въ този съборъ имайте много благоприятни условия, но вие не можете да използвате всички Божии блага. Защо? Понеже всички искате да се проявите. И наистина, разнообразие трѣбва да има! Проявявайте се, но стремете се къмъ доброто. „Всичко опитвайте, доброто дръжте“ — казва се въ Писанието.

Нека сега благодаримъ на Бога, че ни се даде случай да се съберемъ да си поговоримъ, да си похапнемъ, да се помолимъ на Бога!

Азъ сега ви пожелавамъ да се върнете дома си богати, съ придобитото богатство отъ тукъ. Нека кеситѣ ви да сж отворени! Раздавайте, щедри бждете! Даромъ сте взели, даромъ давайте!

Бждете чисти извори и поливайте съ тѣхъ дърветата на вашата душа! Нахранете животнитѣ, съ които се занимава вашия умъ! Най-послѣ, служете на вашия разумъ! Той е човѣкътъ, който се нуждае отъ вашитѣ услуги. Постъпвайте ли така, всички наши приятели ще ви изпратятъ своитѣ добри мисли, а когато ви посѣтятъ, ще ви оставятъ своето благословение.

На всички ви желая, като се върнете дома си, да бъдете радостни и весели прѣзъ цѣлата година. Пишете си единъ другъ, и се приготвявайте, като ви събере Господъ идната година, пакъ да си похапнете, да се помолите на Бога, да си разправите своята опитность и да се поопознаете Онѣзи отъ васъ, които заминатъ за онзи свѣтъ, да не забравятъ да пишатъ писма!

Недѣля, 6 ч. с.

6 септември.

КЖСИЯТЬ ПЖТЬ!

Днесъ имаме за лозинка: Богъ е Любовь, Богъ е Животъ, Богъ е Свѣтина. Това сж три думи, които съдържатъ сила въ себе си. Любовта всѣкога се изявява чрѣзъ живота. Любовта може да се прояви само тамъ, дѣто има животъ. Извънъ живота тя не се проявява. Ако се прояви извънъ живота, тя остава непозната, никой не знае, какво е това проявление. Ние познаваме Любовта само въ живота. Какъ се проявява Любовта въ живота? — Това сжщество, което те обича, не те стѣснява, грижи се за тебе, желае ти доброто. Това сж качества на Любовта. Всѣки отъ васъ знае туй добрѣ. Самиятъ животъ пѣкъ се проявява въ това, че той носи свѣтина и топлина. Значи, свѣтината и топлината не могатъ да се проявятъ извънъ живота. Или, казано другояче: животътъ не може да се прояви извънъ свѣтината и топлината. Ако се прояви извънъ свѣтината и топлината, ние не го познаваме.

Та всѣки отъ васъ, който иска да знае, какво нѣщо е Любовта, трѣбва да има изобилечъ животъ, не трѣбва да бжде хилавъ. Напримѣръ, често въ васъ се заражда недовол-

ство. Недоволството у човѣка показва липса на Любовь. Нѣкой казва: ама азъ съмъ недоволенъ отъ живота. Защо? — Липсва ти нѣщо. Нѣкой гладенъ човѣкъ е недоволенъ. Защо? — Гладенъ е, липсва му нѣщо. Има липса или отъ храна, или отъ вода, или отъ въздухъ. Тогава, за да бжде човѣкъ доволенъ, какво му трѣбва? — Вода да пие, хлѣбецъ да си хапне и чистъ въздухъ да подиша. Като вземе тѣзи три елемента, той ще бжде доволенъ. Това, кое о е вѣрно по огношение на физическия животъ, е вѣрно и по отношение на Лобозъта. Защото чрѣзъ възприемането храна въ живота, винаги се ражда топлината. Безъ храна не може да се яви топлина. Тогава, отъ чисто духовно гледище, ние трѣбва да се хранимъ, да ядемъ. Защо? — За да се образува топлина. Топлината, сама по себе си, е носителка на живота. И затова казвамъ: човѣкъ трѣбва да има топло сърце. Почне ли сърцето му да истива, живогътъ се губи. Гия думи иматъ смисълъ. Онзи день ви говорихъ за продължението на живота. Продължението на живота зависи отъ топлината на човѣка. Всички хора, които изгубватъ своята топлина, прѣждевременно остаряватъ и умиратъ.

Сега всички вие имате криво понятие за рибитѣ, мислите, че тѣ се движатъ въ морето по права линия и плуватъ отгорѣ. Това не е вѣрно. Рибитѣ никога не се движатъ въ морето по права линия. Тѣ плуватъ винаги тамъ,

дѣто има топли течения. Вие ще кажете, че тѣ сж студенокрѣвни. Студенокрѣвни сж, но и тѣ търсятъ топлинка. Затова рибаритѣ, които ходятъ да ловятъ риби, въ сѣвернитѣ морета или другадѣ, изучаватъ тия качества на рибитѣ, знаятъ дѣ да ги търсятъ.

Слѣдователно, като станешъ сутринъ, най-първото нѣщо: възстанови топлината си! Вие ще кажете: какъ да се възстанови топлината? Запримѣръ, имате нѣкакво неразположение въ чувствата си, нѣкакво недоволство — отстрани това недоволство! Търговецъ си, изгубилъ си 1000 лева, недоволенъ си. Тия 1000 лева стоятъ въ ума ти, ти си недоволенъ и се стѣснявашъ. Скарашъ се съ нѣкого, ти си пакъ недоволенъ. Тѣй че, като се събудишъ, ти не мислишъ за Господа, но мислишъ, че този човѣкъ ти казалъ нѣкои горчиви думи. На служба си нѣкждѣ, но те уволнятъ отъ тамъ. Като станешъ сутринъ, първо службата изпжква въ ума ти. И хиляди други работи изпжкватъ въ ума ти, все безполезни, но мисълта за Бога остава на заденъ планъ. Питамъ: ако мисълта за службата постоянно изпжква въ ума ти, какво печелишъ? Или, ако мисълта за изгубенитѣ 1000 лева постоянно възкрѣсва въ ума ти, какво печелишъ? Или, ако мисълта за обидата отъ нѣкого постоянно изпжква въ ума ти, какво печелишъ? Да допуснемъ, че имате кжща, добръ мобилирана, съ ново дюшеме, но

дойде нѣкой селянинъ и накаля дюшето съ своитѣ цървули, не му идва на умъ, че ти си турилъ ново дюшеме, че трѣбва да се пази. Слѣдъ като си отиде той, какво ще кажете по неговъ адресъ? Вие знаете, какво ще кажете. На другата сутринъ, като станете, пакъ ще прѣдизвикате въ ума си мисълта за този цървуланко, за калъта. Питамъ: какво има да се разправяшъ съ този цървуланко? Вземи четката и парцала, изчисти всичко туй и забрави! Считай, че този селянинъ никога не е дохождалъ и не е окалялъ кжщата ти. Когато нѣкой човѣкъ ти каже една горчива дума, не е ли този селянинъ съ калнитѣ цървули, който е влѣзълъ въ кжщата ти и изкалялъ дюшето? Какво трѣбва да направишъ? Вземи четка и парцалъ и изчисти всичко! Ще ви приведа единъ законъ. Ако вие подпушите единъ изворъ, който тече изъ камениста почва, като поставите тиня по пжтя на тази вода, тинята ще може ли да устои на бистритѣ води? Коритата на бистритѣ балкански потоци винаги се изчистватъ. Питамъ: ако Божията Любовь минава като изворъ прѣзъ нашата душа, може ли нѣкога да остави въ насъ нѣкаква утайка? — Никога! Тя ще изчисти утайкитѣ и всѣкаква грапавина съвсѣмъ ще се изглади. Затова именно най-първо Любовьта трѣбва да мине прѣзъ душитѣ ни, за да изчисти всичко. Животътъ е потрѣбенъ за измиване на утайкитѣ.

Та първото нѣщо: като станемъ сутринъ, ще помислимъ, че Богъ е Любовь. Отъ тази Любовь излиза изворъ, който протича къмъ насъ. Знаемъ ли, че Богъ е Любовь, ние ще възприемемъ туй течение. Ще отворимъ душата си чрѣзъ вѣрата, и туй течение, като мине прѣзъ насъ, ще възстанови нарушеното равновѣсие. Ако Богъ е съ насъ, и ако ние имаме Божията Любовь, отъ какво трѣбва да се плашимъ? Напримѣръ, азъ ще пѣтувамъ за София, но нѣмамъ петъ пари въ джеба си. Трѣбва ли да мисля, да се безпокоя, че нѣмамъ пари за билетъ? Нали Богъ ми е далъ здрави крака? Азъ ще трѣгна пѣшъ, ще се радвамъ, че имамъ здрави крака. Пѣтуването пѣшъ има нѣкаква привилегия. Ще се спра въ нѣколко села, ще се поразговоря съ този-онзи и за седемъ дни все ще стигна. При пѣтуването по трена може да се яви друго нѣщо. Напримѣръ, мога да си изгубя билета и ще имамъ спрѣчквания, разправии съ кондуктора. Ние, съврѣмненитѣ хора, сме изложени на голѣми опасности, а именно въ това отношение, че нѣщата не ставатъ тъй, както ние искаме. Въ живота има голѣми лишения! Трѣбва да се лишаваме. Прѣдставете си, че нѣкой земледѣлецъ натрупа цѣли купища торъ, който разнася миризмата си надалечъ. Това безпокои ли земледѣльца? — Не, това за него е богатство. Питамъ: защо му е този торъ? Нивитѣ безъ торъ не могатъ ли? — Могатъ. Че

нивитѣ не могатъ да вирѣятъ безъ торъ, това е едно заблуждение! Ако хората бѣха праведни, нѣмаше да има нужда отъ торъ, но понеже сж грѣшници, трѣбва имъ торъ, и то отъ човѣшки и животински извержения. Този торъ турятъ върху ябълкитѣ, крушитѣ и всички останали плодове. Това е най-голѣмото безобразие! Въ съврѣменната наука, въ химията, трѣбва да има изкуственъ торъ, а не животински, отъ земята трѣбва да се взима.

Сега, ще направя едно сравнение. Подъ „торъ“ ние разбираме старитѣ вѣрвания на хората, останали отъ тѣхнитѣ дѣди и пра-дѣди, които взимаме и туряме въ двора си, държимъ ги като светиня, гордѣемъ се съ тѣхъ, съ този торъ. Питамъ: мислите ли, че слѣдъ като наторите нивитѣ съ този торъ, ще получите нѣщо ново? Затова азъ наричамъ „Божественото — дѣвственитѣ животъ“, нѣщо, което за пръвъ пѣтъ се проявява. Всѣко нѣщо, което се проявява за пръвъ пѣтъ, е Божествено, а всѣко нѣщо, което се прѣповтаря много пѣти, е човѣшко. Туй запомнете! Като станешъ сутринъ, ако ти дойде нѣкоя нова мисль, въ нова форма, въ нова фаза, това е Божественото. Мисли за него! Ако мислишъ за ядене, за пиене, за обличане, това сж човѣшки, обикновени работи. Ако прѣзъ деня ти дойде нѣкоя нова мисль, тя е Божествена мисль, тя осмисля нѣщата. Благодарение на тази нова мисль, на Боже-

ственото, което се проявява, животътъ се съгражда. Моментъ, въ който човѣкъ се обърне къмъ Бога, се отличава по това, че тия малки поточета на новитѣ мисли протичатъ въ новия му животъ. Този законъ е вѣренъ, когато ние служимъ на Бога, когато Го обичаме. Най-първо Богъ проявява своята Любовъ къмъ насъ, дава ни животъ, и ако у насъ се пробуди съзнанието и разберемъ, че тази Любовъ е цѣнна и трѣбва да я пазимъ, тогава у Бога се згражда желанието; никога да не допуска да ни се случи туй, което не желаемъ. Той ще ни даде най-хубавото. Божествениятъ животъ всѣкога се прѣдшествува отъ страдания. За да се прояви Божествения животъ индивидуално за всѣки човѣкъ, за всѣко общество или за всѣки народъ, непременно ще дойдатъ страданията.

Важната мисль, която трѣбва да остане въ ума ви отъ това, което ви казвамъ сега е слѣдната: сутринъ, като станете, ще внимавате, дохожда ли въ ума ви нѣкоя нова, Божествена мисль. Дойде ли въ ума ви една нова мисль, колкото и да е малка тя, вие ще се държите за нея. Приятно е, когато човѣкъ става рано сутринъ и Господъ му заговори, а той се вслушва съ притаено внимание въ тази нова мисль! Дойде ли тази мисль въ васъ, животътъ ви се осмисля. Отъ тази мисль зависи работата, която ще свършите прѣзъ деня. Колкото повече любовъ

има човѣкъ, толкова по-голямъ успѣхъ ще има въ живота си. Колкото по-голяма любовъ има, толкова повече знания ще придобие въ живота си. Всичко зависи отъ Любовта! Новата мисль е импулсъ прѣзъ деня. Когато човѣкъ намѣри тази Божествена мисль, нѣщата за него се извършватъ лесно, плано-мѣрно.

Съвременнитѣ вѣрующи сж изгубили тази вжтрѣшна опитностъ. Тѣ очакватъ всичко на това механическо християнство. Напримѣръ, тѣ очакватъ да дойде Христосъ днесъ отъ небето и да спаси свѣта по единъ механически начинъ. Въ сжщностъ, спасението е единъ вжтрѣшенъ процесъ. Най-първо, между всички хора, между васъ трѣбва да се възстанови Божествената Любовъ. Дойде ли въпросъ за Бога, всѣки човѣкъ трѣбва да бжде готовъ да жертвува всичко. Вие ще кажете: Богъ може да изисква отъ насъ такава жертва, която не е по силитѣ ни. Вие имате криво понятие за Бога. Туй, което Богъ изисква, направете го и не мислете! Той знае, какво може да изисква отъ васъ. Той знае, какво е най-добро за васъ, и какво вие можете да направите. Каквото Богъ поиска, никога не отказвайте. Напримѣръ, вземете примѣра съ Йона, когото Богъ изпрати въ Ниневия да проповѣда на хората да се разкаятъ и да се обърнатъ къмъ Бога. Той каза на Бога: „Какъ, Ти ме изпращашъ между тѣзи хора да ме биятъ съ ка-

мъни, да ми се смѣятъ, да ме взематъ за лъжецы! Нищо нѣма да стане отъ тази работа! Тази работа не е заради мене, другъ изпрати!“ Купува си той билетъ за Испания, качва се на кораба и отпътува. Но морето се развълнува, той пада отъ кораба и единъ кашалотъ го поглъща. Той остава цѣли три дни въ утробата на този кашалотъ. Като прѣстоя толкова време въ утробата на кашалота, моли се усърдно на Господа и казваше: „Господи, ако ме извадишъ отъ това мѣсто, ще отида да проповѣдвамъ не само въ Ниневия, но дѣто ме изпратишъ.“ И Господъ го извади отъ утробата на тази риба. Тя го изхвърли на брѣга, и той отиде да проповѣдва. Ще кажете: всички все риби нѣма да ни гълтатъ. Ами смъртъта постоянно ви гълта!

Пакъ да дойдемъ до основната мисль. Тя е слѣдната: всичко онова, което е ново, което носи животъ въ себе си, е Божествено! Всѣки отъ васъ, като стане сутринъ, нека се спре за 5-10 минути и да помисли върху тази мисль.

Тѣй както ви се даде тази година наряда, съ четивата и упражненията, вие си казвате: дали ще можемъ да изпълнимъ днесъ наряда тѣй, както трѣбва? Това е външната страна. Истинското изпълнение е вътрѣшно. Запримѣрь, прѣзъ цѣлата година вие ще прочетете „Добрата молитва“ много пѣти. При всѣко про-

читане, обаче, вие ще имате много аспекти заради нея, много схващания за нейния вътрешен смисъл. Ако вие изпълнявате наредба само за да се освободите от него, трябва да знаете, че това вече не е наредба, но то е само един път. Ако човекът се стреми само да мине този път, той няма да го ползува нищо. Вземете случая с двама ученици, от които единият се учи добре, а другият посещава редовно лекциите, но нищо не чете, не пише и не се готви за изпитъ. Питамъ: въ края на годината еднакво ли ще знаят и двамата? Ако ви запитамъ, защо се молите сутринъ, какво ще ми отговорите? — Молитвата е връзка, тя е пропускъ. Азъ наричамъ молитвата пропускъ, понеже ако слѣдъ като станешъ сутринъ не се помолишъ на Бога, всички ангели, които служатъ ревностно на Бога, няма да те пропуснатъ да влѣзешъ въ живота. Затова трябва да имашъ пропускъ. Като се молишъ, ще ти отворятъ, ще те пуснатъ да влѣзешъ въ живота. Безъ молитва никждѣ няма да отидешъ. Безъ молитва животътъ е затворенъ за тебе. Почнешъ ли да се молишъ, всѣка врата ще се отвори прѣдъ тебе, и ти ще излѣзешъ на широко. Щомъ се намѣримъ въ стѣснено положение, ние се молимъ. Какво става като се молимъ? Веднага вратата на живота се отваря широко, и всички стѣснителни за насъ условия, всички стѣснителни положения се измѣнятъ.

Та молитвата е пропускъ! Тъй ще бжде, тъй е за ученика! Като стане сутринъ, той ще се моли, за да знае, че вратитѣ му сж отворени прѣзъ деня, да влѣзе въ широкия свѣтъ да живѣе, да използва условията. Много християни — ученици чакатъ 10 - 15 - 20 - 60 години да имъ се отворятъ вратитѣ на живота, остаряватъ, старци ставатъ и най-послѣ казватъ: като влѣземъ въ духовния свѣтъ, тогава ще ни се отворятъ вратитѣ! Тѣ всичко отлагатъ. Духовниятъ свѣтъ, това е физическиятъ свѣтъ. Първото нѣщо, като дойде ученикъгъ прѣдъ царскитѣ врати, ще го питатъ: знаешъ ли да се молишъ? Я прочети нѣкоя молитва! Коя молитва ще прочетешъ? Като прочетешъ „Добрата молитва,“ съ нея можешъ да минешъ навсѣкждѣ. Тя е единъ пропускъ. Като кажешъ: „Господи, Боже нашъ,“ ще минешъ прѣзъ първата врата. Колкото прѣдложения има въ нея, прѣзъ толкова врати ще минешъ. Нѣкой казва: съ всѣка молитва може да минешъ! Не, не е така. Азъ съмъ виждалъ мѣзина, които пишатъ молитви, тѣ си мислятъ, че лесно може да се състави една молитва. Не, хубавитѣ молитви въ свѣта сж дадени отъ Бога, отъ Духа Божий. Тѣ сж свещени молитви и никога не остаряватъ. Има нѣкои молитви, които сж дадени отъ хората, но тѣ остаряватъ. Молитви, които сж като пропускъ, тѣ сж свещенитѣ молитви. Една молитва, каквато е „Добрата мо-

литва," тъй както е дадена, Духътъ всѣки день я оживѣва. Тя се мѣни всѣки день. Добрата молитва не е една и сѣща. Запримѣрь, въ първото прѣдложение: „Господи, Боже нашъ, Благи ни Небесенъ Баща, Който Си ни подарилъ животъ и здраве да Ти се радваме“ — ако може да схванете Бога като свой Баща и да сте готови да се жертвувате заради Него, като съзнавате, че Той ви е далъ животъ и здраве да Му се радвате, знаете ли какво нѣщо е това? Широкъ свѣтъ ви се открива! И това е само въ първия пасажъ. Тия думи всѣки день все повече и повече ще оживѣватъ за васъ.

Допуснете сега, че единъ ангелъ дойде отъ небето и ви задигне. Какво ще направите? Два ангела има въ свѣта, отъ които единиятъ е въ възходяща степенъ, другиятъ въ низходяща степенъ. Единиятъ те носи къмъ небето, а другиятъ иде отдолу. Въ живота ти все ще дойде нѣкой ангелъ да те задигне, или нагорѣ, или надолу. Важното за васъ е, кой ангелъ ще дойде. Като дойде ангелътъ, какво ще му кажете? Всички сегашни хора се боятъ отъ ангелитѣ. Какво прѣдставляватъ ангелитѣ? — Носители на Любовта. Когато дойде нѣкой ангелъ при тебе, ще имашъ хубаво разположение, нѣма да те е страхъ отъ него. Знаете ли отъ какви ангели да се страхувате? — Отъ тѣзи, които ви носятъ къмъ чистилицето. Кога ви е страхъ? Чудни сж хо-

рата, когато ги е страхъ отъ ангелитѣ, да не имъ взематъ живота! Когато нѣкой приятель ви носи животъ и здраве, храна и дрехи, защо ви е страхъ отъ него? Когато дойде нѣкой разбойникъ да ви обере, разбирамъ да ви е страхъ. Тия ангели, отъ които хората се страхуватъ, азъ наричамъ „ангели на мъчението“.

Въ прочетената 12 глава отъ Посланието, първото най-важно нѣщо за васъ е да образувате това вѣтрѣшно общение, тази вѣтрѣшна връзка съ Духа. Мнозина отъ васъ казватъ, че не признаватъ, какво Духътъ говори. Това е човѣшката гордостъ, която казва: азъ говоря! Не, трѣбва да знаете, че безъ Духътъ Божий не може да се образува никаква мисль. Човѣшкиятъ умъ се събужда само чрѣзъ Духа Божий. Щомъ станешъ сутринъ, все ще те посѣти нѣкой духъ. И най-голѣмото невѣрие, което съществува въ насъ, се проявява по причина на това, че живѣемъ въ много гжста материя, вслѣдствие на което постоянно изпждаме тѣзи духове, които ни посѣщаватъ съ цѣль да ни помагатъ, и съ това се спъваме. Вие казвате: съ мене ли ще се занимава Духътъ? Ами съ кого? Че азъ не съмъ най-святия човѣкъ! Ами кой човѣкъ е святъ? Че най-святитѣ хора сж като дѣцата! Тѣ сж толкова скромни, толкова смирени! Нѣкои хора мислятъ, че адепитѣ, светиитѣ сж най-силнитѣ, най-голѣмитѣ, най-високитѣ хора, че

им пониратъ на всички. Не, тѣ иматъ знаніе, иматъ грамадна сила, правятъ чудеса, когато пипнатъ — оздравѣва, но като те погледнатъ, въ погледа имъ се чете кротостъ, смирение. Тѣ сж като малкитѣ, разумни дѣца. Такова дѣте напимѣръ, даже и не подозира, че може да излѣкува нѣкого. Майка му го води тукъ-тамъ по гости, а то, като види нѣкой старъ, или нѣкой боленъ човѣкъ, доближава се до него и го помилва. Този старъ човѣкъ веднага се повдига. Дѣтето му се радва, безъ да подозира, че то е излѣкувало този старъ, боленъ човѣкъ. Дѣдого казва „Туй дѣте е много щастливо, лека ржка има.“ Така и вие мислите, че светилтѣ сж хора стари, съ бѣли бради. Азъ оспорвамъ това.

Важното за васъ е да имате дѣтинско състояние на духа. То именно е състояние на Божия Духъ. Туй е новото положение, новото схващане, което трѣбва да имате! Тѣй както сега хората схващатъ живота, тѣй както сега живѣятъ, тѣ сж въ една твърда, гъста материя. Вода въ камъкъ може ли да живѣе? Не, тя не може дори и да проникне. И свѣтлината, и топлината, които се удрятъ въ камънитѣ, не сж онѣзи свѣтлича и топлина, които носятъ животъ, които помагатъ на растителността да се развива.

Това състояние на камънитѣ се отнася до човѣшкото сърце. Когато човѣшкото сърце се ожесточава, става недоволно, то има

състоянието на камънитѣ. Първото нѣщо: като станете сутринъ, сърцето ви да е благодарно, че сте станали, че съзнателно сте направили първото вдишване и да благодарите на Бога. Първиятъ день съдържа първото вдишване, първото благо.

Сега, какво липсва на Търново? — Липсва му малко топлина, понеже зоната, която обхваща е студена, не е тропическо мѣсто. Търново е сѣверниятъ полюсъ. Всичката философия на търновци седи въ това, че имъ трѣбва повече топлина. Тѣ ще кажатъ: да вземемъ тогава малко топлина отъ София, или отъ другадѣ. Не, и софиянци едва иматъ за себе си.

Всички вие казвате, ча сте готови да служите на Бога, но прѣдставете си, че Богъ днесъ ви каже да направите нѣщо. Ще го направите ли? Ще започнете да философствувате, ще кажете: не съмъ готовъ още. Другъ нѣкой ще каже: дано ме почака Господъ поне още нѣколко дни! Мнозина сж ме запитвали: кажи ни, каква е волята Божия! Азъ имъ казвамъ, но тѣ отговарятъ: не, не сме готови още, ще почакаме малко да се поизчистимъ, да попостимъ, да се помолимъ, че тогава ще отидемъ да вършимъ волята Божия. Ще ви приведа едно сравнение. Виждамъ единъ тъпанъ цѣлъ потъналъ въ прахъ. Ако той има съзнание, колко време ще му трѣбва, докато се изчисти? Ако трѣбва да се чисти пращинка

по пращинка, колко време ще му е нужно, докато прѣмахне всичкия прахъ отъ повърхността си? Обаче, като дойде барабанчикътъ, и удари съ пръчицата си по него, всичкиятъ прахъ се изчиства изведнѣжъ. Слѣдователно, едно страдание като удари върху вашия тъпачъ, всичкиятъ прахъ изчезва. Питате: защо сж страданията? — Страданията, това е барабанчикътъ, който идва, за да махне прахътъ по васъ. Този прахъ разяжда всичко. Дойде ли едно страдание, ще кажете: барабанчикътъ е дошълъ. Дойде ли барабанчикътъ, тъпанътъ е чистъ. А това е отлично! Когато страданията дойдатъ, човѣкъ почва да мисли. Почва ли да мисли, Духътъ Божий дѣйствува вече върху него.

Сега, понеже е настаналъ вече деньтъ Божий, деньтъ Господенъ, очаква се второто пришествие. Второто пришествие е настанало вече на земята! Вашиятъ редъ иде сега. Нѣкои мислятъ, че сждбата ще дойде да накаже хората. Не, сждбата нѣма да дойде да наказва хората, но ще дойде, за да се възстанови всѣка Божия Правда. Нѣкого обрали. Задачата на сждията не е да затвори този — онзи, а да възстанови правдата. Евангелиститѣ казватъ: сждбата иде слѣдъ смъртъта. Не, сждията ще дойде при тебе още докато си живъ и ще ти каже: дай паритѣ на онзи човѣкъ тамъ! Сждбата ще дойде, за да се възстанови редъ и порядъкъ, радостъ и веселие въ живота

на хората. Като дойде сждбата, ще те повика и ще ти каже: „Я, донеси онова, което си взелъ отъ брата си безъ право!“ Ти ще почнешъ да треперишъ. Тя ще ти каже: „Върни на брата си всичко, каквото си взелъ!“ А на този твой братъ ще каже: „Ти иди да цѣлунешъ брата си, прости му всичко!“ Мжноти-ята ще бжде именно въ това, че всичко, което си взелъ отъ брата си, самъ ще го носишъ, нѣма да търсишъ слуги. Ако си открадналъ 10 килограма жито, самъ ще го занесешъ. Тамъ е мжнотията, докато занесешъ житото. Самъ ще го вземешъ на гърба си и ще го върнешъ. Тъй че сега Господъ ще похлопа на вратата ти, а гелитѣ ще похлопатъ и ще ти кажатъ; „Ще донесешъ туй, което отъ толкова години не си върналь“ Туй е сждбата на свѣта!

Свѣтътъ отъ толкова години сж го плашили, че въ огънь ще гори, че голѣми мжки го очакватъ, обаче хората и до сега не сж се поправили, и пакъ не се страхуватъ. Защо свѣтътъ не се поправя? До тогава, докато човѣкъ не върне онова, което е взелъ, той не може да се изправи. Сега между хората ще се яви друга мисль, ще кажатъ щомъ е настанало вече второто пришествие, да не работимъ! Не, сега именно ще работите! Истинската, съзнателната работа отсега започва. Кой каквото е взелъ, ще го върне. Нѣкой бѣденъ човѣкъ минава покрай тебе, ще кажешъ:

Братко, чакай, азъ съмъ взелъ нѣщо отъ те-те, имамъ да ти давамъ! Ще изнесешъ, каквото имашъ да му давашъ и ще му го дадешъ. Работа има отъ сега нататъкъ. Втори бѣденъ минава покрай тебе, ще му кажешъ: Братко, чакай, азъ съмъ взелъ нѣщо отъ тебе, да ти го дамъ! Мине нѣкой пѣтникъ покрай тебе, прашенъ, уморенъ, ще изнесешъ легена съ топла вода на пѣтя и ще му измиешъ краката. Работа е това! Сегашнитѣ религиозни хора мислятъ, че въ второто пришествие нѣма да има никаква работа, всичко ще прѣстане. Това е криво разбиране на нѣщата. Отъ сега нататъкъ започва работата. Това е едната страна на картината отъ второто пришествие.

Другата страна е да бждемъ всички чисти, да забравимъ старото. И тогава, въ новото човѣчество ще останатъ само три нѣща: вѣра въ Любовьта, вѣра въ Живота, вѣра въ Свѣтлината! Отъ тия три думи ще се развие цѣлия бждещъ свѣтъ. Тѣ сж символи. Всичкиятъ сегашенъ свѣтъ ще се прѣустрои. Значи, отъ Любовьта ще се създаде новиятъ животъ — Божествениятъ Животъ и Божествената Свѣтлина. Като станете сутринъ, ще повикате въ себе си новата Любовь, новия Животъ и новата Свѣтлина. При сегашнитѣ условия, на васъ, които сте затворени въ тѣлата си, ще ви прѣдставятъ нѣкои заблуждения, ще ви кажатъ: тази

Любовъ не е за тебе. — Това е една лъжа! Този животъ не е за тебе. — Това е друга лъжа. Тази свѣтлина не е за тебе. — Това е трета лъжа. Ще изхвърлите всички тия нѣща навънъ. Всичко това, което до сега е било цѣнно за васъ, въ новия животъ нѣма да има тази стойностъ. Ако днесъ, запримѣрь, дойда въ вашата къща, менъ не ми трѣбватъ вашитѣ пари. Защо? Ами азъ знаа, че въ земята има заровено 20 милиарда злато. Гледамъ нѣкоя каса пълна съ книги само, а вие ги наричате пари. Ако влѣза въ нѣкой дюкянъ, той е пълненъ само съ дрехи. Менъ такива дрехи не ми трѣбватъ. Азъ мога да си направя дрехи отъ новата материя, които да не овѣхтяватъ. Единственото нѣщо, което ме интересува, то е любовта ви. Имате ли Божи-ята Любовь въ себе си, всичко друго, което имате, се освѣщава.

Първото нѣщо, съ което трѣбва да започнемъ, е сърцето на човѣка. Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Вие ще си зададете въпроса: на кого сте дали сърцето си. Дадено ли е на Бога? Първиятъ залогъ, който човѣкъ трѣбва да даде на Бога, е сърцето. Господъ не иска ума ви, а иска сърцето ви. Дадете ли сърцето си на Бога, ще имате най-голѣмото благо. Той ще ви даде животъ. Има единъ законъ: отъ васъ чашата, отъ Господа водата. Къмъ това ще се стремите сега! То е най-хубавото,

най-красивото състояние. Да даде човѣкъ сърцето си на Бога, това е най-голѣмата привилегия за него! Нѣма по-хубаво, по-красиво състояние отъ това! То ще внесе такава радостъ, такъвъ миръ, такова разширение въ вашитѣ души, каквото никога до сега не сте чувствували. То е най-хубавото състояние, което човѣкъ може да има!

(Слабо заросява). Защо иде сега този малъкъ дъждъ?—Дъждътъ е законъ на жертвата, нищо повече! За да могатъ растенията да дишатъ, непременно трѣбва да се измиятъ. За да може човѣшката душа да разбира Божиитѣ работи, сжщо така трѣбва да се измие. Като се измие, животътъ ще дойде. Ето, дъждътъ прѣстана! Символъ е туй. Много давашъ, много ще вземешъ; малко давашъ, малко ще вземешъ. Много сѣнешъ, много ще придобиешъ; малко сѣнешъ, малко ще придобиешъ. Такъвъ е законътъ!

Като станете сутринъ, първо ще помислите за Бога, ще се вслушате да чуete една нова мисль. Туй е за подмладяване. Това е новиятъ животъ. Азъ го наричамъ „животъ на възкресение“. Азъ ви гледамъ, всички сте отпаднали, дряхли. На какво се дължи това? То е защото, като станете сутринъ, мислите първо какъ ще прѣкарате деня. Питамъ: ангелитѣ какъ прѣкарватъ своя животъ? Не е ли смѣшно да учатъ едно малко дѣте, което не разбира още нищо отъ живота, че ако майка му,

баща му умратъ, то ще остане на произвола на сждбата? Това е първото заблуждение, което се внася въ човѣшката душа. Послѣ казватъ: ами, ако единъ день ти изгубишъ Любовта си, ако Господъ те напусне, какво ще правишъ? Това е второто заблуждение. Дѣ сж всички онѣзи, които сж се осигурявали? Дѣ сж тия осигуренитѣ? Свѣтътъ е пълень само съ гробища. Тѣ сж създадени все отъ осигурени хора. Онѣзи пъкъ, които не сж осигурени, тѣ живѣятъ, тѣ сж живитѣ хора. Щомъ живиятъ се осигури, ще придобие собственостъ и ще си направи гробъ, а щомъ не се осигури, той остава безъ гробъ и живѣе.

Сега на всинца ви трѣбва жива вѣра! Духътъ Божий дѣйствува вече въ васъ. Нѣкои отъ васъ, като имъ дѣйствува Духътъ, не могатъ да Го разбератъ и заспиватъ. Затова, въ много събрания, Духътъ приспива хората. Духътъ казва: като не можешъ да ме разберешъ долу, ще те приспа и ще те взема горѣ. Но като се качи горѣ, той и тамъ заспива. Послѣ се връща долу, гледа, събранието се свършило и казва: „Бѣхъ горѣ, Духътъ ме носи нѣкъдѣ, върнахъ се долу и не можахъ да разбера бесѣдата.“ Единственото важно нѣщо за всички е новото, Божественото. Колко трѣбва да бжде буденъ човѣкъ! Всички ние вдигаме шумъ, врѣва на този свѣтъ: едни за едно, други за друго. Любовь, Любовь трѣбва на хората! Колко мжно човѣкъ мо-

же да се примири съ мъжнотиитѣ въ живота! Вѣра, вѣра трѣбва на хората! Споръ не грѣбва да има вече! Нѣма за какво да споримъ. Прѣстанаха вече врѣмената за спорове, кой въ какво вѣрва, или въ колко лица е Богъ и тѣмъ подобни. Всички тия нѣща минаха, всичко старо мина. Господъ не се нуждае отъ никакви символи. Ангелътъ като дойде, ще те пита: „Ти обичашъ ли Бога?“ — Обичамъ Го. „Имашъ ли вѣра?“ — Имамъ. „Имашъ ли Любовь?“ — Имамъ. „Имашъ ли Божия животъ?“ — Имамъ. „Ела съ менъ, тогава!“ Запитва другъ нѣкой: „Ти имашъ ли Любовь?“ — Нѣмамъ. „Имашъ ли вѣра?“ — Нѣмамъ. „Имашъ ли Божия животъ?“ — Нѣмамъ. „Изхвърли старото, съблѣчи старата дреха!“ Ангелътъ ще те пита тия три нѣща: Любишъ ли Бога, имашъ ли Неговия животъ; имашъ ли вѣра.

Нѣ ои стари вѣрующи, съ своитѣ стари традиции, ще цитиратъ, че Бога никой никога не е видѣлъ. Тѣ сж чудни! Дѣйствително грѣшникътъ може ли да види Бога? При сегашнитѣ разбирания на хората има едно противорѣчие въ свещенитѣ книги. Наистина, тамъ се казва, че никой никога не е видѣлъ Бога, но казва се още въ Писанието, че човекъ е направенъ по образъ и подобие Божие. Какво се подразбира подъ думитѣ, че Богъ никой никога не е видѣлъ? Законътъ седи въ слѣдното: безъ Любовь никой

не може да познае Бога, но когато душата ти се изпълни съ Любовъ, ти ще видишъ Бога и ще Го познаешъ. Това е най-важната мисълъ.

Когато Духътъ се прояви чрѣзъ нѣкоя сестра, другитѣ казватъ: кажи на тази сестра да не говори тъй. Ами Духътъ говори тъй, какво да казвамъ на Господа! Има ли нужда да давамъ свѣтъ на Господа? Има ли нужда да давамъ умъ на Господа? „Ама глупости говори!“ — Че свѣтътъ е пълень само съ глупости! „Ама ще се компрометираме“. — Остави това нѣщо, свѣтътъ е компрометиранъ отдавна! Има една сестра между нашитѣ, която прави движения съ ржцѣтъ си. Щомъ почнатъ да пѣятъ, тя почва да си движи ржцѣтъ, прави разни движения. Казватъ ми: кажи ѝ, Учителю, да отиде поне въ нѣкое кюше, да не заема първия редъ, да я гледатъ всички. Казвамъ: оставете я, нека си вдига ржцѣтъ, търпете я! Какво казватъ външнитѣ хора за нея, като я виждатъ, че прави тидвижения? Тѣ казватъ: „Тази стара жена трѣбва да е особенъ капелмайсторъ, по окулатенъ начинъ дирижира, прави особени движения. Има единъ мжжъ, който дирижира хора имъ, но старата жена е особена“. Казвамъ: оставете я, какво ви безпокои! „Ама не можемъ да я търпимъ!“ Какво отъ това? Прави си особени движения! Колко ви шокиратъ тия работи! И да ѝ кажа да не прави

тия движения, работата нѣма да се оправи. Тя ще прѣстане, другъ ще се яви. Противодѣйствуващъ ли на Божествения Духъ, ще почнатъ движенията. Не се спирай да учишъ хората, кой какъ да се движи, кой какво да прави! Гледай себе си! Че и дѣтето, като стане сутринъ, не се ли протѣга единъ два пѣти, не се ли прозѣва, не си ли подвижва рѣцѣтъ и краката? Майката казва: „Хайде, майка, стани!“ Това сж необходими движения. Майката започва да му пѣе, казва: „Хайде, мама, стани!“ То си прави своитѣ движения. Ами че това е Божествено. Онзи, който не разбира смисъла на това, ще каже: защо сж тия движения. Че и стариятъ човѣкъ, като стане сутринъ, най-първо е малко неразположенъ духомъ, но Духътъ като дойде въ него, той е особено разположенъ и прави извѣстни движения. Духътъ като дѣйствува на хората въ тия събрания, тѣ ставатъ особени. Не се подпушвайте, не се страхувайте! Щомъ почнешъ да мислишъ, че Богъ може да внесе нѣщо лошо въ тебе, ти се подпушвашъ, ти си пакостишъ. Щомъ протитодѣйствуваме на Духа, тогава се явяватъ конвулсии, скачания, обсебвания, ритания, побои и т. н. Това става, защото Духътъ иска да прѣмахне всѣкакво противодѣйствие. Ако оставимъ Духа да дѣйствува свободно, всички движения, които прави човѣкъ, ще бждатъ хармонични.

Та хубавото въ свѣта е, като станешъ

сутринь, да почувствувашъ въ сѣрцето си една малка топлинка, една малка радостъ. Азъ, като се събудя сутринь, първо гледамъ, дали имамъ тази малката радостъ въ себе си, дали мъжделъе тя. Въ селата иматъ обичай да заравятъ вечеръ огъня въ огнището си съ пепель, та като станатъ сутринь, гледатъ, дали има останали нѣколко живи вжгленчета. Туй е хубавото и въ живота! Като сганемъ сутринь, да разровимъ сѣрцето си и да видимъ, дали сж останали въ него нѣкои живи вжгленчета, отъ които да запалимъ този свещень Божественъ огънь на Любовта:

Т. м.

Съдържание.

1. Двѣтѣ свещени положения.	3 стр.
2. На отворено и на затворено.	33 „
3. Търпѣние и вѣра.	51 „
4. Подпушване на свѣтлината.	62 „
5. Високиятъ връхъ.	104 „
6. Живитѣ образи.	138 „
7. Истинната врата.	177 „
8. Дѣто и да идешъ!	193 „
9. Кжсиятъ пжты!	222 „
